

ကုညီမှမ်းမံသညံ

ကျွန်းရေကိန်း

ကွန်းခိုရာမဲ့

L ၈၆

ဒိန်း ... ဒလိန်း ...

ဂျိမ်း ...

ဝေါ ... ဝေါ ...

“အာ ... ဒီမိုးကလည်း ... တောက်”

တဝုန်းဝုန်းရွာချလိုက်တဲ့ မိုးကြောင့် တက်နေ တစ်
ယောက် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ မိုးက ရေပါသဖြင့် ခဏနှင့်
ကားလမ်းပေါ် ရေတွေက တက်လာပြီး ကားမောင်းရတာက
မကောင်း။ လမ်းတွေက မကောင်းသဖြင့် ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေထဲ
မောင်းမိဆိုတော့ ဒေါသတွေ ထွက်လာတော့သည်။ ရုတ်တရက်
လူတစ်ယောက် သူ့ကားရှေ့ ဖြတ်ဝင်လာသဖြင့် ဘရိတ်ကို အမြန်
အုပ်လိုက်ရသည်။

“သေချင်ရင်လည်း သူများကို မထိခိုက်အောင် သွားသေ
ကွာ”

ရွန်းရမိမိုး

သူ ကားမှန်ဖွင့်ပြီး အော်ထည့်လိုက်သည်။ မိုးရေထဲ ထိုးမပါ။ မိုးကာမပါ။ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းနပ်ပင်သာ ဝတ်ထားတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်။

“စိတ်လျှော့ပါ ဘိုးတော်ရာ၊ ဘယ်သူက သေချင်မှာလဲ မိုးက သည်းနေလို့ စွတ်ကူးမိသွားတာပါ။ စိတ်လေးနည်းနည်းလျှော့ပြီး ကားမှန်ပြန်တင်လိုက်၊ ဘိုးတော် ကားထဲ ရေတွေဝင်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ ... သွားတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ပြောပြီး သူက အရင်ထွက်သွားသော ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး တက်နေ ဒေါသပိုထွက်သွားသည်။ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ ကောင်လေးဟာ ဆံရှည်ကိုယ်တော်လေးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ပိုပြီးအမြင်ကတ်သွားမိသေးရဲ့။

“ခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ တောက် ... ဒီမိုးကလည်း မတိတ်နိုင်တော့ဘူး”

တက်နေမှာ အဘွား သေဇာရှင်ရေးမို့ ပြည်ကို အမြန်ပြန်ရခြင်းပင်။ တက်နေက တစ်ဦးတည်းသောသား။ ဒါပေမဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားသဖြင့် သူ့ကို အဘွားကသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လာတာ။

ကွန်းခိုရာပဲ့

ခုက ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်လာတက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှယ်ရာစုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အလုပ်က အဆင်ပြေသဖြင့် သူ ပြည်ကို သိပ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခုတော့ အဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည် ဆိုသဖြင့် သူ အမြန်ပြန်ကာမှ မိုးက နှောင့်ယှက်နေသည်မို့ စနေသား တက်နေ တစ်ယောက် ဒေါသတွေ ထွက်နေရခြင်းပင်။

မိုးက စဲသွားသဖြင့် သူ အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် မောင်းလာလိုက်တော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ...

“ဘွားဘွားရေ”

“ဟယ် ... အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီဗျို့၊ ဘွားရေ၊ အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီ၊ ပါးပါးရေ အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီ” ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ ပိုပိုရဲ့ အသံစူးစူးက ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ကိုတက် ... သားကြီး ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးငယ်၊ ဘွား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဘွားအသက်က ကိုးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ လူကြီးရောဂါပေါ့”

ရွှန်းရမိမိုး

“မသက်သာဘူးလား”

“သက်သာဖို့က မလွယ်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟာဗျာ”

“ကဲ ကဲ ... အထဲမှာ ဘွားကို သွားတွေ့လိုက်ဦး၊ မင်း
အန်တီလေးလည်း အထဲမှာရှိတယ်”

“ဘွား”

“ဪ ... ကိုတက် ပြန်လာပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

“ဘွားဘွား”

“ဘွားဘွား ... သားရောက်ပြီ သားကို မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိတယ်”

လေသံပဲ ထွက်လာတော့သည်။ ဘွားရဲ့ အရိုးပေါ်
အရေတင် လက်ပိန်ရှုံ့ရှုံ့လေးတွေကို ကိုင်ထားမိသည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

“ဗျာ ... ဘွားဘွား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဘွားဘွားအသံက လေသံပဲ ထွက်လာသဖြင့် သူ
အနားတိုးကပ်ပြီး နားထောင်ရသည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရယ်၊ သား လိမ္မာပါတယ်၊ ဘယ်တုန်းက
ဆိုးဖူးလို့လဲ၊ ဘွား နေကောင်းအောင်နေ၊ ဘွား နေကောင်း
လာရင် ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ သား ရန်ကုန်မှာ
အိမ်ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ သားအိမ်ကို လိုက်ကြည့်ပါဦး”

ဘွားက ပြုံးလိုက်သော်လည်း ဘွားရဲ့လက်ကလေး
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဘွားဘွား ... ဘွားဘွား”

“မေမေ ... အစ်ကိုလေး လာပါဦး၊ မေမေ့ကို ခေါ်လို့မရ
တော့ဘူး”

မိသားစုဆရာဝန် ရောက်လာတော့ ခေါင်းခါပြလိုက်
သဖြင့် ...

“ဘွားဘွားရာ”

သူ့ဆီက မချီတင်ကဲ အသံကြီး ထွက်လာသည်။
အန်တီလေးနဲ့ ပိုပိုရဲ့ငိုသံတွေ စီညံ့စွာထွက်လာသည်။ လေးငယ်
က ...

“ကိုတက် ရောက်လာမှပဲ မေမေ စိတ်ချမ်းသာစွာ ထွက်
ခွာသွားနိုင်တာနေမှာ၊ သူ့မြေးကို စောင့်နေတာနေမှာ”
ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။

ရွှန်းရမိမိုး

ဘွားရဲ့ဈာပနကိစ္စကြောင့် သူ ပြည်မှာ တစ်ပတ်
 လောက်ကြာသွားသည်။ သူ ရန်ကုန်ပြန်တော့ ညီမလေး ပိုပိုကို
 အလည်ခေါ်လာလိုက်သည်။ ပိုပိုက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေထား
 ပြီး ကျောင်းခဏပိတ်ထားသဖြင့် သူနဲ့ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ
 ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ပိုပိုကလည်း လေးငယ်နှင့်
 အန်တီလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ သူတို့နှစ်ယောက်က
 မောင်နှမရင်းများပမာ။

သူတစ်ယောက်တည်းဆို ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလို
 စားတတ်ပေမယ့် ပိုပို ပါလာတော့ စားရေးသောက်ရေး ကသိမှာ
 စိုး၍ အန်တီလေးက ဒေါ်မြိုင်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။
 ပိုပိုမှာ တစ်လမ်းလုံး သာလိကာရှုံးသည်။

“အစ်ကိုလေး ပိုပို မိုက်ဆာပြီ”

“အစ်ကိုလေး ပိုပို ရေဆာတယ်၊ ရေဘူးက ကုန်သွားပြန်
 ပြီ”

“အစ်ကိုလေး ပိုပို အပေါ့သွားချင်လို့”

“အစ်ကိုလေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပိုပိုကို ကရဝိတ်က
 ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးနော်၊ ပြီးတော့ Happy World လည်းပို့
 ပေးရမယ်နော်၊ တီရစ္ဆာန်ရုံရောပဲ”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“အစ်ကိုလေး”

ဒေါ်မြိုင်က ...

“ညီမလေးရယ် အစ်ကိုလေး ကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်မောင်း
 ပါစေကွယ်၊ ကားမောင်းနေတာ ဘေးက တကွတ်ကွတ်ဆို
 စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်တယ်”

“ဟွန်း ... ဒေါ်မြိုင်ကလည်း ပိုပိုက ဘေးမှာ စကားပဲပြော
 တာ၊ အစ်ကိုလေးက သူ့ဘာသာ မောင်းတာ၊ အလွတ်ကြီး
 ပါဗျာ”

ညီမလေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ယောက်ျားလေး
 တစ်ယောက်လို စကားပြောတတ်သူပင်။ သူက ဘွားဘွားတို့
 လေးငယ်တို့ခေါ်ရင် ဗျာ၊ဗျာနဲ့ ထူးတာကြာပြီး သူမကလည်း
 ဗျာလိုပဲထူးတတ်သည်။ ဝတ်တော့လည်း တီရှပ်နှင့် ဂျင်းပင်ပဲ
 အဝတ်များသည်။ ကြီးလာတော့ ပြင်ခိုင်းသော်လည်း မရတော့။

အန်တီလေးကလည်း အလိုလိုက်ကာ ကြပ်ကြပ်မတ်
 မတ် မရှိသဖြင့် သူမလေးစိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေသည်။ လေးငယ်က
 လည်း မိန်းမနှင့်သမီးကို မခိုင်။ အခု သူနှင့်လိုက်မည်ဆိုတော့ ...

“ကိုတက်ရေ သူ့ကို မော်ဒယ်လ်သင်တန်းလေး ဘာလေး
 တက်ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“ဟာ... မော်ဒယ်သင်တန်းတော့ မတက်ချင်ပါဘူး ပါပါရ။ ဒီဂျေသင်တန်းဆို တော်သေးတယ်”

လေးငယ်မှာ ဘာမှ စကားမဆက်နိုင်တော့။ အန်တီလေးကတော့ ရယ်လို့ပေါ့။

သူကတော့ ချစ်စရာညီမလေး ပါလာသဖြင့် ပျော်နေပါသည်။ သူ အတွေးလွန်လာလိုက်တာ ကားပင် ရန်ကုန်ထဲဝင်လာပြီ။ ဟိုနေ့က ဆံရှည်ကိုယ်တော်လေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိသေးသည်။

ရှစ်မိုင်မီးပျိုင့်ရောက်တော့ ပျိုင့်မိနေသဖြင့် ဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုပိုမှာ အိပ်မောပင်ကျနေလိုက်သေးသည်မို့ သူ ပြီးလိုက်မိသည်။

“တီ ... တီ”

မီးစိမ်းသွားသည်ကို သတိမပြုမိသဖြင့် နောက်က ဟွန်းတတီတီ တီးနေသည်။ ပြည်လမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာတော့ နောက်ကားက ဘေးချင်းယှဉ်မောင်းလာပြီး ...

“ဘိုးတော် မောင်းရင်း မတွေးနဲ့၊ တွေးရင်း မမောင်းနဲ့ဗျ၊ ယာဉ်စည်းကမ်း အသစ်ချထားတယ်”

“ဟွန်း ... ဒီကောင်စုတ်လေးနဲ့ တိုးပြန်ပြီ”

သူ့ကို တာတာပြသွားပြီး ကားလေးက လျှောခနဲ ထွက်သွားသည်။ သူကတော့ ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြန်တာပါပဲ။ သူက ကုန်းမြင့်ရိပ်သာထဲမှာ နေသည်မို့ ခုနစ်မိုင်

ကုန်းမြင့်ရိပ်သာထဲ ကားကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့ရောက်တော့ တံခါးဆင်းဖွင့်ပြီး ကားကို မောင်းဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ကားရပ်မှပဲ ပိုပိုက နီးလာတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး ရောက်ပြီလား”

“အေး ... ဒါ ကိုလေး အိမ်ပဲ”

မီးခိုးရောင် တစ်ထပ်တိုက်ပြားပြားလေးက ချစ်စရာလေး။ ခြံထောင့်မှာ ကံ့ကော်ပင်ကြီးနှစ်ပင်က ပင်ချင်းယှက်၍ ညီနောင်ပံမာ။ ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာက ဆေးရောင်စုံဒန်းကလေး တစ်ခု။

“ဟာ ... ကိုလေး အိမ်က ချစ်စရာလေး၊ ဒန်းလေးလည်း ရှိတယ်၊ ဂျပန်မြက်ခင်းကလည်း စိမ်းနေတာပဲ၊ ကျောက်စားပွဲလေးတွေကလည်း ချစ်စရာလေး မိုက်တယ်ကွာ”

“ပိုပို ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ်”

“လာ ... အိမ်ထဲလိုက်ကြည့်ဦး”

ညီမလေးရဲ့ပခုံးကို ဖက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်
သည်။ တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်ပြီး ယောက်ျားသားဖြစ်နေ၍
ပရိဘောဂက လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းလောက်သာ သူ့နေရာနဲ့သူ့ရိုသေ
ပြီး အပိုမရှိ၍ ရှင်းလင်းနေသည်။

“ဒေါ်မြိုင် ဒီအခန်းထဲက ဗီရိုသော့တွေ ခတ်မထားဘူး၊
အဲဒီထဲမှာ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းကို
ညီမလေးအတွက် ပြင်ပေးလိုက်၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဒေါ်မြိုင်
နေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“ပြီးရင် ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးကြပေါ့၊ ကျွန်တော် စားစရာ
တစ်ခုခု သွားဝယ်ဦးမယ်”

“ထမင်းဟင်းချက်လိုက်မယ်လေ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အင်း ... ညနေမှပဲ ဒေါ်မြိုင်ကို ဈေးလိုက်ပို့တော့မယ်လေ၊
ခုကတော့ ဝယ်စားလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ ... နားပါဦး”

“ကိုလေး”

“ပြော ချစ်ညီမလေး”

“Happy World လေ Happy World ”

“နေဦးလေကွာ၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့တော့
နားလိုက်ဦး နောက်နေ့ကျရင်လိုက်ပို့မယ် ဘောဘီ အိုခေ”
“Yes brother ”

သူလည်း အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေမိုးချိုးကာ အပြင်ထွက်
ရန်ပြင်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ ချက်ချင်း
ဖုန်းကဝင်လာသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ
မြူးလိုက်မိသည်။

“ပိတောက်”

“ကိုတကယ်နော် ဘယ်တွေသွားပြီး ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားသလဲ
ဆိုတဲ့အဖြေကို ပိတောက် အရမ်းသိချင်နေပါတယ်”

“ကိုယ် ပြည်ကို ပြန်သွားတာ ပိတောက်ရဲ့”

“ဖုန်းလေးတောင် တစ်ချက်မဆက်သွားဘူး”

“အလောတကြီးဖြစ်သွားလို့ အဘွားအသည်းအသန်ဖြစ်လို့
လေ”

“ဪ ... ခုရော သက်သာသွားပြီလား”

“ဆုံးသွားပြီ၊ နားပေးပေါ့သွားတာနဲ့ တစ်ပတ်ကျော်ကြာသွား
တာ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် ပိတောက်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာပါ”

“မသိပါဘူး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလို့ ပိတောက်တို့ကို မေ့နေပြီထင်နေတာ”

“မမေ့ပါဘူး၊ ကိုယ်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါးသူငယ်ချင်းလေးတွေကို မေ့ပါမလားကွာ၊ ပိတောက်ရော ခင်ရော ဆန်းနိုင်ရော သတိရပါတယ်”

“ကိုလေး ရေချိုးတာ ပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီ ... ပိတောက်ခဏနော်၊ ပိုပို ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကိုလေး အပြင်သွားရင် လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“နားဦးလေ ကိုလေးက ခဏပဲ၊ ဟင်းသွားဝယ်ရင်းနဲ့ အလုပ်ထဲလည်း ခဏသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ပိုပို လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ညနေမှ သွားမယ်ကွာ၊ ညနေမှ Happy World လိုက်ပေးမယ်၊ ခုမလိုက်နဲ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ် ကဲ ... ဒီမှာ ကိုလေး ဖုန်းပြောနေလို့”

ပိုပို ထွက်သွားမှ ...

“ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ့်ညီမလေး ပါလာတယ်လေ၊ အဲဒါ ဟိုလိုက်ပို့ ဒီလိုက်ပို့နဲ့ ဂျီကျနေတာ”

“ဪ ... ကိုတက်နေက မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲဟင်”

“ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းပါ၊ ညီမလေးက တစ်ဝမ်းကွဲပေါ့၊ မောင်နှမအရင်းလိုပါပဲ၊ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဪ ...”

“အင်း ... ကိုယ့်ညီမလေးက နည်းနည်းယောက်ျားဆန်တယ်၊ ပိတောက်တို့လက်ထဲ အပ်ဦးမှပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိတောက်တို့လို မိန်းမဆန်ဆန် လှလှပပလေး နေတတ်အောင် သင်ပေးဦးလေ”

“အဲမယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်ညီမလေးက တကယ်မိန်းမဆန်ဆန် တစ်ကွက်လေးမှ မရှိဘူး”

“ကိုတက်နေက မိန်းမဆန်တာ ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“မိန်းကလေးက မိန်းမဆန်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ပိတောက်ကို ယုံညီမလေးကို တာဝန်ယူနိုင်မလား”

“ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးခဲ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“အဟွန်း ... ပိတောက် လိုချင်တာတောင်းပေါ့”

“ကိုတက်နေ ဘာပေးမှာလဲပဲ ပိတောက်က သိချင်တာ”

“အို ... ပိတောက်သာ ပြောင်းလဲပေးနိုင်ရင် ပိတောက်လိုချင်တာပေးမယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို သူ့ကို ဘယ်နေ့လာအပ်မှာလဲ”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ပိတောက် စောင့်နေပါ့မယ်”

“အိုခေ ... ဪ ... ပိတောက်”

“ရှင် ကိုတက်နေ”

“ခင့်ကိုလည်း သတိရပါတယ်လို့ ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

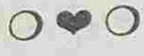
“ဒါပဲနော် ပိတောက်၊ နောက်မှလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ပိတောက်နှင့် ဖုန်းပြောပြီး သူ အပြင်ထွက်လာလိုက်သည်။ စီးတီးမာထဲသို့ဝင်ပြီး ရေခဲမုန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူး ဝင်ဝယ်ဖို့လည်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ညီမလေး ကြိုက်မယ်ထင်တဲ့ မုန့်တွေလည်း ဖြည့်ထားဦးမှပါ။

သူက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့စုပြီး ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေး ဖွင့်ထားသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူတစ်ဦးတည်း အမျိုးသားဝတ်သီးသန့် ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသေးသည်။ မို့ ဆိုင်တွေဆီသွားကြည့်လိုက်ပြီး စားစရာဝယ်ကာ ပြန်လာလိုက်တော့သည်။ ပြန်လာတော့ ညီမလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ။ သူ သဘောကျပြီး ပြုံးနေမိသည်။

“ပိုပို ... ဒါ ကိုလေးသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူက ပိတောက်
တဲ့၊ ဒီဘက်က ခင်တဲ့၊ ကိုလေး သူငယ်ချင်း မမတွေက
မလှဘူးလား။”

ပိုပိုက ပြုံးပဲပြုံးနေပြီး ဘာမှ မပြော။ ကိုလေး
သူငယ်ချင်းတွေက မျက်နှာတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ အသေးစိတ်
ခြယ်မှုန်းထားသဖြင့် မှုန်နေအောင် လှကြပါသည်။ လက်သည်
ခြေသည်ဆိုလည်း ရှည်ကော့နေပြီး ပန်းပွင့်ပုံဖော်ထားသေးသည်။
အဝတ်အစားကျတော့လည်း ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပေါ်လွင်စေသော
မိန်းမဆန်ဆန် အဝတ်အစားများနှင့်။ ကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေက
မင်းသမီးရှုံးအောင် လှကြပါသည်။ ပိတောက်ဆိုသောတစ်ယောက်
က ...

“ကိုတက်နေ ပိတောက်တို့ ဗြူတီပါလာသွားမှာ၊ ညီမလေး
ကိုလည်း ဆံပင်ပုံလေး ပြောင်းပေးလိုက်မယ်လေ၊ ပိတောက်
တို့ကို လိုက်ပို့မလား။”

“အင်း ... ကိုယ် အလုပ်တော့ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ် ပို့ခဲ့
မယ်၊ ပိတောက်တို့ ကြာမယ်ဆိုရင် ပြီးမှ ပြန်လာကြိုမယ်၊
အိုခေ”

“အိုခေ ကိုတက်နေ၊ ကဲ ... ကိုကိုညီညီကို ပို့ပေး၊ ဆရာစံ
လမ်းဆိုင်ကိုပဲ သွားမယ်”

ဆိုင်ရောက်တော့ ...

“ပိုပို ပြီးရင် ကိုလေး လာကြိုမယ်နော်၊ ဒီမှာ မမတို့နဲ့
နေခဲ့၊ ဆံပင်ပုံလေး ဘာလေး ပြောင်းလိုက်ဦး ဟုတ်လား။”

“ဟာ ... ပို့ ဆံပင်ညှပ်ထားတာ မကြာသေးဘူး ကိုလေးရ၊
ဒီပုံကို ကြိုက်တယ်၊ မညှပ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီထက်ပိုပြီးလှမယ့်ပုံလေး ညှပ်ပေးမှာပါ ညီမလေးရဲ့၊
ကွန်ပျူတာနဲ့လည်း စိတ်ကြိုက် ပုံရွေးလို့ရတယ်လေ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီပုံပဲကြိုက်တယ်၊ အစ်မတို့ဘာသာညှပ်”
ပိတောက်က ပခုံးတွန့်။ ခင်က ပြုံးစိစိ။ တက်နေမှာ

ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ ပိတောက်က ...

“မမတို့လို ခြေသည်းလက်သည်း လှလှလေးပုံမဖော်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ပိုပိုက ခြေသည်းလက်သည်းဆိုရင် တိတိရီရီညှပ်ပြီး ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးမှ ကြိုက်တာ”

“ပိုပို ခြေတံသွယ်တယ်နော်၊ စကတ်လေးတွေ ဝတ်ရင်လည်း လှမယ့်ပုံပဲ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ပိုပိုက ဘောင်းဘီပဲ ကြိုက်တယ်၊ လှလှခြုံခြုံလည်းရှိတယ်၊ လွတ်လည်းလွတ်လပ်တယ်”

ပိတောက်က ဆလဲပြသလို ခင်က ရယ်နေတာ သီးမတတ်ပင်။ တက်နေ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုံးစိစိနဲ့ လက်မြောက်ပြလိုက်တော့သည်။ ပိတောက်က ခေါင်းခါပြီး ...

“စိတ်လျော့လိုက်ပြီ ကိုတက်နေရေ”

“ကိုလေး အလုပ်သွားမှာဆို ပိုပိုလည်း လိုက်မှာနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ ... ပိတောက်နဲ့ ခင် ခွင့်ပြုပါဦး ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူး”

“ဘာမှ မကူညီလိုက်ရပါဘူး ကိုတက်နေရယ်”

ခင်က အသံပျော့ပျော့ဖြင့် ဝင်ပြောသဖြင့် သူတို့သံ ယောက် အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။

ကားပစ္စည်းဆိုင်ရောက်တော့ ...

“တက်နေ ဘယ်က ကလေးလေးပဲ”

“ငါ့ညီမလေးပါကွာ”

“ဪ ... ပြည်က ညီမလေးလား”

“အေး”

“မင်း အဘွားရော”

“ဆုံးသွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်လာရတာ”

“ဟာ ... စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘွားက အသက်ကြီးပြီကွာ၊ လူကြီးရောဂါပါပဲ”

“ဪ ... ညီမလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်၊ ကဲ ... ဘာစားမလဲ ညီမလေး”

“ရေခဲမုန့်”

“တစ်ချိန်လုံး ရေခဲမုန့်ပဲ စားနေတာပဲ၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ကိုလေးကလည်း၊ ပိုပိုက အဲဒါပဲ ကြိုက်တာကိုး”

“ကြိုက်လည်း ဒါပဲ တစ်ချိန်လုံး စားနေလို့ ဖြစ်မလား၊ နင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ့ကို လေးငယ် ထုမယ်”

“အဟိ”

“ကဲ ... ဒါက ကိုလေးသူငယ်ချင်း ကိုနိုင်တဲ့ ဒီဘက်က
ကိုသက်”

“ဟုတ်”

“ညီမလေးနာမည်ကရော”

“ပိုပို”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပိုပိုကို ဟမ်ဘာဂါ ဝယ်ကျွေးမယ်”

“ပိုပို ဘယ်နှတန်းလဲ”

“ဆယ်တန်း ဖြေထားတယ်”

“ဖြေနိုင်လား”

“အို ... ပိုပိုတို့က All-D (ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူး)ပဲ”

“ဟွန်း ... အပြောက ကြီးပါ့”

“ကိုလေး စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“အေးပါ၊ မဟုတ်လို့ကတော့”

“ဟုတ်ရင်”

“ညည်းလိုချင်တာ ပေးမယ်”

“ကိုလေး တကယ်နော်”

“တကယ် ... တကယ်”

“ကိုနိုင်နဲ့ ကိုသက် သက်သေရှိတယ်နော်၊ ပြီးမှ ဟင့်အင်း
မရဘူးနော်”

“ညည်းပဲ ပါပါစေဦးဟာ၊ ကဲ ... ဒီမှာ ခဏစောင့်၊
ကိုလေး အလုပ် လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုလေးတို့ အတွင်းခန်း ဝင်သွားပြီး အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေကြတုန်း ပိုပိုက (100+) တစ်ဘူး၊ ဟမ်ဘာဂါတစ်လုံးဖြင့်
ဟိုင်း ဒီင်း။

အဲဒီအချိန် ဆိုင်ရှေ့ကို ရွှေအိုရောင် Crown ကား
လေးတစ်စီး ကားပါခံကင် လာထိုးသည်။ ပြီးတော့ ဖြူဖြူသန့်
သန့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်
လာကာ ကားတာယာ ဆင်းဝယ်သည်။

ကောင်တာမှာ ငွေလာရှင်းတော့ ကောင်တာဘေးမှာ
ထိုင်နေတဲ့ ပိုပိုကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပြသဖြင့် ပိုပိုလည်း ပြန်ရယ်ပြ
လိုက်သည်။

ဆံပင်ထူအိအိ ပျော့ပျော့လေးကို သားရေကွင်းဖြင့်
စုစည်းထားတဲ့ သူ့စတိုင်လ်ကို ပိုပို သဘောကျသွားသည်။ သူ့
ဆံပင် စင်းစင်းတွေက ကျောလယ်ခန့်တော့ ရှိနိုင်သည်။

၅၅:ရပိပိ:

Hangton T-Shirt အနီရဲရဲလေးကို 501 ဂျင်းနီ

အနက်ပျော့လေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားသော သူ့ စတိုင်လ်က တော်တော် မိုက်သည်။ ပိုပိုက သူ့ကို ငေးနေသဖြင့် သူက ပိုပိုကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စိမိုတ်ပြပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားသည်။ ပိုပို ရယ်ပြီးကျန် ခဲ့တော့သည်။ ဆံရှည်လေးဟုလည်း နာမည်ပေးလိုက်မိသေးရဲ့။

နောက်နေ့ ကိုလေးက Happy World ကို လိုက်ပို့

သည်။

- “ကဲ ... ဘာလုပ်မှာလဲ”
- “တိုက်ကား ... တိုက်ကား ... တိုက်ကားစီးမယ်”
- ကိုလေးက လက်မှတ်ဖြတ်ပေးပြီး ...
- “ကဲ ... ကိုလေး ဟိုဘက်နားမှာ စောင့်နေမယ်”
- “ကိုလေးရော မစီးဘူးလား”
- “ကိုလေးက ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့ကွ”
- “ဟာ ... ဘာလို့ရယ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ စီးတာပဲ”
- “ကဲပါ ... ညည်းဘာသာ သွားစီးပါ”
- တိုက်ကားစီးရင်း ပိုပို ပျော်မြူးနေသည်။ ပိုပိုကား
- ကို အရှိန်နဲ့ လာတိုက်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံရှည်

လေး။ ပိုပို ကြည့်နေတာတွေတွေ့တော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြပြနဲ့သည်။
ပိုပိုက ရယ်နေလိုက်တာပါပဲ။ သူက ပိုပိုကားကို လိုက်တိုက်နေ
သည်မို့ ...

“မညစ်နဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာလို့ ပိုပိုကိုပဲ လိုက်တိုက်နေတာလဲ”

“တိုက်ကားစီးပါတယ်ဆို တိုက်မှာပေါ့ကွ”

သူက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ပြောပြီး မျက်လုံးမှိတ်ပြပြနဲ့
သဖြင့် ပိုပို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ် ... မင်းနာမည် ပိုပို ဟုတ်လား၊ ခုနက နာမည်
ထည့်ပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့နာမည်က သုတ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါ့မယ် ဗဟုသုတ”

“ဟာ ... မင်းက တော်တော်နောက်တာပဲ၊ ဗဟုသုတ
မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သုတပါ၊ မင်းမှာ ဟန်းဒ်ဖုန်းရှိလား”

“နိုး”

“ဒါဆို အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပေးမလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ တို့ သိသွားပြီလေကွာ၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီ၊
အဲဒီတော့ သတိရရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ တို့ဆီလည်း
ဆက်၊ တို့ဖုန်းနံပါတ်က 09-51 xxxxx ၊ ဆက်မှာလား”

“အင်း ... ပိုပိုက ခဏလာလည်တာ၊ ရန်ကုန်က မဟုတ်
ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ပြည်မှာ”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်း ပြည်ဖုန်းပေး”

“ပြည်ဖုန်းက ပေးလို့မရဘူး၊ ဘာလို့လဲလို့ မမေးနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... မမေးနဲ့ဆို”

“အိုခေ ... ဒါဆို တို့ဆီ ဖုန်းဆက်မှာလား”

“ဆက်ချင်ရင် ဆက်မယ်”

“မှတ်မိတယ်နော် ... 09-51 xxxxx က”

“မှတ်မိပြီ”

“ကဲ ... မှတ်မိတဲ့အတွက်”

သူမကားကို အရှိန်ဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် လည်
သွားသည်။

“အား ... သုသုရာ ခေါင်းတောင်မူးသွားပြီ”

“သုသု ... ဟုတ်လား၊ အဲလိုခေါ်တဲ့အတွက် နောက်တစ်
ချက် လာပြီ”

သုတ ကားနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးသော်လည်း မလွတ်
နိုင်၊ တိုက်ကားစီးပြီးတော့ သူက ...

“ပိုပို ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“တို့အစ်ကိုနဲ့”

“အင်း ... ဒါဆို တို့ပြန်နှင့်ပြီနော်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“အင်း”

ကိုလေးဆီရောက်တော့ ကယ်ကူလိတ်တာတစ်လုံး
ဖြင့် ဘာတွေတွက်နေလဲမသိ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဖုန်းပြောနေ
သေးသည်။ သုတက လှစ်ခနဲပျောက်သွားပြီ။ ပိုပို ကိုလေးကို
ခေါ်မယ်အလုပ် ကိုလေးက ဖုန်းပြောပြီးသွားပြီ။

“ပျော်လား ပိုပို”

“ပျော်တယ်၊ တိုက်ကားဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်စီးနဲ့တစ်စီး
လိုက်တိုက်နေရတာ တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကိုလေး တစ်ခါမှ မစီးကြည့်ဖူးဘူး”

“ဟမ် ... ဒါဆို စီးကြည့်ပါလား၊ ရောက်တုန်းစီးကြည့်”

“အာ ... ကလေးတွေကြားထဲ မစီးချင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုလေး
ကို ဝိုင်းရယ်နေကြဦးမယ်၊ တစ်ခါတလေကျရင် စဉ်းစားမိ
တယ်၊ အသက်တွေ ရလာတာနဲ့အမျှ မလုပ်သင့်တော့လို့
ဆိုပြီး မလုပ်ဖူးတာတွေ တော်တော်များတယ်ကွ၊ အချိန်မီ
အခါမီဆိုတဲ့ စကားက တော်တော်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ အချိန်
က လူကို ဘယ်တော့မှ မစောင့်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပိုပိုက ခုအရွယ်မှာ ရေခဲမုန့် အဝစားနေ
တာပေါ့ ကိုလေးရ၊ အချိန်ရှိတုန်းလေး”

“ဟင် ... ဒါတော့ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးတာ မကျလွန်းဘူး
လားကွာ”

“ဟဲ ... ဟဲ”

“ကဲ ... ဘယ်သွားဦးမလဲ”

“ကိုလေး အားရဲ့လား၊ တော်ကြာ ပိုပိုကြောင့် အလုပ်ပျက်
နေဦးမယ်”

“အဲမယ် ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ ညီမလေးပါလား၊ ဒီညနေ
တော့ အားတယ်ကွ၊ မအားတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ အတင်း
မပူဆာနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုလေးရ၊ အခု အကင်စားချင်တာ
တရုတ်တန်းမှာ အကင်လိုက်ကျွေးပါ”

“အိုခေ ... Let's go to တရုတ်တန်း”

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရယ်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်

ကာ မောင်းထွက်လာလိုက်တော့သည်။

ညဘက်ရောက်တော့ ကိုလေးက စာကြည့်ခန်းထဲ
မှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပိုပိုက ဒေါ်မြိုင်
နှင့် တိဗီကြည့်နေရင်း ရုတ်တရက် သူတကို သတိရသွားပြီး ဖုန်း
ထဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“သုတနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ပိုပိုလား”

“သုသုက ပိုပိုအသံကို မှတ်မိတယ်”

“ဪ ... ဒီဖုန်းနံပါတ်က တို့မသိတဲ့ နံပါတ်ကွာ၊
ပြီးတော့ ဒီအသံကလည်း ဖုန်းထဲမှာ မရင်းနီးတဲ့အသံကွာ၊
ပြီးတော့ တို့က ပိုပိုကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းထားတယ်ကွာ၊ အဲဒီ
တော့ ပိုပိုလားလို့ မေးလိုက်တာပေါ့”

“အဟင်း ... တော်လိုက်တာ၊ စုံထောက်လုပ်စားပါလား”
 “အား ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ရှားလော့ခဲဟုမ်းက သူ့ဘဝ
 ဂျက်ထိသွားလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို အငြိုးထားနေပါဦးမယ်”
 “ဟိ ... ဟိ၊ သုသုနဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်စရာကောင်း
 တယ်”
 “ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဂျီကာလည်း လုပ်လို့ရတာပေါ့”
 “အင်း ... အခု သုသု ဘာလုပ်နေလဲ၊ အခု အပြင်မှာလား
 အိမ်မှာလား”
 “အိမ်မှာ၊ တို့က ညကိုးနာရီကျော်ရင် အပြင်မထွက်တော့
 ဘူးကွ၊ အခု စာကျက်နေတာ”
 “စာကျက်နေတာ၊ ဘာစာလဲ”
 “ဘာစာလဲ ဆိုတော့ LCCI Level III လေး၊ အဲဒါ ကျက်
 ရတာ၊ ခေါင်းပူလာပြီဆိုရင် English Speaking လေး
 နည်းနည်းဖတ်လိုက်မယ်”
 “အင်္ဂလိပ်စာ ... အင်း ... ပိုပိုလည်း Speaking တက်ရ
 ကောင်းမလားပဲ”
 “အခု တို့တက်တဲ့ သင်တန်းကတော့ မဆိုဘူးကွ။ သင်
 တန်းတွေက တစ်ဝက်လောက်က ဖောရှော့တွေများတယ်
 ဒီသင်တန်းကတော့ မဆိုဘူး၊ ခု ပိုပိုက ဘာတက်နေလဲ”

“ပိုပိုက ဆယ်တန်းဖြေထားတာလေ၊ အောင်စာရင်းမထွက်
 သေးဘူး၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ စပီကင် တက်ရရင် ကောင်းမယ်”
 “တက်ပေါ့ ပိုပိုရဲ့၊ အချိန်တွေ ပိုနေတာ အကျိုးရှိရှိအသုံး
 ချတဲ့အနေနဲ့ တက်သင့်တယ်”
 “အင်းနော် ... ပါးပါးတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်လိုက်
 ဦးမယ်”
 “အိုကေ ... ပိုပို တက်မယ်ဆိုရင် တို့လည်း ပိုပိုနဲ့အတူတူ
 တက်မယ်လေ”
 “သုသုက ကျောင်းတက်နေတုန်းလား”
 “အင်း ... တို့က အင်္ဂလိပ်စာအဓိကပေါ့၊ တတိယနှစ်
 တက် နေတယ်”
 “အယ် ... ဒါဆို ပိုပိုက သုသု တက်တဲ့ သင်တန်းတွေ
 တက်လို့ လိုက်နိုင်ပါ့မလား”
 “ပိုပို လိုက်နိုင်တဲ့ သင်တန်းကို တို့က လိုက်တက်မှာပေါ့
 ပိုပိုရဲ့၊ တို့က ပိုပိုနဲ့အတူတူ တက်ချင်လို့လေ၊ ဒါနဲ့စကား
 မစပ်၊ ပိုပိုအသက် ငယ်ဦးမယ်နော်၊ ဆယ်တန်း ဖြေထား
 တယ်ဆိုတော့”
 “ဆယ်ခြောက်နှစ်”

“ဪ ... တို့က ဆယ်ကိုး၊ သုံးနှစ်ကြီးတယ်၊ ညီမလေးပေါ့”

“ညီမလေး တော်ရင်တော့ မုန့်ဝယ်ကျွေးရမှာနော်”

“ဝယ်ကျွေးမှာပါကွာ၊ ကစားကွင်းတွေလည်း လိုက်ပို့မယ်”

“ဝေး ... ပျော်စရာကြီး၊ အဲဒါဆို ပိုပို သင်တန်းတက်ပို့ပါးပါးနဲ့ မားမားကို ပြောလိုက်တော့မယ်နော်”

“ပြောလိုက်၊ ပိုပို ဆယ်တန်းအောင်ရင်လည်း ဒီမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့”

“အင်းနော် ... ဒါပေမဲ့ ပါးပါးတို့မားမားတို့နဲ့ တစ်ခါမှ မခွဲဘူးတော့ ခွဲနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အဟွန်း ... ကလေးလေးပဲ”

“ပိုပိုကလေး သုသု စတိုင်လ်ကို အရမ်းသဘောကျတာ သိလား၊ ပိုပိုလည်း ဆံပင်ရှည် ထားဦးမယ်၊ ထားချင်တယ်၊ ပြောတာပါ၊ ပိုဆံပင်က သုသုလို မထူဘူး ပါးတယ်၊ ထားလို့ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ပါးပေမယ့် စင်းစင်းလေးပဲ ထားလို့ရပါတယ်၊ ထားကြည့်ပေါ့”

“လှပါ့မလား”

“လှမှာပါ၊ ထားကြည့်”

“ထားကြည့်မယ်လေ၊ သုသု ... ပိုပို အိပ်ငိုက်လာပြီ”

“အိုခေ ညီမလေး၊ အိပ်တော့၊ တို့လည်း စာကျက်မလို့၊ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ”

“Good night နော်”

“Good night ပါဗျာ”

ဖုန်းပြောပြီးအလှည့် ကိုလေးက နောက်တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသဖြင့် ဝင်တိုက်မိသွားသည်။

“ပိုပို ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ”

“ပို သူငယ်ချင်းနဲ့”

“ဪ ... ပျင်းနေပြီလား၊ ဒီမှာနေရတာ ပျော်ရောပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တာပေါ့ ကိုလေးရ”

“အဲဒီအသံပဲ ကြားချင်ပါတယ်ကွာ၊ ကဲ ... ကဲ ... အိပ်ချင်နေပြီမို့လား၊ သွားအိပ် ... သွားအိပ်”

“ကိုလေးကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ပိုပို ကွန်ပျူတာနဲ့ စပီကင်တက်ရင် ကောင်းမလားလို့ အောင်စာရင်းထွက်ရင်လည်း ကျောင်းကို ဒီမှာပဲ ဆက် တက်လိုက်မယ်လေ”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအိမ်နဲ့ ခွဲနိုင်လို့ လား”

“သတိရရင်တော့ ပြန်မှာပေါ့၊ ပါးပါးနဲ့ မားမားကို လိုက် လာနိုင်ရင်လည်း ရတာပဲ”

“အေး ... ဒါဆို ကိုလေး သင်တန်းလိုက်အပ်ပေးမယ် လေ၊ မနက်ဖြန်မှပဲ ပြည်ကို လှမ်းပြောကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုလေး သင်တန်းစုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်လေ”

“ဟုတ် ... အဲဒါဆို ပိုပို သွားအိပ်တော့မယ်”

“အိုခေ ... ဝှဒ်နိတ် ညီမလေး”

“ဝှဒ်နိတ် ကိုလေး”

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော ပိုပိုကိုကြည့်ပြီး သူဖြိုး နေမိသည်။ ဒေါ်မြိုင်က တိရိကြည့်တုန်းမို့ သူ ဒေါ်မြိုင်ဆီ ထွက် လာလိုက်သည်။

“ဒေါ်မြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“မအိပ်သေးဘူးလား”

“တိဗီဇာတ်လမ်း ကောင်းနေလို့”

“အဟင်း ... ကလေးလေးကတော့ ဒီမှာ သင်တန်းတွေ တက်ဦးမယ်တဲ့၊ သူ ဒီမှာသင်တန်းတက်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်မြိုင်လည်း ဒီမှာ ဆက်နေမှဖြစ်မှာ”

“ရပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မ နေမှာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လေးငယ်တို့ကို လှမ်းပြောလိုက်တော့ မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပိုပို ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေပြီး သင်တန်း
 တက်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ပထမပိုင်းက တက်နေက အကြိုအပို
 လိုက်လုပ်ပေးသော်လည်း နောက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်လာသဖြင့် သူမ
 ဘာသာ တက္ကစီဖြင့် သွားသည်။
 တကယ်က တက္ကစီစီးတာက နည်းနည်းပါ။ သုတ
 က အကြိုအပိုလုပ်ပေးတာ များသည်။
 ပိုပို သင်တန်းစတက်ကတည်းက ကိုလေးက ဟန်းဒ်
 ဖုန်းဝယ်ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေနေသည်။ တက်နေမှာ သွားမကြိုနိုင်
 ရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်ရိုက်ရုံပင်။
 ဒီနေ့ သုတနဲ့ ရန်ကင်းစင်တာ သွားချင်သောကြောင့်
 ကိုလေးကို လာမကြိုဖို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုပို၊ ကိုလေး ဒီနေ့အားတာနဲ့ လာကြိုမလို့”

“မလာနဲ့တော့ ပိုပို သူငယ်ချင်းနဲ့ ရန်ကင်းစင်တာ သွား
 ချင်လို့ ကိုလေးရ၊ ဘာမှာဦးမလဲ”
 “ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲ ပိုပို၊ ရန်ကုန်မှာ အပေါင်းအသင်း
 ကို ကြည့်ပေါင်းနော်”
 “သင်တန်းအတူတူတက်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ နောက်ကြိုမှ
 ကိုလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”
 “အေး ... အေး ... နောက်မကျစေနဲ့ အကြာကြီးလည်း
 လုပ်မနေနဲ့ဦးနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုလေး”
 ကိုလေးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတော့ သုတက ...
 “ဘာတဲ့လဲ ပိုလေး”
 “သွားတဲ့ မကြာစေနဲ့တဲ့”
 “အိုကေ ဘေဘီ၊ Let's go to ရန်ကင်းစင်တာ”
 နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲပြီး ကားဆီသို့ပြေး
 ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အပူအပင်မရှိ ပျော်လို့ပေါ့
 ကွယ်။
 ရန်ကင်းစင်တာရောက်တော့ မုန့်သွားစားပြီး အင်္ကျီ
 ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ပိုပိုက အင်္ကျီမဝယ်တတ်၍ ဟိုငေးဒီငေး

သုတက တီရှပ်နှစ်ထည်ကို ဆင်တူရွေးဝယ်လိုက်သည်။ အနက် ရောင်ကို ရင်ဘတ်မှာ စတစ်ကာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းလေးနဲ့ သုတ ရွေးထားသော အင်္ကျီကို ပိုပိုက သဘောကျနေသည်။

“ရှော့ ... ပိုပို တစ်ထည်၊ ကိုယ်ကတစ်ထည် ဆင်တူဝတ် မယ်”

“ဟွန်း ... အလကားတော့ မယူချင်ဘူး သုသုရာ၊ ဒီအင်္ကျီ ဖိုး ပိုပိုပေးမယ်”

“အာ ... ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ကိုယ်က ပိုပိုကို ခင်လို သူငယ်ချင်းကို လက်ဆောင်ပေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပိုက ကိုယ့်ထက်ငယ်တယ်လေ၊ ညီမလေးကို အမှတ်တရ ဝယ် ပေးတာ”

“ဒါဆိုရင် ပိုလည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ ဘာဝယ်ပေးရမလဲ၊ ဪ ... သိပြီ၊ သုသု စာအုပ်ဝယ်မှာဆို စာအုပ်ဝယ်ပေး မယ်”

“ဟာ”

“မဟာနဲ့ကွာ ... အဲဒါ ပိုပို ဝယ်ပေးမယ်၊ အမှတ်တရ ပေါ့”

“ပြီးရောကွာ”

စီးတီးမတ်ဝင်ပြီး စာအုပ်ဝယ်၊ ပြီးတော့ ကောင် တာမှာ ငွေရှင်းဖို့ တန်းစီနေတုန်း ...

“သူတပါးလား၊ ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ဪ ... မပိတောက် တစ်ယောက်တည်းလား”

“မ၊ သူငယ်ချင်းပါတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ”

“ဪ ... ညက ကျွန်တော် မပိတောက်ဆီ ဖုန်းဆက် သေးတယ်၊ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

“အင်း ... ညက ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်တာနဲ့ စောစော အိပ်သွားတာ၊ ဖုန်းလည်း ပိတ်ထားလိုက်တာ၊ သုတ ကိစ္စ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဟင်း ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မပိတောက်ကို အရမ်းသတိရနေလို့”

“ဪ ... မက ဘာများလဲလို့”

“အဟင်း ... ကျွန်တော် သတိရတာက မပိတောက် အတွက်တော့ အရေးမကြီးပေါ့လေ”

“သုတရယ်”

ပိတောက်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ရယ်ပဲရယ်ချင်နေသည်။ သုတကတော့ ပိတောက် မျက်နှာလေးကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ငေးလို့။

“မပိတောက်”

“ပြောလေ သုတ”

“ကျွန်တော်က မပိတောက် အတွက်တော့ တကယ့်ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက မေတ္တာတရားကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါဗျာ”

“တော်ပါတော့ဟယ်”

“မပိတောက် ရက်စက်တယ်၊ ဪ ... ကျွန်တော့်ဖိနပ် ဒီဇိုင်းလှလှလေးတွေ မှာထားသေးတယ်၊ မပိတောက် စီးနေကျဆိုဒ်ပဲ”

“အို ... ဟင့်အင်း၊ မ၊ မလိုချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို မနင်းရက်တာလို့ ယူဆရမလားဟင်၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်ရမှာလား”

“သုတရယ်၊ ငါ စိတ်ရှုပ်လာပြီဟာ”

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သုတ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ပိတောက်တို့ကို ကြည့်ပြီး ပိုပိုက ရယ်ချင်နေသည်။

မပိတောက်ကတော့ ပိုပိုကို တွေ့ပုံမပေါ်။ ပိုပိုကလည်း ကောင်တာနားမှာ ကွယ်ရပ်နေမိသည်။ နှုတ်ဆက်ရမှာ စိုး၍ပါ။

“ကဲ ... သုတ ဖယ်၊ ငါသွားတော့မယ်”

“ဖိနပ်လာပို့မယ်နော်”

“လာချင်လာ၊ မလာချင်နေ”

“လာမှာ ၊ လာကို လာချင်လွန်းလို့ လာဦးမှာ”

ပိတောက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ပိတောက် ထွက်သွားမှ ပိုပိုက အနားရောက်လာပြီး ...

“ငါ့မမ ... မိုက်လား”

“ဟွန်း ... ပဲချည်းပါပဲ၊ ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“ဟင် ... လှပါတယ်ဟာ”

“လှမှာပေါ့၊ ပြင်ထားတာကို သုသုကလည်း”

“ချစ်စရာလေးပါဟာ၊ ငါ သူ့ကိုချစ်လို့”

“ပိုပိုကတော့ အမြင်ကတ်တယ်ကွာ၊ စတွေ့တည်းက

လက်ချာပေး ခံထားရလို့”

“ဟင် ... ပိုပိုတို့က သိလို့လား”

“ပိုပိုကိုလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ ပိုပိုကို မိန်းမဆန်ဆန်လေး နေတတ်အောင်လို့ဆိုပြီး မပိတောက်တို့ဆီ လိုက်ပို့တယ်

ရွန်းရမိပိုး

လေ၊ ဗြူတီပါလာတွေ ဘာတွေတောင် ရောက်လိုက်ရသေးတယ်”

“ပိုပိုအစ်ကိုက မပိတောက်ကို သဘောကျတာလား”

“အင်း ... သူက မြန်မာဆန်ဆန်တော့ ကြိုက်တယ်”

“ပိုပိုအစ်ကို လာကြိုရင် သေချာမှတ်မိအောင် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“တော်ကြာ တို့ အသည်းလေး ယူအစ်ကိုဆီ ပါသွားမှာ စိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရအောင် မြင်ဖူးထားမှဖြစ်မယ်”

“အိုကေ ... ဒါတော့ ပိုလည်း သဘောတူတယ်၊ ပိုကိုလေးကို အဲဒီမပိတောက်နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ပို ကြည့်မရလို့”

“တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ ကြည့်မရလေ ကြိုက်လေပဲ”

“သုသုရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နှစ်ယောက် ကြိုးစားရင်တော့ ဘာမှ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချ ပိုပို၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ တို့ချစ်တဲ့ မပိတောက် ဘယ်တော့မှ မကြိုက်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရမယ်”

ကွန်းခိုရာမဲ့

သူတို့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ရိုက်

လိုက်သည်။

ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ စိတ်ရူးပေါက်မှုတွေထဲမှာ

သုတရဲ့ စိတ်ရူးပေါက်မှုကလည်း အမြင့်ဆုံး ဒီဂရီသို့။

မဖြစ်နိုင်တာကို မဖြစ်နိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ ဘယ်တော့

မှ ဖြစ်မလာမှန်းသိရက် ကြိုးစားသူလောက် မိုက်တဲ့သူ ရှိပါ့မလား။

ကလေးငယ်တစ်ယောက် အသံပျောက်အောင်ငိုစေဦးတော့ ဖိုးလမင်း

ကိုတော့ ရနိုင်ပါ့မလားကွယ် ...။

“အန်တီသိန်း ... မပိတောက် ရှိလား။”

“ရှိတယ် သုတလေးရေ”

“ဒီမှာလေ မပိတောက်အတွက် မှာထားတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ရလို့လာပို့တာ”

“ဪ ... ကလေးရယ် တကူးတက၊ ပိတောက်ရေ”

“ရှင် ... အန်တီသိန်း”

“ဒီမှာ သုတလေး လာတယ်”

“လာပါပြီ”

ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ထွက်လာသော မပိတောက် အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်အပြာနုရောင်ဖားဖားလေးနဲ့ မျက်နှာမှာတော့ သနပ်ခါး အဖွေးသား။ ဖွဖွလေး လှမ်းလာပုံကို ချစ်စနိုးဖြစ်နေမိ ရင်း ပိုပို ပြောသော ပဲများတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သတိရသွားသည်။

“လာရှုပ်ပြန်ပြီ”

“မပိတောက်ကလည်းဗျာ၊ ဒီမှာ ဖိနပ်မှာထားတာရလို့ လာပို့တာ၊ လူကြိုရှိလို့ မေမေ ဟိုကထည့်ပေးလိုက်တာ”

“မလိုချင်ဘူး”

“မလိုချင်လည်း ယူပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားပေးစရာ မရှိလို့”

“ကိုယ့်ဘာသာစီးပေါ့”

“ဟာ ... မပိတောက်ကလည်း၊ အဟွန်း”

သုတက တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေရင်းက မပိတောက် ထိုင်နေသော နှစ်ယောက်ခုံဘက် ပြောင်းထိုင်လိုက် ပြီး ဖိနပ်လေးကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ မပိတောက် ခြေထောက် ကိုကိုင်ပြီး စီးပေးလိုက်သေးသည်။

“ဟဲ့ ... သုတ ဖယ်”

“စီးကြည့်ပါ၊ လှတယ်၊ မပိတောက်က ခြေထောက်လေး ကလည်းလှတော့ ဘယ်ဖိနပ်မဆို လှနေတာပဲ၊ ကြိုက်လား”

ပိတောက်က ဘာမှပြန်မဖြေသဖြင့် သူမ ဒီဖိနပ်ကို ကြိုက်နေတာ သိသာသည်။ သုတက မပိတောက်ရဲ့ ပခုံးလေး ထက်မှာ ခေါင်းမိုရင်း ...

ရွန်းရမိမိုး

“ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးလား မပိတောက်ရယ်၊ ဟင်
ကျွန်တော့်ကို ဟိုအရင်ကလိုပဲ ကြင်ကြင်နာနာ မဆက်ဆံ
နိုင်ဘူးလား”

ပိတောက်ရဲ့လက်တွေက သူ့ဆံပင်လေးတွေကို ခပ်
ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်လာသည်။

“သုတဆီမှာ မ၊အချစ်ဆုံးက ဒီဆံပင်ရှည်ရှည်လေးပဲရှိ
တယ် သိလား၊ မ၊ချစ်စေချင်ရင် မ၊နေစေချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း
နေပေါ့။

“တော်ပါဗျာ”

သူ့ပခုံးထက်မှ ရုန်းထွက်သွားကာ ...

“တော်ပြီ၊ ဒီကပြန်ရင် ဆံပင်သွားညှပ်ပစ်တော့မယ်”

“ညှပ် ... ညှပ် ... ခေါင်းတုံးပါ တုံးလိုက်ပါဦးလား ...
ဟင်း၊ သွား ... ထွက်သွား၊ ငါ့ဆီကို ငါကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး
နဲ့လားနိုင်မှ ငါ့အိမ်လာခဲ့၊ ခု နင် ထွက်သွားတော့”

“ဟဲ့ ... ပိတောက်၊ ကလေးကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ၊
သုတလေး နေဦးလေ၊ ဟဲ့ ... ဪ ... ဒီကလေးတွေ၊
ပိတောက်ရယ် ... ညည်းကလည်းအေ”

ကွန်းခိုရမဲ့

သုတ မျက်ရည်ဝဲကြီးနဲ့ အံ့ကြိတ်ပြီး ကားကိုမောင်း
နေမိသည်။ ပြီးတော့ အင်းလျားရေစပ်မှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ဝမ်း
နည်းပက်လက်ဖြင့် ...
ထိုအချိန်မှာ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ...

“ဟဲလို”

“သုသု”

“ပို ပြော”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ပိုပို အိမ်မှာပျင်းနေလို့ အပြင်သွားချင်လို့၊
အဖော်မရှိတော့ ပို တစ်ယောက်တည်း၊ သုသုကို အဖော်
ခေါ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ လိုက်မလား”

“အင်း ... တို့မအားဘူး ပိုလေးရယ်၊ နောက်မှသွားနော်၊
တို့ ...”

“အလုပ်ရှုပ်နေလို့လား”

“အင်း”

“အိုခေလေ ... ဒါဆိုရင် အိပ်တော့မယ်၊ ဘိုင်ဘိုင်”

“အင်း ... ဘိုင်”

ဖုန်းကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး သူ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ပိုပိုကို စောင့်နေတုန်း ကျောင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်
နေလိုက်သည်။ ကော်ညောင်းလာသဖြင့် ခေါင်းကိုအမော့ ...

“ဟင် ... ဘိုးတော်ကားပါလား။”

မပိတောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုသော မပိတောက်
ဦးစားပေးလှသော ထိုယောက်ျားကို သုတ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရ။
သုတရဲ့စိတ်ထဲမှာ မပိတောက်နဲ့ ထိုလူ ကြိုက်သွားမှာကို စိုးရွံ့မှု
က ပြည့်လျက်။

“ဟင် ... ပိုပိုက ဘိုးတော်ကားပေါ့က ဆင်းလာပါလား။”

ဒါဆို ပိုပို ... ပိုပိုကိုလေး ဆိုတာ ဘိုးတော်ပေါ့”

ပိုပိုက သူ အမြင်အကတ်ဆုံးလူရဲ့ညီမ ဖြစ်နေသည့်
အတွက် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာမှမသိရှာသည့် ပိုပိုကတော့
သူ့ကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် ပြုံးပြနေသည်။

“ဟဲလို ... သုသု၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။”

“မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ နေမကောင်းလို့လား။”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“အံ့မယ် ... တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပါတယ်ကွာ၊ ပိုပို သိ
တယ်နော်၊ ဘာလို့လဲပြော”

“ထားလိုက်ပါ၊ ခုနက လိုက်ပို့တာ ပိုပိုကိုလေးလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ အံ့မယ် ... ဒီညနေတောင် မပိတောက်တို့
နဲ့ မွေးနေ့ပွဲ သွားမလို့ဆိုလား၊ ဖုန်းဆက်နေသံကြားတယ်၊
လုပ်ပါဦး သုသုရဲ့၊ မသွားဖြစ်အောင် ကြံစမ်းပါဦး။”

“မွေးနေ့ပွဲက ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“ဟင် ... အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“မသိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရမှာလဲကွ”

“သုသု ... မပိတောက်ကို မေးကြည့်ပါလား။”

“ကိုယ် သူနဲ့အဆင်မပြေဘူး၊ မေးလို့ရပါ့မလားပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေဦး ... သူ့အိမ်ကိုမေးရင်တော့ ရတယ်”

သုတက ပိတောက်အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပြီး ...

“အန်တီသိန်းလား၊ သုတပါ”

“အေး ... သုတလေး ပြော”

“မပိတောက် ဒီည မွေးနေ့ပွဲသွားမလို့ဆို အန်တီသိန်း”

“အေး ... သူ့သူငယ်ချင်း ခင်ရဲ့မွေးနေ့တဲ့၊ ခင်တို့ခြံထဲ မှာပဲလို့ ပြောတယ်”

“ဪ ... အင်းလျားလမ်းက တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ၊ မတစ်ယောက်တည်းဆို ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားမယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မနက်က ဖုန်းပြောနေသံကြားတယ်”

“ဪ ... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့လို့ မရတော့ဘူး ပေါ့”

“သုတလေး ဖုန်းဆက်တယ်လို့ ပိတောက်ကို ပြောလိုက် မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသိန်း၊ ဒါပဲနော်”

“အေး ... အေး”

ဖုန်းဆက်ပြီး ပိုပိုဘက်လှည့်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်

သည်။ ပိုပိုက ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သုသု”

“မင်းအစ်ကို အိမ်ကထွက်ကာနီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ တား ကြည့်ပါလား”

“မရရင်ရော”

“ကိုယ်က မင်းတို့ခြံဝနားကနေ တစ်လမ်းလုံး ကိုယ်ပါ နှောင့်ယှက်ဖို့ တာဝန်ယူတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဥပမာ ... ကားကို ပိတ်ရပ်လိုက်တာမျိုးပေါ့”

“ကားချင်း ထိကုန်ဦးမယ်”

“မထိစေရဘူး စိတ်ချ၊ ကိုယ် ကားမောင်းအရမ်းကျွမ်း ကျင်တယ်”

“သုသုကို အဲဒါတွေ အားကျတာ၊ ပို့ကိုကားမောင်းသင် ပေးမလား”

“သင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှ မောင်းလို့ရမှာ”

“တကယ်သင်ပေးနော်”

“အင်း

“ပို ကျောင်းတက်ရင် ကားလေးကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကကားတစ်စီးပဲရှိတော့ ပို့ကိုပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဝယ်နိုင်လို့က်ပေါ့”

“အဲဒီလောက်မှ မချမ်းသာတာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဪ ... တကယ်၊ လူကို သူဌေးများ မှတ်နေလား”
“အဟင်”

သူ ပိုပိုခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွထုလိုက်ပြီး ...

“ညနေ ဟိုလူကြီးကို ရအောင်တားနော်”

“အဲမယ် သူများကိုလေးကိုများ ဟိုလူကြီးတဲ့”

“မဟုတ်လို့လား၊ လူကြီးပဲကို”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီညနေက တက်နေ တစ်ယောက်ပိတောက်ကိုလည်း သွားမကြိုလိုက်ရသလို၊ ခင်ဗွေးနေ့သို့လည်း မရောက်ဘဲ ကားကို ဝပ်ရှောပို့လိုက်ရတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်က သုတဟာ တစ်လမ်းလုံး တက်နေ ကားရှေ့မှပိတ်ကာ အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်သည်။ ကားကိုပိတ်ပြီး

ရပ်မလိုလုပ်တာက အကြိမ်ကြိမ်။ ကားကို ဘေးကပ်ပေးပြီးမှ လမ်းကြောပြန်ဝင်တာက တစ်မျိုး။

ကြာတော့ တက်နေ ခနေသား ဒေါသတွေ တလိမ့် လိမ့် ထွက်လာသည်။

ပိတောက်တို့နား မရောက်ခင် မီးဖိုခွင့်ရောက်တော့ သုတက မီးဝါသဖြင့် ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်တာ မျက်မှ တက်နေ ကားနဲ့ မိတ်ဆက်သွားတော့သည်။

တက်နေ ဒေါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားပြီး မီးဖိုခွင့်မှာမို့ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကလည်း ဝိုင်းလာပြီလေ။ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကို ဖြေရှင်းပြီးတော့ သုတက ...

“ဘိုးတော် ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်၊ ကျွန်တော့်အသိ ဝပ်ရှောမှာ ကားသွားအပ်ပေးမယ်”

“ဪ ... မင်းကိုး၊ ဘယ်သူများလဲလို့၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ငါ့ကို ဘာကိစ္စ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“ဟာ ... မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လမ်း ကျွန်တော် သွားနေတာပဲ”

“မင်း တစ်လမ်းလုံး ကားကို လူလိုမမောင်းဘဲ နှောင့်ယှက်နေပြီး ငါ့ကို ဖြောင်လာငြင်းမနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုလျှင် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ရည်းစားကို သူများလုမှာစိုးလို့ ကားမောင်းရတာ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်ဖြစ် နေတာတော့ သေချာတယ်”

“သေချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကို ဝင် ဆောင်လိုက်ကွ၊ သူများပါရောပြီး ဒုက္ခမပေးနဲ့”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ အကြိမ်ကြိမ် အနူးအညွတ် တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကဲ ... ဘိုးတော်ကားကို ကျွန်တော် လိုက်ပြင်ပေး မယ်နော်၊ ကိုယ်ချင်းစာပါဗျာ”

“ဘာကိုယ်ချင်းစာရမှာလဲကွ၊ ငါက မင်းလို မယားတရူး နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရူးနေအောင်ချစ်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အရမ်းခံစားနေရလို့”

“ဟိတ်ကောင် ... စကားဖောမနေနဲ့၊ ငါ အခုသွားစရာရှိ တယ်၊ နောက်ကျကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ကား ယူသွားလေ၊ ဘိုးတော်ကားကို ကျွန်တော် သွားပြင်ပေးမယ်၊ ပြီးမှပြန်လဲတာပေါ့”

“ရပါတယ် ယူသွားပါ၊ ဘိုးတော် မနစ်နာပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ကားက ပိုကောင်းပါတယ်၊ ဘိုးတော်ကားကို ပြင်ပြီးမှလာ ပြန်လဲပေးမယ်၊ အိုခေ ! ”

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းရူးတိုင်း ငါလိုက်မရူးနိုင်ဘူးနော်၊ ကဲ ... ဘယ်နားမှာလဲ မင်းဝပ်ရှော့က”

“ရှေ့လမ်းထဲမှာပဲ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... မင်း ရှေ့ကသွား၊ ငါလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား၊ မင်းလို ငါ့ထက် အများကြီးငယ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်မဖြစ်ချင်လို့၊ ငါ့ကိစ္စကလည်း တအား ကြီး အရေးကြီးမနေလို့ လျှော့ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ကားသွားပြင်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲဗျာ”

နောက်တစ်နေ့မနက် ...

“သုသုရာ ... ရှင်ကို အကြိမ်ကြိမ်မှာတယ်၊ ကားကိုမထိပါစေနဲ့လို့”

“မထိအောင် တားကြည့်နေကာ မရဘူးကွာ၊ နည်းနည်း ငြိပေးလိုက်မှ အိုကေမှာ၊ အဲဒီတော့မှ လမ်းကြောင်းက ဒါရက်ရှင်(Direction)ပြောင်းပြီး ဝပ်ရှော့ရောက်သွားတာ၊ ကားကို ကောင်းကောင်းပြန်ပြင်ပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ပြန်တောင် ဆေးပေးလိုက်သေးတယ်”

“ကားကိုနှမြောလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကိုထိမှာ စိုးလို့၊ အခုက မီးပွိုင့်မို့လို့ အရှိန်မရှိလို့သာပေါ့၊ ကျန်တဲ့ နေရာဆို အရှိန်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဪ ... အရှိန်မရှိလို့လည်း လုပ်တာပေါ့၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ကိုယ့်အသက်ကို အထိခိုက်ခံပြီး မလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို သုသုက မပိတောက်ကို အသက်ပေးပြီး မချစ်ဘူးပေါ့”

“အင်း ... အဲလို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေက အသက်ပေးရလောက်တဲ့ အခြေအနေမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလောက်ဆိုရင် မဆိုးသေးပါဘူး၊ သုသု ဒေါကောင်းသေးတယ်”

ပိုပိုက သူမနားထင်ကို လက်သန်းလေးဖြင့် ထောက်ဖြပြီး ပြောသဖြင့် သုတက သူ့ဆံပင်တွေကို လှမ်းဖွပြီး ရယ်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုပို တကယ်ပြောတာ”

“အေးပါဟာ ... ပြောပါ၊ ကိုယ့်ကိုကျတော့ပြောတယ်၊ သူကျတော့ ရအောင်တားပါဆို မတားဘူး”

“အို ... ပိုပိုလည်း ကြီးစားကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဟိုသွားချင်တယ်၊ ဒီသွားချင်တယ် ပူဆာတော့လည်း နောက်မှ သွားပါ၊ ဒါဆိုရင် ကိုလေးလည်း အပြင်မထွက်နဲ့ ဆိုတော့လည်း သွားစရာရှိနေတာကို ဘာညာနဲ့ ...”

ဗိုက်အောင့် ခေါင်းမူး လုပ်ပြဖို့ စဉ်းစားသေးတာပဲ။
အဲဒါကျတော့လည်း အချောင်ဆေးထိုးခံလိုက်ရရင် သက်
သက် အသားနာခံရမှာစိုးလို့၊ ကားဘီးလေလျှော့ဖို့ကလည်း
မလုပ်တတ်။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။
ကလည်း တောင်ပြေး မြောက်ပြေးနဲ့။

“အဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ပိုပိုပုံကို မြင်ယောင်သွားလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသူ မြင်ရင် ပိုရယ်မှာ၊ နောက်ဆုံးတော့
ကိုလေးကား ထွက်သွားတာ ထိုင်ကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့
ရော”

တဟားဟား အော်ရယ်နေတဲ့ သူတို့ကြည့်ပြီး
မျက်စောင်းတွေသာ အကြိမ်ကြိမ် ထိုးနေမိတော့သည်။

“ပိုပို”

ပိုပိုက မေးဆတ်ပြပြီး ထူးလိုက်တော့ ...

“ကားမောင်းမသင်ပေးခင်လေ”

“အင်း”

“ကားဘီးလေလျှော့တာ သင်ပေးမယ် သိလား”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်
နေလိုက်တော့သည်။

“တို့ရဲ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းကတော့ အောင်မြင်သွားပြီနော်၊
နောက်ကိုလည်း ဒီထက် ပိုအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရ
မယ်”

“ကိုလေးနဲ့ မပိတောက် မကြိုက်ရေး စီမံကိန်းကြီးပေါ့
နော်”

“နောက်ထပ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ သူသူရဲ့”

“မ၊အနားမှာ တို့တစ်ယောက်ပဲ တာဝရရှိနေခွင့်”

“သူသူရယ်”

“ဪ ... ပိုပိုကိုပြောမလို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း
နောက်အပတ်ထွက်မှာတဲ့”

“ဟမ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပိုပို ပြည်ကိုပြန်မယ်”

“ဟင် ! ဒီမှာလည်း ကြည့်လို့ရပါတယ်”

“ဪ ... ဟိုမှာပဲ ပြန်ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဆယ်
တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့အချိန်မှာ ပါးပါးတို့ မားမား
တို့ အနားမှာပဲ နေချင်လို့”

“အမေရင်ခွင်က အရမ်းနွေးထွေးမှာပဲနော်”

“အင်း ... ပါးပါးရော မားမားရော ပိုပိုကို အလိုလိုက်ကြပါတယ်”

“ပိုပိုကို အရမ်းချစ်မှာပေါ့နော်”

“အင်း ... ချစ်တယ်၊ သုသု မေမေတို့ဆိုလည်း သုသုကို ချစ်မှာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ချစ်လို့ သုသုကို အလိုလိုက်ထားတာပေါ့”

“အင်း ... လုပ်ချင်ရာလုပ်ဆိုပြီး ပစ်ထားတာရော မဖြင့်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြင့်နိုင်ဘူး၊ အဲလိုပစ်ထားရင် သုသု ပေတေပျက်စီးမှာပေါ့။ ခုက ချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတဲ့ပုံပဲပေါက်တယ် ပိုပိုလိုပေါ့”

“မင်း မသိပါဘူး ပိုပိုရာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ လူတယောက်ရဲ့ ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တော့ ဆိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး သူ့ရဲ့ ပင်ကိုဗီဇကြောင့်ပဲ ...

ပင်ကိုဗီဇ ကောင်းတဲ့သူက ကောင်းမှာပဲ၊ ပင်ကိုဗီဇ ဆိုးတဲ့သူက ဆိုးမှာပဲ၊ ဘယ်လိုပဲ ပြုပြင် ပြုပြင် ဗီဇဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ မရဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုပြင်လို့လည်း မရဘူး၊ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် ပြုပြင်မှပဲ ရမယ်၊ ပိုပို သဘောပေါက်လား”

“သုသုက ခုလိုကျတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“အစတည်းက ခပ်ညံ့ညံ့မှ မဟုတ်တာ”

“ပြောမိတာ မှားပါတယ်”

“ကဲ ... ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆုချမယ်၊ ဘာလိုချင်လဲ ပြော”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး၊ ပိုပိုက မုန့်ဝယ်ကျွေးမှာပါ”

“ပိုပိုက ကြီးစားပြီး အောင်တော့လည်း မုန့်ကျွေးရသေးတယ်ဆို ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ကြီးစားတဲ့သူကို ချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့ ကိုယ်က ဆုချရမှာပေါ့။ ဘာလိုချင်လဲ စဉ်းစားထား”

“ကာတီးယားစိန်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး”

“အိုကေ ... အိပ်မက်ထဲမှာ ဝယ်ပေးမယ်”

“အဟွန်း”

“သုသု”

“ဟင်”

“ပိုတို့ တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းတော်မယ်နော်၊ သုသု ပိုပို အရမ်းခင်တယ် သိလား”

“တကယ်လား၊ တို့က ပိုပိုကို စတွေ့ကတည်းက တို့ ညီမရင်းလေးလို ခံစားရတာ”

“ညီမလေးဆိုရင် မုန့်ဝယ်ကျွေး”

“လာ ... သွားစားကြမယ်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲလို့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လက်တွေထဲက သံယောဇဉ်ကို သူတို့သည်သာ နားအလည် ဆုံးပေါ့ကွယ် ...။

ပိုပို ပြည်ပြန်သွားသဖြင့် သုတ ပျင်းနေမိသည်။
ဖျားလည်း ဖျားနေသဖြင့် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်နိုင်။
သုတ နှစ်ရက်လောက် ပျောက်နေသဖြင့် ဒယ်ဒီက
ဖုန်းဆက်လာသည်။

“သုတ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ အိမ်ဘက်လည်း မလာဘူး၊ ခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အခန်းမှာပါပဲ ဒက်ဒီ၊ နေမကောင်းလို့ ဘယ်မှမထွက် ဖြစ်ဘဲ အခန်းပဲ အောင်းနေတာ”

“တော်တော်ဖြစ်နေလား”

“နည်းနည်းပါ၊ ခု ကျွန်တော် အိပ်မလို့ ဒယ်ဒီ၊ ဖုန်းချ လိုက်တော့မယ်နော်”

“အေး ... ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

ရွန်းရမိပိုး

သုတ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ သုတ ဆယ်ရှစ်မိနစ်
ပြည့်တဲ့နေ့ကစပြီး ပုလဲကွန်ဒိုမှာ အခန်းတစ်ခန်းဝယ်ကာ
ယောက်တည်း နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူဆီ တစ်နေ့
ခါ သွားရသည်။

သုတ မရောက်ဖြစ်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်တော့တာပဲ
ဒါက ဒယ်ဒီရဲ့ ဂရုစိုက်မှုလား၊ ဝတ္တရားအရကြောင့်လားဟင်
သုတ တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာမိသည်။

ဘယ်မှာလဲ မိဘရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာ။ သုတ
ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းက မိသားစုရဲ့ နွေးထွေး
မေတ္တာနဲ့ ကင်းလွတ်ခဲ့ရတာ၊ ဟိုးငယ်စဉ် လေးငါးခြောက်နှစ်
လောက်က ဘဝကို ပြန်လိုချင်မိပါရဲ့ကွယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့နဲ့
ချစ်ခင်ယုယမှုတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေက ဒီအချိန်မှာ သုတအတွက်
အိပ်မက်တစ်ခုပမာပါပဲ။

“တင် ... တောင် ... တင်”

သုတ ဆက်တီပေါ်လှဲနေရင်းကပဲ Remote (အခေါ်
ထိန်းစက်ခလုတ်)ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်ရာ တံခါးက ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ဖွင့်သွားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာလို့လည်း ထပြီးမကြိုဆို
ဒယ်ဒီက သုတ နဖူးကို လာခမ်းပြီး ...

ကွန်းဒိုရာမဲ့

“ကိုယ်တွေ တအားပူနေတာကို Air-Con (လေအေးပေး
စက်)က ဖွင့်ထားရလား။ အနွေးထည်လည်း မဝတ်၊ တစ်
ယောက်တည်း နေချင်လို့ နေနေတာ။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊
အိမ်မှာပဲနေတော့၊ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့တော့၊ ကဲ ... ထ ...
ထ ... သွားမယ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိ
သေးတယ်”

သုတက မကြားတော့သည့်အလား မျက်လုံးကို
စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“သုတ ခုပြောနေတာ မင်းအဖေနော်”

“ကျွန်တော် နားချင်နေတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဆေးတွေသောက်
ထားလို့ အရမ်းကိုအိပ်ချင်နေပါတယ်၊ ဒယ်ဒီ ပြန်ရင်
တံခါးဆွဲပိတ်သွားပေးပါ”

“သုတ”

“ဒယ်ဒီ ရုံးမှာအစည်းအဝေး ရှိသေးတယ်ဆို၊ သွားပါ
ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီဆီက တာဝန်ကျေမှုတွေ မလို
ချင်ပါဘူး။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ မလာပါနဲ့ ဒယ်ဒီ ရပါတယ်၊
သုတ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ်၊ နေ
လို့လည်း ရပါတယ် ...

ပြီးတော့ ကျွန်တော် နေကောင်းသွားရင် ဒယ်ဒီဆီ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မဖြစ်မနေ လာနေရတာကြီးကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီကို အရမ်းသတိရတဲ့အချိန် လာတွေ့ပါမယ်၊ တာဝန်ဝတ္တရားအရတော့ လာမတွေ့တော့ဘူး ...

ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက လစဉ် ကျွန်တော့်ဘဏ်စာရင်းထဲကို ပိုက်ဆံတွေ ထပ်ဖြည့်ပေးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလိုအပ်လောက်အောင် ပြည့်စုံနေပါတယ်၊ ဒယ်ဒီ စိတ်မပူပါနဲ့။”

“ကဲ ... ကဲ ... ဘာမှမပြောနေနဲ့တော့၊ ထ၊အိမ်မှာပဲ လိုက်နေတော့၊ ဟုတ်လား ... ထ ... ထ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီမိန်းမနဲ့အတူ မနေနိုင်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီ ကျွန်တော်နဲ့ တကယ်နေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဒီအခန်းလေးက ဒယ်ဒီလာနေလို့ လည်း ပိုပြီးမကျပ်သွားတာ သေချာပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်း ရှုပ်အောင် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းလာနေရင် ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာ မရှိဘူး၊ ညှိကလည်း”

“တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီမိန်းမအသံကို မကြားချင်ပါဘူး။ ဒယ်ဒီမိန်းမမျက်နှာကို မမြင်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ ညှိဆိုရင် အညှိရောင်တောင် မကြိုက်ဘူး ဒယ်ဒီ”

ပြောပြီး ဆက်တီပေါ် မှောက်အိပ်နေသော သုတကို ကြည့်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ခေါင်းခါကာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ သုတ တစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုပြီး ဆက်တီပေါ်၌ပင် အိပ်ချက်သွားတော့သည်။ တံခါးဘဲလ်သံကြားမှ ပြန်နိုးလာကာ ...

“ဘယ်သူလဲ”

“မ၊ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မ၊ပါ သုတ ... ပိတောက်ပါ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ဆက်တီပေါ်မှ ခုန်ထကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံတွေကို ပြန်စီနေမိသည်။ ကိုယ်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် မြစ်အောင် အင်္ကျီတွေဆွဲဆန့်ပြီးမှ တံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပိတောက်က ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ သုတကို နိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဝင်လေ မပိတောက်”

“သုတ ဖျားနေတယ်ဆိုလို့”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဆေးခန်းသွားပြလား”

“ပြပါတယ်”

မပိတောက်က အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေတာတွေကို လိုက်ရှင်းပေးနေသည်။

“ဘာစားပြီးပြီလဲ သုတ”

“ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်”

“ကော်ဖီက အခန်းမသင့်ရင် ရင်တုန်တယ်၊ ဖျားနေတဲ့ အချိန်မျိုးဆို ဟောလစ်ဖြစ်ဖြစ် မိုင်လိုဖြစ်ဖြစ် သောက်ပေါ့၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိလဲ၊ ချက်ကျွေးမယ်”

“ကြက်ဥနဲ့ ကြက်အူချောင်းလောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်၊ မချက်ပါနဲ့၊ ဝယ်စားလို့ ရတယ်”

“စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ သုတ”

“မ,ကို မပင်ပန်းစေချင်တဲ့ ကျွန်တော့်စေတနာကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုရင် နေပါ မ, ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချက်ပြုတ်ရတာ ဘာမှပင်ပန်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါ ပုံမှန်အလုပ်ပဲ”
“မ,ရယ်”

သူ မပိတောက်ကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ နောက်ကျောမှာ မျက်နှာအပ်ထားမိသည်။

“သူ့တ မရူးစမ်းနဲ့ ... ဖယ်”

“အဲဒီထက် နည်းနည်းလေး ထပ်လျှော့ပြီး ညင်ညင်သာသာ ဆက်ဆံပေးလို့ မရဘူးလား မ,၊ ဟိုတုန်းကလို ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပြန်ပြီးဆက်ဆံပေးလို့ မရတော့ဘူးလား”

“အဲဒါဆို ငါနေစေချင်သလို နေပါလား”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

“အေး ... ဒါဆိုရင်တော့ ငါကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဆံရမှာပဲ။ ခုလည်း လာချင်လွန်းလို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်က သုတ နေမကောင်းဘူး သွားလိုက်ပါဦးလို့ ဖုန်းဆက်လို့လာတာ”

“ဟာ ... ဒါတကယ်လား မပိတောက်”

“ငါက မင်းကို ဘာလို့ညာရမှာလဲ”

“တော်တော့ဗျာ၊ သွားတော့၊ မကောင်းတတ်လို့ လာရတာပေါ့၊ ဒယ်ဒီကလည်း မနက်က မကောင်းတတ်လို့ လာကြည့်သွားပါတယ်၊ အဟွန်း ... စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ လူကိုယ်တိုင် လာတာထက်စာရင် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဖုန်းလေး တစ်ချက်လောက် ဆက်လိုက်တာကမှ ပိုကောင်းပါသေးတယ် မပိတောက်၊ သွားပါတော့”

“ရှင်ဟာလေ တော်တော် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တယ် သုတ၊ ငယ်တုန်းက ချစ်စရာကောင်းသလောက် ကြီးလေ ဆိုးလေပဲ”

မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်တိပေါ်မှာ ပြန်အိပ်နေပြန်သည်။ ပိတောက်က သုတ နဖူးကိုလာစမ်းပြီး ...

“သိပ်တော့ မပူတော့ပါဘူး၊ ချွေးတွေ စိုနေတယ်၊ အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ပါလား၊ နေဖတ်တိုက်လိုက် အအေးပတ်မှာလည်း စိုးရတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်မှ၊ ကဲပါ ကျုပ်ပဲ လုပ်ပေးတော့မယ် ... ထ”

မပိတောက် ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာပြီး အခန်းထဲရောက်

တော့ ...

“ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်မယ်”

ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားကာ တံခါးကို လှောင်ချလိုက်သည်မို့ ပိတောက်က သဘောကျသလို ပြုံးစိစိ ပြစ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ရေချိုးခန်းတံခါး အသာလေးဟလာကာ ...

“အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီပေးပါ”

ပိတောက် သွားပေးလိုက်ပြီး ခဏနေတော့ သုတ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာသည်။

“ကျောက်ပြင် ရှိလား”

“ဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာလဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလို သနပ်ခါး လိမ်းပေးချင်လို့၊ အခုက မိတ်ကပ်ဘူးတော့ပါတယ် လိမ်းပါလား”

“တော်စမ်းဗျာ၊ စိတ်ပျက်စရာ”

ပိတောက်က သုတပါးကို ဆွဲဖျစ်ပစ်လိုက်သည်။

သုတက ပိတောက်ကို ငေးကြည့်နေပြီး ...

“မ”

“ဟင်”

“ဟိုလူကြီးကို မကြိုက်ပါနဲ့ မ၊ရယ်”

“ဘယ်လူကြီးလဲ”

“ဟို ... ဦးတက်နေ ဆိုတဲ့ လူကြီးလေ၊ သူက တက်နေ
မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင် ကျနေဖြစ်နေတော့မှာ”

“သူများကို မဦးမချွတ် သုတရယ်”

“ဘာလဲ၊ မပိတောက် အဆက်ကြီးကိုထိလို့ နာတယ်ပေါ့”

“ဘာ မပိတောက် အဆက်လဲ၊ သုတနော် မမိုက်ရိုင်းနဲ့
သိလား၊ ကိုတက်နေကို ငါ ပြန်ကြိုက်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊
သူ့လို အရည်အချင်းရှိပြီး ရိုးသားကြီးစားတဲ့သူမျိုးက ဒီ
ခေတ်ကြီးမှာ ရှားသွားပြီ၊ သူ့လာကြိုက်ရင်တောင် ကံကောင်း
ပဲ”

ပိတောက်လည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ရွဲ့ပြောလိုက်
သည်။

“ဟင် ... ဒါဆို မ၊က သူ့ကိုကြိုက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကြိုက်တယ်”

“ဟာ”

သုတက ပိတောက်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး
သက်သွားသည်။ ပြုံးမှ တစ်ခွန်းချင်း ...

“မ၊နဲ့ ကိုထက်နေ ဘယ်တော့မှ မကြိုက်စေရဘူး”

‘သူတို့တော့ ၆၀၄ ဟာ ၅၁၈ ဟာ ကုသဝိမာဏ်ပြေ

သုတ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဟန်းဒ်ဖုန်းမှ အသံမြည်
လာသည်။ (053)နဲ့ စတာမို့ ပြည်က ပိုပို ဆက်တာမှန်း သိသွား
သည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို ပိုပို၊ ပိုလေး ဘယ်လိုလဲ ညီမလေး
အိုခေလား”

“သုသု ... ပိုပို အောင်တယ် သိလား၊ ပိုပို ဂုဏ်ထူးသုံးခု
ပါတယ်၊ ပါးပါးရော မားမားရော ပျော်နေတယ်၊ ကိုလေး
ဆီ လှမ်းဆက်ရင်း သုသုဆီပါ ဆက်လိုက်တာ”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါကွာ၊ ညီမလေးတော်တယ်၊
ဘာလိုချင်လဲ ပြော၊ လိုချင်တာ ဝယ်ပေးမယ်”

“မဝယ်ပေးပါနဲ့ သုသုရဲ့”

“မရဘူးကွာ၊ လိုချင်တာ တစ်ခုတော့ ပြော”

“ဒါဆိုရင် ကားမောင်းသင်ပေး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ပိုပို ဆယ်
 တန်းအောင်လို့ ပိုပိုကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ မတတ်မချင်း
 သင်ပေး”

“အိုကေ ... သင်ပေးမယ်”

“ပိုပို ပြန်လာရင်လည်း ပြည်လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ခဲ့မယ်
 သိလား၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“ချင်ပေါင်ဖူးယိုနဲ့ ကရေကရာ”

“အင်း ... ဝယ်ခဲ့မယ်၊ သုသု သင်တန်းတွေရော တက်ဖြစ်
 ရဲ့လား”

“တက်ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖျားတဲ့နှစ်ရက်ကတော့ ပျက်
 သွားတယ်”

“ဖျားသေးတယ်”

“အင်း ... ညီမလေးကိုလွမ်းလို့ လွမ်းဖျားတောင်ဖျားတယ်”

“အံ့မယ် ... သူ့ဘာသာ နေပူထဲတွေထွက်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ... အကြောင်းတွေ သိနေတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... သိပါတယ်နော်၊ ခုရော ပျောက်သွားပြီလား”

“အင်း ... မမက လာပြုစုသွားတော့ အဖျားက ချက်ချင်း
 ကို ပျောက်သွားရော”

“ဟုတ်လား ... မပိတောက်လာလား”

“လာတယ်လေ”

“အိုကေနေတာပေါ့”

“မအိုကေပါဘူးဟာ၊ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားတယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ပိုပို မသိတဲ့ အကြောင်းတွေက အများကြီး”

“အင်း”

“ပိုပို ပြန်လာရင် ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

“ခုပြောလေ”

“ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်ဘူး”

“အင်းလေ ... ဒါဆို ပိုပို မြန်မြန်ပြန်လာမှာပေါ့၊ ပိုပို ပြန်
 လာရင် သင်တန်းပျက်ထားတဲ့စာတွေ ပြန်ရှင်းပြပေးဦး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ minor လေးတွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ပညာရှိကြီးရယ်၊ ဒါပဲနော် ပိုပို ဖုန်းချ
 လိုက်တော့မယ်”

“အိုခေ ... မြန်မြန်ပြန်ခဲ့”

“အင်း ... အင်း”

“အင်း” ဆိုသော ပိုပိုတစ်ယောက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်တွေသာ ကုန်လာသည် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ဖုန်းလည်း ထပ်မံဆက်။

ဒီနေ့ သုတ မြို့ထဲထွက်ရင်း ဗိုက်ဆာလာတာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဝင်စားလိုက်သည်။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှာ ဆိုင်ထဲမှာ ခုံအပြည့် လူအပြည့်။ သုတတို့ထိုင်သည့်ဝိုင်းဘက်မှာ တစ်ယောက်စာ လွတ်နေသည်။

“အဲ”

ခဏနေတော့ ဘိုးတော် တက်နေ တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာပြီး သုသု ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ဆန်စီးတစ်ပွဲ”

Crocodile တံဆိပ် စပို့ရုပ်အညိုဖျော့ကို ဖြူဖျော့ဖျော့ ဂျင်းနပ်ပင်တစ်ထည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားသော်လည်း သူနဲ့လိုက်ဖက်ကာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ Calculator (ဂဏန်းပေါင်းစက်) ထုတ်ကာ ဘာတွေတွက်နေမှန်းမသိ။ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်လာချတော့ မွေပြီး တစ်စွန်း နှစ်စွန်းစာလောက်ပဲ စားသေးသည်။

ဖုန်းမြည်လာပြန်သဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ဖုန်းပြောနေပြန်သည်။ သုတ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်စိနောက်လာသဖြင့် ငရုတ်သီးမှုန့် တစ်စွန်းခပ်ပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ဖြူးပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက် မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်တည်တည် ငဲ့စားနေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ...

“အား ... စပ်လိုက်တာ။ ဟင် ... ငရုတ်သီးမှုန့်တွေက ဘယ်လိုလုပ် ... ဪ ... မင်းကိုး ဟိတ်ကောင်”

“အာ ... လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ဘာလဲဗျ”

“ဒီမှာ ငါ့ပန်းကန်ထဲ ငရုတ်သီးမှုန့်ထည့်တာ မင်းလက်ချက် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဘလိုင်းကြီးပါလား ဘိုးတော်ရာ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စားနေတာပါ”

“ဟေ့ကောင် ... ပြောင်မလိမ်နဲ့၊ မင်းမထည့်ရင် ဘယ်သူမှ မထည့်ဘူး”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ထည့်တာ ခင်ဗျား မြင်လို့လား”

“မမြင်လို့ပေါ့ကွ၊ မြင်လို့ကတော့ ဆွဲတီးပြီးပြီ”

“မမြင်ဘဲနဲ့ လာမစွပ်စွဲနဲ့နော်”

ရွန်းရမိမိုး

“ဟ ... ငါ့ပန်းကန်က ခုနက ငါစားနေတာ အကျွန်ုပ်တို့က ငရတ်သီးမှုန့်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ...”
“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ထည့်ထားတာ နေမှာပေါ့၊ အဲဒါ မဟုတ်ရင် အဲဒီ ငရတ်သီးမှုန့်တွေ ခြေထောက်ပေါက်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သတိထား ... သတိထား၊ နောက်တစ်ဆိုင်ရင် လက်ပစ်ဗုံးတွေ ဘာတွေ ပန်းကန်ထဲ ရောက်မယ်၊ သတိမထားဘဲ စားမိလို့ ဗိုက်ထဲရောက်မှ ပေါက်သံစဉ်တွေ ကြားနေရဦးမယ်”

ပြောပြီး ထထွက်သွားသော ကောင်လေးရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ တက်နေမှာ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်။ သင်္ဘောနေမှာပါ။ သင်းနဲ့တွေ့တိုင်း သူ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ခံနေရတာပင်။

နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ သင်းကို ဦးအောင်ပညာပေးရမယ်။

တက်နေ စားသောက်ပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်ကာ ဆီအရောက် ဒေါသက ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။ ကားမှန်ရောင်တွင် ...

ကွန်းခိုရာမဲ့

“သတိ
ဒေါသရှေ့ထား မမောင်းရ
မောင်းလျှင်ဒေါသ ရှေ့မထားရ
ဤစည်ကမ်းကို မလိုက်နာပါက
တက်နေသည် ကျနေ ဖြစ်တတ်၏။

ပုံ/-
ဟာဥစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး
ကော်မတီ

“တောက် ... ခွေးကောင်လေး၊ မင်းတော့လား၊ တွေ့မယ်တွေ့မယ်”

တက်နေ၏ အဖြစ်တွေကို မြင်နေရသော သူတို့မှာ ဗိုက်နိပ်ရယ်လျက် သဘောကျလို့ မဆုံးနိုင်၊ တက်နေကားကတော့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ထွက်သွားပါပြီ။

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်ရှိစ ဦးတက်နေ၊ ဒီကရှေ့လျှောက်ခင်ဗျား စိတ်အေးလက်အေး မနေရဘူးလို့ ကျွန်တော်အာမခံတယ် သိလား၊ ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါ မပိတောက်နဲ့ ပတ်သက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ပဲ၊ နောက်ထပ် ချိုမြိန်ဒုက္ခတွေကို ဆက်လက်ခံစားဖို့ ခင်ဗျား အသင့်ပြင်ထားတော့ ဦးကျနေရေ ... ဟင်း ဟင်း”

ကြယ်ကြွေခြင်းဟာ လမင်းကြောင့်လို့ ယူဆနေသော သူတစ်ယောက် ရှေ့လျှောက် တက်နေနဲ့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြဦးမှာလဲ။

ပိတောက် ဆိုသော ပန်းတစ်ခက်ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်းကြားမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာရဦးမှာလဲကွယ်။ တကယ်တမ်းမှာ တက်နေဟာ ပိတောက်ကို လုံးဝမကြိုက်ရပါဘဲ တက်နေနဲ့ ပိတောက်ဟာ ဘာမှမဆိုင်ရပါပဲ သူတရဲ့ အထင်တစ်ခုတက်နေမှာ အလူးအလဲ တိုက်ခိုက်ခံနေရပါသည်ဟုသာ တက်သိခဲ့ရင် ... ..။

ပိတောက်နဲ့ ခင်ကို ဆန်းနိုင် မအားသဖြင့် သူဒီနေ့ လာကြိုပေးရသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ ဆန်းနိုင်နဲ့ ခင်က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာမို့ သူတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် တက်နေနဲ့ ပိတောက်က တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကုနေရတာပါ။

ဆန်းနိုင်က ဒီနေ့မအားသဖြင့် ခင် သတို့သမီးဝတ်စုံ သွားတိုင်းတာ လိုက်မပို့နိုင်။ သူ့ကို အကူအညီတောင်း၍ သူလိုက်ပို့ရခြင်းပင်။ သူတို့ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ကားနားမှာ လူတွေအုံနေသဖြင့် သူ လန့်သွားသလို ပိတောက်နဲ့ ခင်ကလည်း...

“ဟယ် ... ကိုတက်နေကား ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်”

သူ ကမန်းကတန်း လူကြားထဲ တိုးကြည့်လိုက်

တော့ ...

“တောက် ... ခွေးကောင်လေး လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ပိတောက်နဲ့ ခင်မှာလည်း ရယ်လည်း ရယ်ချင်း ရယ်လည်း မရယ်ရဲဘဲ မျက်နှာတွေမှာ ဖားပြုတ်ပြုံးက စပ်ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။ ကားမှန်ပေါ်မှာ စတစ်ကာစက္ကူဖြင့် ကျကျနန ကွန်ပျူတာစာစီထားပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကို ကပ်ထားသည်။

* ဘိုးတော် တက်နေ *

အကြားအမြင် နက္ခတ်ပညာရှင်

“အကြားအမြင်ရော နက္ခတ်ရောဆိုတော့ တော်တော်ကို စွမ်းမှာတော့”

ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေဆီက တစ်ယောက်တစ် ပေါက် အသံထွက်လာသည်။ သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ဆွဲခွာပြီး စုတ်ဖြီ ပစ်လိုက်သည်။ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ တချို့ တွေက မကြည်သလိုပင် ကြည့်နေလေရဲ့။ သူ ကားပေါ်တက် ကာ စက်နှိုးလိုက်မှပဲ လူကရှဲသွားတော့သည်။ ဒါတောင်ကြား လိုက်ရသေးရဲ့။

“ဘိုးတော် တက်နေက ငယ်ငယ်ချောချောလေးတော့”

တဲ့ ...။ သူက အသံတိတ် ဆဲလိုက်မိပြီး ပိတောက် နဲ့ ခင်ဆီက ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ တက်နေ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဆဲရှည်ကောင်စုတ်လေးကို မေတ္တာပို့နေမိသည်။ သင်းပဲ နေမှာပေါ့။

နောက်တစ်ခါက ဒဂုန်စင်တာမှာ။ တက်နေက အဲဒီ နေ့ကမှ ဒဂုန်စင်တာ ငါးလွှာရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုကို လာရင်း ပြန်ဆင်းလာတော့ မိုက်ဆာလာတာနဲ့ ဒဂုန်စင်တာထဲရှိ Cafe Aroma ကိုဝင်ပြီး ကော်ဖီနဲ့မှန်စား၊ ပြီးမှ စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ အင်္ကျီလေး ဘာလေး ဝင်ဝေးရင်း စိတ်ကူးတည်တာတွေ့ရင် ဝယ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေမိသည်။

နောက် ပိုပို အတွက် အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ဝယ်ပြီး ငွေရှင်းရန် ကောင်တာသို့အသွား သုတက သူ့တစ်ထုပ်ထဲသို့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ထည့်လိုက်သည်။ တက်နေကတော့ ဘေး အိမ်ကြည့်၊ လူကရှုပ်နေသဖြင့် သတိလည်း မထားမိလိုက်။

ကောင်တာပေါ် အထုပ်တင်လိုက်တော့ ကောင်တာ က အရောင်းစာရေးမလေးက သူ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းထုတ် ပြီး စာရင်းတွက်တော့မှ သူ့အထုပ်ထဲက ဘရာစီယာတစ်ထည် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ဘရာစီယာကလည်း အဝလွန်သူတွေသာ ဝတ်တတ် သည့် ဆိုဒ်မျိုး။ တက်နေမှာ မျက်နှာကို ရဲတွတ်နေပြီ။ ကောင်တာ က ကောင်မလေးကတော့ ပြုံးစိစိ။ ပိုပိုအရွယ်ဝတ် စပို့ရှပ်က လေးကိုကြည့်လိုက်၊ ဘရာစီယာဆိုဒ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ...

ရွန်းရမိမိုး

“ဟို ... ညီမ၊ အဲဒါ ... ဟို ... အစ်ကိုဟာ မဟုတ်ဘူး”
“အစ်ကိုအထုပ်ထဲကပဲလေ”

“ဟို ... မှားလာတာလား မသိ”

“ဪ ... ဆိုဒ်မသိလို့လား အစ်ကို၊ အစ်မက ဘယ်
အရွယ်လောက်လဲ၊ ဒါက အဝလွန်တဲ့သူတွေဝတ်တဲ့ဆိုဒ်
နော် အစ်ကို”

“အဲ ... ဟို ... မဟုတ်”

“အဟင် ... ဒါဆိုရင်လည်း အစ်မပါမှပဲ ဝယ်တော့ပေါ့၊
ဒါမှမဟုတ် အစ်မကို ဆိုဒ်လေး ဘာလေး မေးကြည့်ပြီးမှပဲ
ဝယ်တော့ပေါ့”

“အင် ... အဲ”

“ဒါဆို ဒီဟာကိုဖယ်ပြီး တွက်လိုက်တော့မယ်နော်”

“အေး ... အင်”

သူ့မှာ အယောင်ယောင် အမှားမှား၊ ပိုက်ဆံတွေ
လည်း ပိုပေးမိသေးရဲ့။

“ဟာ ... ဆိုဒ်က ဖရီးဆိုဒ်ကြီးပဲ၊ ဪ ... လက်စသတ်
တော့ ဒီလိုကြီးကို”

ကွန်းခိုရာမဲ့

ဘေးမှအသံက ကြားဖူးသလို ရှိတာမို့ လှည့်အကြည့်
ဆံ့ရှည်အမှိုက်လေး။ သူ့ကိုကြည့်လိုက် ကောင်တာပေါ်ကိုကြည့်
လိုက်၊ မယုံနိုင်သလို မျက်လုံးပင် ပြူးလိုက်သေးရဲ့။ တက်နေ
ခေါင်းထဲ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်သွားသည်။
ဒီပစ္စည်း သူ့အထုပ်ထဲ သူ မထည့်ဘဲ ရောက်နေတာဆိုတော့ ...။

သူ စဉ်းစားရင်း မေးကြောကြီးတွေ တင်းလာတော့
သူ့မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး သုတက လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။
ငွေရှင်းပြီးတော့ တက်နေ ကမန်းကတန်း လိုက်ရှာပေမယ့် မတွေ့
တော့။

ကားပါခဲကင် ရောက်တော့ သူ့ကားဘက်မှန်မှာ
အထုပ်တစ်ထုပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ ယူ
ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဖရီးဆိုဒ်ကို အိတ်နဲ့ထည့်
ပြီး သူ့ကားမှာ လာချိတ်သွားပြန်သည်။

သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ကားဘီးကိုသာ ဆောင့်ကန်
လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ယောင်ပြီး အထုပ်ကို ကားထဲပစ်ထည့်
လိုက်မိသေးသည်။ အိမ်ရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းကာနီးမှ
ထိုအထုပ်ကို သတိထားမိကာ ပိုပြီးဒေါသထွက်လာပြန်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ပိုလေးရာ၊ ဦးတက်နေကြီးရဲ့မျက်နှာကြီး ဖြစ်ပျက်နေပုံများ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာ သိလား။”

“ဟင် ... သုသုက ပိုပို မရှိတုန်း ကိုလေးကို အပြတ်နိပ် စက်ထားတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။”

“ဟင် ... ပိုပိုကလည်း၊ ဒါ တို့ရဲ့စိမ့်ကိန်းပဲလေ”

“အဲမယ် ... စိမ့်ကိန်းက ကိုလေးနဲ့ မပီတောက် မကြိုက် ရေးလေ၊ သူ့မပီတောက်ကျတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူများ အစ်ကိုကိုပဲ လာနှောင့်ယှက်နေတာတော့ ဘယ်တရားပေါ့ မလဲ”

“ဟင် ... မ၊က သူ့ဘာသာ နေတာပဲ”

“အဲမယ် ... ကိုလေးကရော သုသုကို ဘာတွေထိခိုက်အောင် လုပ်နေလို့လဲ၊ သုသုနော် မတရားမလုပ်နဲ့၊ ပိုပို ပြည်မှာနေတုန်းက ပြောစရာရှိတယ် ဖုန်းထဲမှာမို့လို့ ပြန်လာမှ ပြောမယ်ဆိုတာ ဒါတွေလား၊ သုသု ကိုလေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တာတွေကို ပြောမလို့ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ပိုပိုရယ်၊ ပိုပို ပြောမှပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်သတိရသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရက်တုန်းက ဖျားကလည်း ဖျား စိတ်လည်းညစ်နဲ့ ပိုပိုကို သတိရသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ် သက်သာလို သက်သာငြားပေါ့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလည်း ရင်ဖွင့်ချင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုပိုကို ပြောဖြစ်သွားတာပါ”

သုတ မျက်နှာ လေးနက်တည်ငြိမ်နေတော့ ပိုပို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားပြီး ...

“သုသု ပြောလေ”

“စိတ်ကလည်း တစ်မျိုးပါပဲဟာ၊ အခု မပြောချင်တော့ ပြန်ဘူး”

“ဟွန်း ... ဆွတုန်းက ဆွပြီးတော့ မရတော့ဘူး၊ ပိုပို အရမ်းသိချင်နေပြီ၊ ပြောပါ ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းပါ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် ကတော့ heavy ပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးလူအတွက်ကျတော့ စိတ်ဝင်စားချင်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“သုသု ဘဝအကြောင်း”

“အင်း”

“အဲဒါ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ဘဝတစ်ခုစီ ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ထားကြတာပဲ၊ မထူးဆန်းပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သုသု ဘဝအကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် အဲဒီ အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရမှ စိတ်ပင်ပန်းမှု ပြေပျောက် မယ်ဆိုရင် ပိုပို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ပေးမယ်လေ”

“ညီမလေးရယ် ... အလကားပါ၊ တို့မပြောခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့ ဟုတ်လား၊ အလကား စိတ်ညစ် စရာတွေ၊ ကဲ ... သင်တန်းသွားမယ်၊ ပြီးရင် မြို့ပြင်ကို ကားလျှောက်မောင်းမယ်၊ ပြီးရင် ကားမောင်းလည်း စပြီး သင်ပေးမယ်၊ အဆင်ပြေလား”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ သုသုရယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို အစီအစဉ် နံပါတ်တစ် သင်တန်းကို ယွန်းကြစို့”
“အိုကေ”

တကယ်ဆို ပိုပို တက်သော စကားပြောသင်တန်းက အခြေခံက စသင်တာမို့ သုတအနေနဲ့ တက်စရာမလိုပါ။ တမင်ပင် ပိုပိုနဲ့အတူ တက်ချင်၍ ဒီသင်တန်းကို တက်ခြင်းဖြစ် သည့်မို့ ပိုပို ပြည်ပြန်သွားသော ရက်တွေက သုတလည်း သင်တန်းသွားမတက်ဖြစ်ပါ။

“သုသု အရင်နေ့တွေက ဘာတွေသင်ထားလဲ”
ဆိုတော့ သုတမှာ ဖြေစရာမရှိ။ ရယ်နေတော့ ပိုပို

က မျက်စောင်းထိုးပြီး ...

“သင်တန်းပြေးထားတယ်ပေါ့လေ၊ သုသုဟာလေ”

“အဟွန်း ... ပိုပိုမှ မရှိတာကွာ၊ ပျင်းစရာကြီး”

“ဪ ... ပညာသင်ရတာတောင် ပျင်းနေသေးတယ်၊ တော်တော်ကို တိုးတက်ဦးမယ်”

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးရဲ့ ပွစိ ပွစိ ရေရွတ်သံလေးကို သူ သဘောကျနေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မပိတောက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရသွားသည်။ တစ်

ချိန်တုန်းက မပိတောက်လည်း အဲလိုရေရွတ်သံမျိုးဖြင့် ချက်
 ဂရုစိုက်ခဲ့ဖူးသည်ပဲလေ၊ သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွ ချလိုက်မိသည်။
 သင်တန်းပြီးတော့ မင်္ဂလာခုံဘက်ကနေ ထောက်ကြွတ်
 ကျော်လာပြီး လှည်းကူးနား ရောက်လာသည်။ လှည်းကူးနား
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရှေ့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။
 ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြ
 သည်။

“တစ်ခါတလေ ဒီလိုလမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာထိုင်ပြီး ဆိုင်က
 ဖွင့်တဲ့သံချင်းကို နားထောင်၊ ငေးချင်ရာငေး၊ တွေးချင်ရာ
 တွေးနဲ့ နေလို့ကောင်းတယ် ပိုပိုရ”
 “အင်း ... ပိုပိုလည်း ကြိုက်တယ်”
 “ဒါပေမဲ့ မပိတောက်သာမြင်ရင် နှခေါင်းရှုံ့ပြီး လာဆို
 ခေါ်မှာ သေချာတယ်၊ သူက ဒီလိုဆိုင်မျိုးတွေဆိုင်ခို စိတ်
 ကူးလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”
 “သူ့သူရဲ့ မပိတောက်က ကိန်းခန်းကြီးကြီး၊ ဇီစာကြောင်
 မယ့်ပုံပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုလေးနဲ့ သဘောမတူတာ”
 “အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ Type မတူတာပေါ့”
 “သူ့မမကျတော့ ကာကွယ်နေလိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ပိုပိုရာ”
 “ဟုတ်တယ် သူ့သူရဲ့ ပို တကယ်ပြောတာ သိလား၊
 ကိုလေးနဲ့ အဲဒီ မပိတောက်ကို လုံးဝသဘောမတူဘူး၊
 ဒါပေမဲ့ ပါးပါးတို့ မားမားတို့သာတွေ့ရင် သဘောကျမှာ
 သေချာတယ်၊ တွေးကြည့်ရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သာ
 လုံးဝကြိုက်သွားရင် ပိုပိုတို့တွေ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး
 နော်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဘယ်တော့မှ မကြိုက်စေရဘူး”
 ပိုပိုက သူ့တကို နားမလည်နိုင်သော အကြည့်တို့
 မြဲ -
 “သူ့သူက မပိတောက်ကို တကယ်ပဲ ... တကယ်ပါလား
 ကွာ၊ ဟမ်း ... သူ့သူ စဉ်းစားပါဦး”
 “ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ
 ပထမဦးဆုံး အတွယ်တာရဆုံးသူဟာ မပိတောက်ပဲ၊ လူ
 မုန်းသိတ်တစ်စ အရွယ်ကတည်းက သူ့ဆီကပဲ နွေးထွေး
 ကြင်နာမှု ရခဲ့တာ...
 အဲဒါတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ တစ်သက်လုံး
 ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ငါ့ထက်ပိုပြီး ဦးစားပေးရမယ့်သူမျိုး
 ရှိမလာစေချင်ဘူး ...

သူ့မှာ ရည်းစားရှိလာမှာကို သေလောက်အောင်
ကြောက်ခဲ့တယ်။ မပိတောက်ရဲ့ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ ကြင်နာမှု
တွေ လျော့သွားမှာစိုးလို့၊ ဒါပေမဲ့ ငါစိုးရိမ်တဲ့ အခြေအနေ
မျိုးကို ရောက်လာတာပါပဲ ...

ဦးတက်နေနဲ့ ဆုံပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မပိတောက်ရဲ့
စိတ်ဝင်စားမှုတွေဟာ ဦးတက်နေဘက် မြားဦးလှည့်သွား
ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဦးတက်နေနဲ့ မပိတောက်ကို
မရ၊ရအောင် ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မပိတောက်ဟာ ကိုလေးနဲ့ ကွဲရင်လည်း တခြား
တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားဦးမှာပဲလေ။ သူ့ပုံကြည့်
ရတာ အပျိုကြီးတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖော်တော့ရှာ
မှာပဲ”

“တို့ နေပေးမှာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး သူ့အနားမှာ ကိုယ်
နေပေးနိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ သုသုရယ်”

“အဲဒီ မဖြစ်နိုင်တာချည်းကို တို့ တောင်းဆိုကြည့်ချင်
တယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ထားပါတော့ ပိုပိုရာ၊ ကဲ ... ပိုပိုကို မပြောဘူးလို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားတဲ့ တို့အကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ နားထောင်
ချင်လား”

“သုသု ပြောချင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“အိုကေ ... တို့ ပြောချင်တယ်”

အဲဒီနေ့က လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုအကြောင်းကို ဇာတ်လမ်း
ပမာ နားဆင်ခဲ့ရသော ပိုပို။ အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကိုယ်တိုင်ဇာတ်
ကောင်ဖြစ်ရရှာသော သုတတို့ ပိုပြီးနားလည်မှု ရသွားခဲ့သည်။
ကားမောင်လည်း မသင်ဖြစ်ခဲ့၊ အပြန်လမ်းမှာ နှစ်
ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မြို့ထဲရောက်တော့ ...

“အိမ်ကို ပို့ပေးရမလား ပိုလေး”

“အင်း”

ကားလေးက ခုနစ်မိုင်ကို ဦးတည်သွားသည်။ ခြံရှေ့
ရောက်တော့ ပိုပိုကို ချပေးပြီး ကားကို ဘက်ခံဆုတ်ကာ ခပ်
ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ပိုပိုမှာ ရင်ဘတ်ဖိပြီး သုတ
ဟန့်ဒ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်ကာ ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းဖို့ သတိ
ပေးလိုက်ရသည်။

ခြံထဲရောက်တော့ ကိုလေးကို ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“သင်တန်းလေ ကိုလေး”

“သင်တန်းက ဘယ်အချိန် ဆင်းတာလဲ”

“တစ်နာရီ”

“အခု ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ငါးနာရီ”

“လေးနာရီလုံးလုံး ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ကားလျှောက်စီးကြတာပါ ကိုလေးရာ”

“ဘယ်ကသူငယ်ချင်းလဲ”

“သင်တန်းကပါပဲ”

“သင်တန်းက ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းလား”

“ဟာ ... ကိုလေးကလည်း လူကို ပုလိပ်စစ် လာစစ်နေပြန်ပြီ၊ ပိုပို မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“အေးပါ ... ကိုလေးက စိတ်ပူလို့ပါ၊ နောက်ကို အဲလို လျှောက်မသွားနဲ့၊ သူငယ်ချင်းကလည်း လူကောင်းလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်မှာလဲ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာက လူလည်တွေ

လူလိမ်တွေ ပေါတယ်၊ ကိုလေးက စိတ်ပူလို့ပြောတာ၊ တော်ကြာ လေးငယ်တို့က ပိုပို တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ ပိုပိုကို

“ပိုပို သိပါတယ်”

“အေးပါ ... သိရင်ပြီးရော၊ နောက်တစ်ခါဆို ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးလား”

“အခြောက်”

ပြောပြီး သူမ အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ...

“တယ် ... ဒီကောင်မလေး”

တက်နေမှာ ဒေါသက ရှူးခနဲ လျှောက်သွားပြီး

ဖြိုးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ... ဒေါ်မြိုင်ကိုတော့ မှာထားဦးမှပါ၊ သွားချိန်ပြန်ချိန်ဂရုစိုက်ဖို့ကို”

သူ့ဘာသာတွေးရင်း နောက်နေ့တွေ သူမသင်တန်းကို မသိမသာ လိုက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပိုပိုကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားသော်လည်း အလုပ်တွေကမအား။ ဒီကြားထဲ ဆန်းနိုင်နဲ့ ခင်တို့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ဝိုင်းကူပေးနေရသေးသည်။ သူနဲ့ပိတောက်ကို အရံလုပ်ပေးဖို့ ပြောသဖြင့် သူငယ်ချင်းအရင်းတွေမို့ ငြင်းမရ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ မင်္ဂလာပွဲနေ့ ရောက်လာသည်။ ပိုပိုကပင် သတိထားမိလာသည်အထိ သူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။

“ကိုလေး အခုတလော အလုပ်တွေများနေလား”

“အေး ... ကိုလေး သူငယ်ချင်း ခင်နဲ့ ဆန်းနိုင်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲရှိတယ်၊ အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ သူတို့ပွဲအတွက် ဝိုင်းကူရနဲ့ကွာ၊ ပိုပိုကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးမလို့ကို အားကိုမအားဘူး”

“ပိုပိုက ရပါတယ် ကိုလေးရ”

“အင်း ... ကိုလေးနဲ့ ပိတောက်က အဲဒီပွဲမှာ အရံလုပ်ပေးရမှာလေ၊ ကိုယ်တိုင်က မစွဲနိုင်ဘဲ သူများပွဲမှာ အရံသွားလုပ်ပေးရမှာ အောက်လိုက်တာကွာ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကိုလေး ပျော်နေတာပေါ့လေ”

“မပျော်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလောက် အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ”

“ကိုလေးကို မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလား”

“အင်း ... မေး ... မေး”

“ကိုလေး မပိတောက်ကို ကြိုက်နေတာလား”

“ပိုပိုက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ပို မသိလို့ မေးနေတာပေါ့”

“အင်း ... သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးက ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

“ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဪ ... ကိုလေးတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ချစ်သူဖြစ်စရာ မလိုဘူး ထင်တာပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီထင်ရင် အိမ်ထောင်တာဝန်တွေကို ထမ်းနိုင်ပြီဆိုရင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ကြမယ်”

“ဒါဆို ကိုလေး သူ့ကိုမချစ်ဘူးလား”

“အချစ်ဆိုတာ အလကားပါကွာ၊ မနေ့ကညနေကတောင် ဆန်းနိုင်နဲ့ ငြင်းနေကြသေးတယ်၊ သူကလည်း မပိတောက်ကို မချစ်ဘူးလားပဲ လာမေးနေတာလေ။ သူက တော့ ခင်ကို ချစ်တယ်တဲ့၊ တကယ်တော့ အချစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့လည်း သံယောဇဉ်က ရှိပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ သင့်တော်တယ် ထင်တော့ ရွေးလိုက်တာပါပဲ”

“ကိုလေးထင်တာ မှန်ချင်မှ မှန်မှာပေါ့၊ ကိုဆန်းနိုင်က မခင်ကို တကယ်ချစ်လို့သာ လက်ထပ်တာပေါ့”

“ကလေးက ကလေးလိုပဲနေပါ ဒေါ်ပိုပို၊ ဆယ်ခြောက်နဲ့ သမီးက ချစ်တာတွေ မချစ်တာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့တော့”
“ဟွန်း”

ပိုပို နှုတ်ခမ်းစုပြီး ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကိုလေးနဲ့ ပြောသမျှတွေကို သူတို့ ပြန်ပြောပြဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ဘိုးတော်က မ,ကို တကယ်မချစ်ဘူးပေါ့”

“အင်း ... ကိုလေးကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်အနေနဲ့ဆိုရင် မပိတောက်ကို သဘောကျတယ်၊ ကြိုက်တယ်တဲ့”

“ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးတာပေါ့”

“အေးပေါ့”

“ရအောင်ဖျက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုပိုလည်း ဖျက်မယ်”

“မခင်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ အရံမလုပ်ဖြစ်အောင်လည်း တားရမယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲပြီး ပွဲထွက်လာမှာကို မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီပွဲမှာ ဦးတက်နေ အရံမလုပ်ဖြစ်အောင် တားရမယ်”

“မပိတောက် မလုပ်ဖြစ်အောင်တားလည်း ရတာပဲ”

“မ,ကို ပြင်ဆင်ပြီး ပွဲထွက်တဲ့ပုံစံနဲ့ မြင်ဖူးချင်တယ်ကွာ၊ အဲတော့ ဦးတက်နေ မလုပ်ဖြစ်အောင်ပဲ တားရအောင်၊ ပိုပို တာဝန်ယူကွာ”

“အာ ... ပိုပိုလည်း တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ခုခုကြံပေါ့၊ ဥပမာ ကော်ဖီထဲ အိပ်ဆေးထည့်တိုက်ပြီး မနိုးအောင် လုပ်တာမျိုးပေါ့”

“အာ ... အဲလို မလုပ်ချင်ဘူးကွာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ကားဘီးလေလျှော့တာလောက်တော့ လုပ်နိုင်တယ်”

“အဲဒါက မရလောက်ဘူးကွ၊ မမိဘူးထင်ရင် ကားငှား
သွားမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သုသု အရင်တစ်ခါလို ကားချင်းချိတ်တာမျိုး
တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အန္တရာယ်များတယ်”

“အင်း ... အဲဒီနည်းကို ထပ်သုံးရင်လည်း မကောင်းတော့
ဘူးကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲက မနက်ဖြန်နော်”
“ဟုတ်တယ်”

“စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစား၊ ဒီဦးနှောက်ကလည်း အကြံကောင်း
ဉာဏ်ကောင်းဆို မထွက်နိုင်တော့ဘူးဟာ”

“အမယ် ... မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်မယ့်သူကများ အကြံ
ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတဲ့၊ မကောင်းတဲ့ အကြံမို့လို့
ဦးနှောက်က တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာတာ သုသုရဲ့”

“အဲမယ် ... အကြံတူ ဉာဏ်တူပါကွာ၊ စိတ်ပုပ်တယ်ဆို
ရင် ပိုပိုလည်း ပါတာပါပဲ၊ အိုခေ ... သိပြီ၊ ဦးတက်နေရဲ့
ဟန်းဒ်ဖုန်းနံပါတ်ပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်ဒီည ဖုန်းသရဲလုပ်ပြီး သူ အိပ်ရေးပျက်အောင်လုပ်
မယ်၊ မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျ၊ ပြီးရင် ကားဘီးကပေါက်၊
အဲ ... ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လေမရှိတာပေါ့၊ ကားငှား
သွားရ၊ ဟိုရောက်တော့ မင်္ဂလာပွဲက စကားနီး မမိတမိဖြစ်
နေ၊ ပြီးတော့ ဝမ်းလေးနည်းနည်း လျှော့လိုက်ရင် သတို့
သားအရံ မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဝမ်းက ဘာလို့လျှော့မှာလဲ”

“ပိုပို ဝမ်းနုတ်ဆေးတိုက်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ အပူအပုပ်တောင်
ကင်းသေး”

“ဟင် ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကော်ဖီထဲကို ပါးပါးလေးပဲ ထည့်လိုက်”

“ဟင် ... ညဘက် အိပ်ရေးပျက်အောင်လည်း နောင်ယုက်
ဦးမယ်၊ ဝမ်းလျှော့လို့ မဖြစ်ဘူးနဲ့ ထင်တယ်နော်”

“အိုကေကွာ၊ ဒါဆို ဝမ်းနုတ်ဆေးပဲ တိုက်တော့၊ ကျန်တဲ့
အကြံအစည်တွေကို ပျက်သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ဝမ်းက တမင်
တောင် နုတ်ပေးရသေးတာ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ပါတယ်
ကွာ၊ လုပ်လိုက်လေ ညီမလေးရာ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီအစီ
အစဉ်ထက်ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး ... အိုကေ”

“ဟာ ... သုသုကတော့ လုပ်ပြီကွာ၊ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် နော်”

“ဪ ... ဖြစ်ပါတယ်ဆို”

“သူ့ မပိတောက်ကျတော့ မလုပ်ဘူး”

“ကိုယ်က ဦးတက်နေကိုပဲ ပွဲမတက်စေချင်တာလေကွာ”

“ပိုပိုတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ၊ သုသုကြောင့်”

“ငရဲမကြီးပါဘူး၊ ကြီးတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ငရဲလေး ကို နိုင်တာပေါ့”

“တော်ပါ”

“ဟဲလို ... ဆန်းနိုင်”

“ဟိတ်ကောင် တက်နေ၊ မလာသေးဘူးလားကွာ၊ ဒီမှာ ပွဲချိန်က နီးနေပြီ၊ မင်း အခု ဘယ်နားက ဆက်နေတာ လဲ”

“အာ ... ငါ ဒီမှာ ဝမ်းတွေလျှောနေလို့ အိမ်သာထဲကကို မထွက်ရဘူး၊ ဘာအစားမှားသွားလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ ကောက် ကာငင်ကာပဲ၊ ငါလည်း လာလို့မရတော့ဘူး ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ ငါ့အစား တစ်ယောက်ယောက်ကို အချိန်မီ စီစဉ်နိုင်အောင်လို့ အား နာလိုက်တာကွာ”

“တက်နေ ... မင်း ပိတောက်နဲ့တွဲပြီး ပွဲထွက်ရမှာစိုးလို့ လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒါ မင်းပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ တကယ်ပါ၊ ငါ တကယ်ဝမ်းလျှောနေလို့ပါ၊ ခင်နဲ့ ပိတောက်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါဦးကွာ၊ ခင်ကိုလည်း အားနာလိုက်တာ၊ ငါ သက်သာတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့မယ်၊ အား ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ... ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေကြတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသဖြင့် ဆန်းနိုင်မှာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မေတ္တာပို့ပြီး သတို့သားအရံလုပ်ဖို့ လူရှာရတော့သည်။ ခင်နဲ့ ပိတောက်မှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နောက်တော့ ခင်မောင်ဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်ရတော့သည်။

တက်နေတဲ့အိမ်မှာလည်း ပိုပိုမှာ တက်နေ မသွား ဖြစ်ကြောင်း သုတကို ကျိတ်ပြီးသတင်းပို့နေသည်။

“ညီမလေး တော်တယ်၊ ဆုချမယ်၊ ဘာလိုချင်လဲသာ စဉ်းစားထား သိလား”

“တော်ပါ သုသုရယ်၊ ကိုလေး ဝမ်းတအားလျှောနေပုံပဲ၊ သနားပါတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆေးရှိန်ကြောင့်ပါ၊ ညနေလောက်ဆိုရင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလိမ့်မယ်”

“အင်း ... ခုတော့ သနားပါတယ်”

“ဦးတက်နေကိုတော့ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပွဲမတက် ဖြစ်တာကိုတော့ ကိုယ် တော်တော်ဝမ်းသာနေတယ်”

“သိပ်ဝမ်းမသာနဲ့ဦး၊ ခုလောက်ဆိုရင် သုသုရဲ့ မပိတောက် ဘယ်သတို့သားအရံ ချောချောလေးနဲ့ တွဲပြီးပွဲထွက်နေမလဲ မသိဘူး”

“ထွက်ပါစေကွာ၊ ဦးတက်နေနဲ့ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“သုသုက ကိုလေးကို တော်တော်မုန်းနေတာလားဟင်”

“မုန်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ မ,ကို လုံးဝသဘောမတူနိုင်တာ ...

မ,ဟာ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းမှ စိတ်ဝင်တစား မပြောဖူးဘူး၊ ဦးတက်နေနဲ့ဆုံပြီးမှ ယောက်ျားတွေအကြောင်း၊ အင်း ... ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း ပေါ့၊ မ,ဆီက မကြာခဏ ဆိုသလို ကြားလာရတယ်၊ ဦးတက်နေ အကြောင်းပေါ့ ...

မ,က ဦးတက်နေကို တော်တော်အထင်ကြီးတယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကောင်းကြောင်းတွေပဲ ကြားနေရတယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အရင်ကဆို မ,ရင်ထဲမှာ သုတပဲ ရှိခဲ့တာ၊ သူ့မိသားစုနဲ့ သုတပဲ မ,ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာ ...

ခုမှ ... အခုမှ ဦးတက်နေက တစ်စတစ်စ နေရာယူလာတာ၊ ကိုယ်က မ,ရင်ထဲမှာ ဘယ်ထောင့်ထဲ ကပ်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ မ, ဦးတက်နေကို စိတ်မဝင်စား စေချင်ဘူး၊ ဦးတက်နေလည်း မ,ကို စိတ်မဝင်စားရဘူး၊ ကိုယ်မလိုလားဘူး”

“သုသုနဲ့ မပိတောက် သိတာကြာပြီလား”

“ကိုယ် ငယ်ငယ်လေးတည်းကပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း ... ကိုယ် ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်မှာ ကိုယ့်ဒယ်ဒီ နဲ့ မာမိတို့ လမ်းခွဲလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မာမိက နိုင်ငံခြား ကို ထွက်သွားတယ်၊ ဒယ်ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက် တယ်”

“အို”

“ဟုတ်တယ်၊ မပိတောက်နဲ့ ကိုယ်တို့က ခြံချင်းကပ်ရုံပဲ ပေါ့။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ မပိတောက်က ငယ်ငယ်တည်း က ကိုယ့်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး ချစ်ခဲ့တယ် ...

ကိုယ်တို့မိသားစု ပြိုကွဲပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုသနားလို့ နေမှာပေါ့၊ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တာ အန်တီသိန်းတို့ကအစ သွေးသားရင်းချာလို သဘောထားပြီး ချစ်ကြတယ် ...

ကိုယ်ငယ်ငယ်က သနပ်ခါးလိမ်းပေးရင် အရမ်းငို တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မပိတောက် လိမ်းပေးရင် ငြိမ်နေတာပဲ တဲ့၊ နေမကောင်းလို့ ဆေးတိုက်ရင်တောင် မပိတောက် တိုက်မှရတယ် ...

အဲလောက်ထိ ကလေးကတည်းက သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခဲ့တာ၊ မ,ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆို တော့ ကိုယ့်ကို တွယ်တာခဲ့တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဦးတက်နေ ပေါ်လာ တော့ အားလုံးပျက်စီးသွားခဲ့တယ်၊ မ,က ကိုယ့်ကိုဂရုမ စိုက်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ရိုတယ်လို့တောင် မထင်တော့ ဘူး ...

ကိုယ်က ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့ ဒယ်ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး အခန်းဝယ်နေခဲ့တယ်၊ ကိုယ် အဲလိုခွဲဆင်း လာတော့ စိတ်မချလို့ဆိုပြီး မ,က ကိုယ်နဲ့တစ်လလောက် လိုက်နေခဲ့သေးတယ် ...

ပိုပိုရယ် ... မပိတောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်း သော တွယ်တာရာပါ၊ မာမိက ကိုယ့်ကိုပစ်ပြီး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတယ်၊ ဒယ်ဒီက ကိုယ့်ကိုဘေးချိတ်ပြီး နောက်

အိမ်ထောင်နဲ့ ပျော်နေတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ မပိတောက်ကပဲ ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်ဂရုစိုက်ခဲ့တာလေ။ ကိုယ် မဆုံးရှုံးချင်ဘူး ပိုပိုရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သုသု ပြောပုံအရဆိုရင် မပိတောက်ကလည်း သုသုကို ချစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သုသု တစ်ခုစဉ်စားရမှာက မပိတောက်ရဲ့ရှေ့ရေး၊ မပိတောက်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်မှာပဲ။ ကိုလေးမှ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်မှာပဲ ...

အဲဒီအခါ သုသု တားလို့ရမှာလား၊ တားရောတာ သင့်ရဲ့လား၊ သုသု မပိတောက်ကိုချစ်ရင် သူ့ရှေ့ရေးက သုသုကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ သုသု လိုလားလို့လား ...

ပြီးတော့ ကိုယ်လှမ်းလို့မရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို သူများလည်း မခူးရဘူးဆိုရင် တရားရဲ့လား၊ မပိတောက်ဟာ သူနဲ့သင့်တော်တဲ့လူရဲ့ အရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံပါစေလား သုသုရယ်၊ ဟင် ... ပိုပို ပြောတာ သုသု သဘောပေါက်တယ်နော် ... နော်”

“ပိုပိုရယ်”

“မပိတောက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ အေးမြတဲ့ မေတ္တာဟာ သုသုပေါ်မှာ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုပိုဆိုလည်း သုသုကို ခင်တာပဲ၊ မေတ္တာရှိတာပဲ၊ ချစ်တာပဲ၊ ပိုပိုကိုလည်း ဆွေမျိုးသားချင်းလို သဘောထားလို့ ရပါတယ်နော် ...

ပိုပိုလည်း သုသုကို ချစ်တယ်၊ တကယ်ပါ။ ကိုလေးကို ချစ်သလိုမျိုး၊ ပါးပါးတို့ကို ချစ်သလိုမျိုး ပိုပိုကိုယ်တိုင်ကလည်း သုသုကို သံယောဇဉ်တွယ်တာပြီး ချစ်တာပဲ၊ သုသု မပိတောက်ကို ခင်တွယ်သလိုမျိုး ပိုပိုလည်း သုသုကို သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားတာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ အဲလို ကိုယ် သံယောဇဉ်တွယ်နေလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ဖို့ စိတ်ကူးတော့ ပိုပိုမှာ မရှိဘူး သိလား။ ပိုပိုဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာရေးကိုပဲ ရှေးရှုလိုက်မှာ”

“ပိုပိုက မိဘစုံစုံညီညီနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ရှိနေတာကိုး၊ တို့က အဲလိုမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမဆို တစ်ဖက်စွန်းမရောက်ဘဲ တွေးတော စဉ်းစားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ နော်... သုသုက ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပိုထက်တောင်

ကြီးသေးတယ်၊ ပိုပြီး စဉ်းစားတတ်မှာပါနော်၊ စိတ်ကြီး
အရမ်း နှစ်ထားရင် အရင်းနှစ်နေအောင် ခံစားရလိမ့်မယ်
ပိုပိုက သုသုကို စိတ်သက်သာရာ ရစေချင်လို့ပါ။”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ကြေးကွာ”

“ဟာ”

“မဟာရဘူး”

“အင်း”

“နော်”

“အင်း”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
ရယ်လိုက်ကြသည်။ သုတရဲ့ လက်တွေ့က ပိုပိုဆံပင်တွေကို လိုက်
ဖွနေသည်။ ပိုပိုက ပတ်ပြေးနေပြီး ပြောင်ပြနေသဖြင့် သူတို့မှာ
ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေသလိုပင်။

သုတရဲ့ စိတ်တွေလည်း ရှင်းလင်းပေါ့ပါးလို့ပေါ့။

ပိုပိုနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းကြောင့် သုတ ဘဝကြီး
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲရလိမ့်မယ်လို့သာ ကြိုသိခဲ့ရင် ပိုပိုနဲ့
ဆုံစည်းမှုကို သုတ လိုလားနှစ်သက်ပါ့မလား ဆိုတာကိုတော့ ...

ပိုပိုရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုကြောင့် သုတ စိတ်တွေ ပေါ့ပါး
နေပေမယ့် ဦးတက်နေကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဦးတက်နေကို စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်
လာပြန်တာပင်။

ဖြစ်ချင်တော့ သုတက အဲဒီနေ့က မပိတောက်
မှော်ဘီသွားစရာရှိတယ်ဆို၍ လိုက်ပို့တာပင်။ မှော်ဘီက ပြန်လာ
တော့ လေးနာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီ။

တက်နေက ပြည်က ပြန်လာတာပါ။ သုတက
ကားကိုမှန်မှန်ပဲ မောင်းနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကားကို ငှါခနဲ
ကျော်တက်သွားသော ကားတစ်စီး။ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးတက်နေ
ကား။

စိတ်ထဲတွင် တင်းသွားပြီး သူ့ကားကို လိဗာတင်
လိုက်ပြီး ပြန်ကျော်လိုက်သည်။ ဘေးချင်းယှဉ်မိတော့လည်း

ဟွန်းကို ခပ်ရှည်ရှည်လေး ဆွဲတီးလိုက်သည်မို့ တက်နေရာ
လှည့်အကြည့် သုတက ကားမောင်းရင်း လက်တစ်ဖက်က
မပိတောက်ရဲ့ ဆံပင်ကို သပ်တင်ပေးလိုက်သေးရဲ့။ သုတမျက်နှာ
ကလည်း ပြုံးချိုမြဲထားလိုက်သေးသည်။

တက်နေမှာ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကြည့်နေ
သည်။ မပိတောက်ကတော့ ဘေးဘီလည်းမကြည့်။ ဦးတက်နေ
ကိုလည်း မမြင်။ ဦးတက်နေကား ကျော်လို့မရအောင် လမ်းကို
ပိတ်ပြီး မောင်းနေလိုက်သည်။

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းလာရင်း
ထောက်ကြွနဲ့ မင်္ဂလာဒုံကြားတွင် ဦးတက်နေကြီးရဲ့ကားက ထိုး
ရပ်သွားတော့သည်။ သုတပါ ရောယောင်ရပ်လိုက်မိပြီး ဖြစ်သွား
၍ မပိတောက်က ...

- “သုတ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “ကျွန်တော့်ကားက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နောက်ကကား ဘာ
ဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး”
- “ဪ ... သုတ အသိကား ဖြစ်နေလို့လား”
- “အင်း”

သုတက ကားကို ဘက်ဆုတ်လိုက်ပြီး တက်နေ
ကားနားရောက်တော့ ...

“ဘိုးတော် ကားပျက်နေတာလား၊ စီးမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊
ကားစုတ်ကြီးကို”

မပိတောက်က ကဲကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... ကိုတက်နေ၊ ကားဘာဖြစ်တာလဲ”
“ကိုယ် လမ်းမှာ ဆီဝယ်ထည့်တာ၊ ဆီကမသန့်လို့နဲ့တူ
တယ်၊ ဆီပိတ်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဘိုးတော် မီးခြစ်နဲ့ ဓာတ်ဆီ ယူမလား”
“ဟယ် ... သုတရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မပိတောက် စကားမဆုံးလိုက်၊ သုတက ကားကို
ဝေါခနဲမောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

- “သုတ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”
- “ဘာလုပ်လို့လဲ မ၊ရဲ့၊ ကိုယ်က သူ့ကို ဘာမှကူလို့မှ
မရတာ။ ဆီပြတ်သွားတာ ဆိုရင်တောင် ဆီသွားဖြည့်ပေး
လို့ ရသေးတယ်၊ ခုက ဆီပိတ်တာ၊ သူ့ဘာသာလုပ်ပေါ့”
- “အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ စကားမပြတ်သေးဘဲ ကား
ကို အတင်းမောင်းထွက်လာလို့ ပြောတာ၊ ကိုတက်နေကို
အားနာစရာ”

“အားမနာပါဘူး၊ သူ့ကို အစကတည်းက ကြည့်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင် ဘာလို့ သွားမေးသေးလဲ၊ သူ့ဘာသာက ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အို ... ကျွန်တော်က သူ့ကားပျက်လို့ စေတနာနဲ့ သွားမေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် မီးခြစ်လေး ဘာလေးပေးမလို့ ... ဟား ဟား”

“သုတနော် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲလို စိတ်ပုပ်ရှိတာ မျိုး ငါ အရမ်းမုန်းတယ် သိလား”

“သိပါတယ်၊ ဦးတက်နေကို ထိရင် မ၊ မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရန်သူလို သဘောထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးတက်နေကို ကျွန်တော် မုန်းတာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုတက်နေကို လိုက်ဒုက္ခပေးမနေနဲ့၊ သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်လာမှာစိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတာ၊ မ၊ အဲဒီလူကြီးကိုတော့ မကြိုက်ပါနဲ့ မ၊ရယ်”

“ငါ အပျိုကြီး မလုပ်ဘူး သုတ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အိမ်ထောင် ပြုဖို့ စိတ်ကူးရှိပြီးသား၊ နင့်နားမှာ တစ်သက်လုံးနေဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘူး၊ အဲဒါ နင် သဘောပေါက်ထား”

“ဒါပေမဲ့ မ၊ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်က ဦးတက်နေတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဦးတက်နေကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မဆို သဘောတူနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့ကြောင့် သူနဲ့တွေ့ပြီးမှ မ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်းစိမ်းကားအေးစက်သွားခဲ့လို့ပဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါက နင့်ကိုပြောလို့ မနိုင်လို့ စိတ်တိုတာ၊ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါ နင့်အပေါ် အရင်လို ဆက်ဆံစေချင်ရင် ငါနေစေချင်သလို နေလေ”

“ကျွတ် ... တော်တော့ဗျာ၊ အရင်ကတည်းက မွေးတည်းက ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နေခဲ့တာ၊ အဲဒါကို ဘယ်အရာကမှ ပြောင်းလဲလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို တမင်အကျပ်ကိုင်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့”

“နင့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ပြောနေတာ”

“ခုရော ကျွန်တော်က မကောင်းလို့လား၊ တော်တော် မပိတောက်ရာ”

သုတက ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်လက်ကြည်လင် နေချိန်မျိုးဆို မ,ဟု ခေါ်တတ်သော်လည်း သူ စိတ်တိုနေရင် မပိတောက်ဟု တိုပြတ်ပြတ် ခေါ်တတ်သည်။ ပိတောက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နင်က ကလေးတုန်းကလို ပြောလို့မရတော့ဘူး”

“မပိတောက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကလေးတုန်းကလို မချစ်တော့ပါဘူး”

ပြောပြီး ပိတောက်တို့ခြံထဲ ကားကွေ့ဝင်ကာ တစ်ဖက်က ဒယ်ဒီခြံထက်ကို မကြည့်ဖြစ်အောင် မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

“သွားပြီ”

“သုတလေး မဆင်းတော့ဘူးလား၊ ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လေ၊ အန်တီသိန်း ရှယ်ချက်ထားတယ်”

“တော်ပြီ အန်တီသိန်း”

“ဟဲ့ ... ဪ ... ဒီကလေး”

မပိတောက်တို့ခြံထဲမှ ကားအကွေ့၊ ခြံထိပ်မှာပဲ ဒယ်ဒီကားနဲ့ ဆုံသည်။ ဒယ်ဒီဘေးမှာတော့ မိထွေးတော် ဒေါ်ညိုညိုထွန်းရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေ။ သုတ မျက်နှာလွှဲကာ ကားကို ဆက်မောင်းလာလိုက်သည်။

ဒယ်ဒီခေါ်သံကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သုတ ဖုန်းမှာ ဒယ်ဒီဖုန်းနံပါတ်က ပေါ်လာသည်။ ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ စက်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သုတရဲ့ နှလုံးသားက တိတ်တဆိတ်လေး ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတာကျတော့ ဘယ်သူကမှ မသိဘဲလေ ...။

ဒီတစ်ခါကတော့ တက်နေရဲ့အမှားပါ။ IBC မှာ ကျင်းပတဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို အလာ၊ အချိန်နောက်ကျသွား၍ ကားပျံန်ကင်က ကျပ်သွားသဖြင့် အစွန်ရှိ တစ်စီးစာနေရာလေး မှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ် ဝင်ရပ်လိုက်ရာ ...

“ဂျစ်”

“ဟိုက် ... ငြိငြိ”

ဘေးကားကို သွားခြစ်မိသွားသည်။ ရွှေအိုရောင် Crown ကားလေး။ မဆီမဆိုင် ဆံရှည်ကောင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ထိုဂျစ်တူးလေးရဲ့ ကားကလည်း ရွှေအိုရောင် Crown ကားလေးပဲ။

တက်နေ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ ဆင်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ကားပေါ်မှာ ထီမထင်အပြုံးဖြင့် ဆံရှည်ကောင်လေး။

တက်နေ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်တစ်ရာလောက် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်မိသည်။

ရွှေအိုရောင်ကားလေးမှာလည်း ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် လှသော ခြစ်ရာကြီးတစ်ခုက အခန့်သား နေရာယူလျက်။ တစ်နေ့မှာ ထိုကောင်လေးရဲ့ အပြုံးတွေကို သိပ်ပြီး

ကြည့်မရသော်လည်း ဝတ္တရားအရ ...

“ကဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ လျော်ရမယ့် အလှည့်ပေါ့ ကွာ”

“ဟာ ... မလျော်ပါနဲ့ ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြင် လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဘိုးတော်ဆီက အတုံ့ အလှည့် တစ်ခုခု ပြန်ယူမယ်၊ အိုကေ”

“ဟေ့ ... မင်း အကျင့်မယုတ်နဲ့၊ ငါ မင်းကားကို ပြန်ပြင် ပေးမယ်၊ ကျလောက်သာပြော၊ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ် အောင် ပြင်ပေးမယ်”

“ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်လုပ်လုပ် Original တော့ မဖြစ်တော့ဘူး ဦးတက်နေရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကားက နောက် ဆုံးနံပါတ်နော်၊ အဟွန်း ... ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို သိပ်ပြီးမနုမောတတ်ဘူး”

“မင်း ငါ့စိတ်ကို လာဆွမနေနဲ့၊ မင်း ဘာလို့ ငါ့ကိုလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ ဟင်၊ မင်းကို ဘာလုပ်ထားမိလို့ မင်း ငါ့ကို အဲလောက် နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ”

“အာ... ပြောင်းပြန်တွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ခုက ကျွန်တော့်အမှား မဟုတ်ဘူးနော်”

“ခုက ငါ့အမှားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အရင်က မင်း ငါ့ကို အကြိမ်ကြိမ် နှောင့်ယှက်တယ်၊ ခုလည်း ငါ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါ့ကို reason ပေးနိုင်မလား”

“ဘိုးတော်က ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ”

“မထင်ဘူး၊ ငါ မင်းနဲ့ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့အတွက် ငါ့မှာ အထင်မရှိဘူး”

“ဟုတ်လို့လား၊ မပိတောက်ကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်စရာ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ပိတောက် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မပိတောက်ပဲ၊ အဲဒီ မပိတောက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာပဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားရင် ကျွန်တော်နဲ့လည်း ပတ်သက်ရမှာပဲ၊ ကောင်းသောပတ်သက်

ခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒါကြောင့် ရလဒ်ကလည်း ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ငါက ဘာများလဲလို့ကွာ၊ ဒီမှာ ချာတိတ် ... မင်းရဲ့ မပိတောက်ကို အစကတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုမှ စိတ်ဝင်စားချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားပြီ”

“ခင်ဗျား နော်”

“ကဲ ကဲ ... မင်းကားကို ငါ ပြန်ပြင်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား၊ မင်း ပြင်နေကျ ဝပ်ရှော့မှာပဲ အပ်ထားလိုက်ပေါ့။ ကျသလောက် ငါရှင်းပေးမယ် ဟုတ်လား၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို လာပုတ်နှိုးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် ချာတိတ်”

အနိုင်ပိုင်းပြောပြီး ခန်းမထဲကို ဦးအောင်ဝင်သွားသော တက်နေကြည့်ကာ သုတ ဆွေဆွေ့့့့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မင်္ဂလာခန်းမထဲ သွားချင်စိတ် မရှိတော့၍ လက်ဖွဲ့ပဲပေးပြီး သုတ ကားကိုပြန်မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဦးတက်နေရယ်”

“ဟင်”

တက်နေ အမြင်များ မှားနေလားဟု မျက်လုံးကို အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်ကြည့်နေမိသည်။ မမှားပါ။ ကန်လမ်းထဲ ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့လာသော တက်နေ MOON BAKERY ထဲမှ ထွက်လာ သော စုံတွဲလေးကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ ခေါင်းမှာရှိသမျှ ဆံပင် အကုန်ထောင်သွားပြီလားတောင် မသိ။

ဆံရှည်ချာတိတ်က ညီမဖြစ်သူ ပိုပိုရဲ့လက်ကိုဆွဲ ကာ ကားလမ်းကူးပြီး ကန်ပေါင်ပေါ် တက်သွားသည်။ ပိုပိုမှ ပိုပို အစစ်။ သူ ကားကို ကန်လမ်းထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး လူက ဘယ်လိုလုပ် ကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“ပိုပို လာစမ်း”
“ဟင် ... ကိုလေး”

“အေး ... ငါ့ပဲ၊ ဘယ်မလဲ ကျူရှင်၊ ဟင် ... ကျူရှင်ဆို သင်တန်းဆို”

“သင်တန်းပြီးလို့ ဒီကိုဇော ...”

“တော် ... ပါးစပ်ပိတ်၊ ငါ့ကား ဟိုမှာရပ်ထားတယ်၊ သွား ... ကားထဲက သွားစောင့်နေ”

“ကိုလေး”

“သွားလို့ ပြောနေတယ်လေ”

ပိုပို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကားဆီကိုပြေး တော့သည်။ သူတကတော့ သူ ဘာမှမကြားသည့်အလား သူနဲ့ မဆိုင်သလို မျက်နှာပေးနဲ့။

“ဒီမယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်း တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား၊ ပိုပိုဟာ ငါ့ညီမမှန်းသိလို့ တမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်လား ... ပိုပိုက ဘိုးတော်ညီမလား၊ ဆောရီးပဲ၊ လုံးဝ မသိဘူး”

“မင်း မသိဘူးဆိုတာ ငါ လုံးဝမယုံဘူးနော်၊ မင်း တမင် လုပ်တာ၊ မင်း တမင်သက်သက် ယုတ်မာတာ၊ ဘာလဲ မင်း ငါ့ဆီက ပြန်ယူမယ်ဆိုတဲ့ အတုံ့အလှည့်က ဒါလား၊ မင်း ပြန်ယူမယ့် အတုံ့အလှည့်က ငါ့ညီမလား”

သုတ ဘာမှမပြောဘဲ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ စနေ
သား တက်နေ ဒေါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားပြီး သုတ
ရဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ...

“ဟာ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း ... မင်း ... ဟာကွာ၊ ဆောရီး ... ဟို ... ဟာကွာ”

တက်နေမှာ တဟိုဟို တဟာဟာ ဖြစ်နေချိန်
သုတကတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်နီမြန်းလျက် ကန်ပေါင်
ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားတော့သည်။ တက်နေမှာလည်း ခုံပေါ်မှာ
အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ အားနာ
ခြင်း၊ မကြုံဘူးသော အထိအတွေ့မှာ လူက မြောက်တက်သွား
သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ဒေါသကလည်း ရှူးခနဲ လျှောကျပျောက်
ကွယ်သွားသည်။

နောက်ဆုံး တုံးလွန်းလှသော သူ့ ကိုယ်သူပဲ ဒေါသ
တွေ ထွက်လာတော့ကာ ပျက်ဆင်းနေသော သုတ မျက်နှာလေး
ကို မြင်ယောင်ရင်း သနားသွားမိသလိုလို။ အရာရာအားလုံးကို
မေ့လျော့ပြီး ငူငူငိုငိုနဲ့ ထိုင်နေမိသည်။

တစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ။ သူ ပြီးမှ ပစ္စုပွန်
အခြေအနေကို သတိပြန်ရကာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာတော့
ကားထဲမှာ ပိုပိုက အိပ်ပျော်နေသေးရဲ့။

ဪ ... ညီမဖြစ်သူကိုတောင် ပြန်ရှက်မိသွားသည်။
သူကပဲ ညံ့လွန်းတာလား၊ သုတကပဲ အနေအထိုင် ပီရိလွန်းတာ
လား။

သူ တွေးပြီးရင်း တွေးမိကာ ဘာရယ်မသိသော
ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ တစစနဲ့ နေရာယူနေသည်။

ကားမောင်းထွက်လိုက်တော့ ပိုပိုက နီးလာပြီး သူ့
ကို မျက်နှာငယ်နဲ့ ကြည့်နေသည်။ သူ မျက်နှာပျက်နေသဖြင့်
မခေါ်ရဲဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် တော်သေးသည်။

ခုချိန်မှာ သူ ဘာမှမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်
နေသဖြင့် ပိုပိုကိုလည်း စကားမပြောဘဲ အသာငြိမ်သက်နေလိုက်
တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး စကားလည်း
တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။

ပိုပိုလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ပြီး သုတဆီ
ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ သုတက ဖုန်းမကိုင်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်

ခေါ်တော့ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်သလဲ လိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။

ညနေသာ စောင်းသွားရော ကိုလေးက အခန်းထဲက လုံးဝထွက်မလာ။ သုတကလည်း ဖုန်းပိတ်ထား။ ပိုပိုမှာ အချို့အနေကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပဲ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ခုနစ်မှာ လောက်ကြာတော့ ပိုပို မနေနိုင်တော့။ ကိုလေး အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ကိုလေး”

“ကိုလေး ... ထမင်းစားကြမယ်လေ”

“ကိုလေး”

“ချောက်”

တံခါးပွင့်လာပြီး ကိုလေးက ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားသဖြင့် ပိုပို ကမန်းကတန်း လိုက်သွားရသည်။

ပိုပို ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့လည်း ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်ပြီး ငိုနေသော တက်နေကို တွေ့ရသည်။

“ကိုလေး ... သင်တန်းပြီးတော့ ပျင်းတာနဲ့ ပိုပိုလည်း သူငယ်ချင်းနဲ့ပါသွား ...”

တက်နေ လက်ခါပြလိုက်သည်။ သူက သုတကို သောက်ကြားလေးထင်ပြီး ညီမဖြစ်သူကို အထင်လွဲကာ စိတ်တိုခြင်း ရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ပိုပိုကတော့ သူမလျှောက်လည်၍ စိတ်တိုနေ သည်ဟုပဲ ထင်နေပုံရသဖြင့် တက်နေမှာ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။

“အဲဒီချာတိတ်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သုတပါ”

“ဘယ်တုန်းကစပြီး သိတာလဲ”

“ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့ပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“Happy world မှာ သွားကစားတဲ့နေ့က ကစားကွင်းမှာ သိတာ”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ပုလဲကွန်ဒိုမှာ အခန်းဝယ်ပြီးနေတယ်”

“ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“သူက တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေနောက် အိမ်ထောင်ကမ္ဘာတွေ မောင်လေး ရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

“နောက်အိမ်ထောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သုသုက သနားစရာကောင်းတယ် ကိုလေးရဲ့၊ သူ ဆယ်နှစ်သားလောက်တည်းက သူ့အဖေနဲ့အမေက ကွဲသွားတာ၊ အမေက နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတယ် ...

အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်၊ သူက အဖေနဲ့ကျန်ခဲ့ပြီး ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့ အိမ်ခွဲဆင်းမယ်ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ တိုက်ခန်းဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတယ် ...

သူ့အဖေရော အမေရော သား အရမ်းလိုချင်တော့ သူ့ကို ငယ်ငယ်တည်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ပုံသွင်းခဲ့လို့ ခုလိုပုံလေး ပေါက်နေတာပါ၊ ပြီးတော့ မပိတောက် ...”

“အေး ... အဲဒီ ပိတောက်ကိစ္စကရော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလဲ သူက ပိတောက်ကို ကြိုက်နေတာလား။”

“အင်း ... ကြိုက်နေတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့က ငယ်ငယ်လေးတည်းက အိမ်နီးချင်းတွေလေ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မပိတောက်တို့ မိသားစုက ချစ်ကြတယ်၊ ဂရုလည်း စိုက်ကြတယ် ...

မိဘတွေရဲ့ လျစ်လျူရှုသမျှကို မပိတောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲပဲ သွားငိုနေခဲ့ရတာဆိုတော့ သံယောဇဉ်ကြီးသွားတာ နေမှာပါ။ တကယ်တမ်း မပိတောက် ရည်းစားထားမှာ၊ သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့မှာ သူ အရမ်းကြောက်ခဲ့တယ်၊ တကယ်က သုသုက မေတ္တာငတ်နေရှာတာပါ ...

အဲဒါကြောင့် ပိုပိုက သူ့ကိုခင်တာပါ ကိုလေးရယ်၊ ခုဆို ပိုပို ကားတောင်မောင်းတတ်နေပြီ၊ သူ သင်ပေးထားလို့၊ ပြီးတော့ ပိုပို မသိတဲ့ စာတွေဆိုလည်း ရှင်းပြတယ်၊ သူက ပိုပိုကိုလည်း ချစ်ရှာပါတယ် ကိုလေးရယ်၊ ပိုပို သူနဲ့တွဲတာကို စိတ်မချ မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

“အေးပါဟာ”

“ကိုလေး တကယ်နော်”

“သူ့ကို အိမ်လည်လေး ဘာလေး ခေါ်လေ၊ သူ ဒီအိမ် မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ကိုလေး၊ တကယ်လား၊ ဝေး ဟေးဟေး ... ပျော်လိုက်တာကွာ၊ သုသုဆီ ဖုန်းသွားဆက်မယ်”

“ထမင်းကို ပြီးအောင်စားလေ”

“ကိုလေးလည်း တစ်လုတ်မှ မစားရသေးဘူးလေ”

“ကဲ ... ကဲ ... စားကြမယ်၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပေါ့”

ထမင်းစားပြီးတော့ ပိုပိုက သုတဆီ ဖုန်းသွားဆက် သည်။ ပြီးတော့ ရှဲ့မဲ့မဲ့နဲ့ ...

“ဟန်းဒ်ဖုန်းကလည်း စက်ပိတ်ထားတယ်၊ အိမ်ဖုန်းခေါ် တော့လည်း မကိုင်ဘူး၊ နေ့ခင်းက ကိုလေးနဲ့ သုသု ဘာ ဖြစ်ထားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ဪ ... ပိုပိုဟန်းဒ်ဖုန်း ကိုလေးကို ခဏပေး၊ Ring tone အသစ်လေးတွေ ထည့် ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုပိုက သူမဖုန်းလေးကို ယူလာပေးသည်။ ပြီးတော့ လိုင်းဖုန်းနဲ့ ဖုန်းသွားခေါ်နေသည်။ သူက ပိုပိုဖုန်းရဲ့ အဝင်အထွက် တွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြည်ဖုန်းနဲ့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေသာ များသည်။

ပြီးတော့ နောက်ဆုံးခေါ်ထားသော ဟန်းဒ်ဖုန်း နံပါတ်လေး။ ဒါ သုတရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပဲပေါ့။ သူ ပိုပို မသိခင် အမြန်မှတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ Ring tone အသစ်သွင်းပေး လိုက်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

အဲဒီညက သူ တစ်ညလုံးနီးပါး သုတ ဖုန်းကို ထိုင်ခေါ်နေမိသည်။ ညတစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ဖုန်းပွင့်သွား သည်။ ဒါဆို သုတလည်း ဒီအချိန်အထိ မအိပ်သေးလို့ပဲပေါ့။ ဖုန်းက အော်တိုဝင်သော်လည်း မကိုင်ပါ။

သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ သိမယ်မထင်။ ဖုန်းသရဲတွေ ထင်ပြီး မကိုင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ် တော့ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်မို့ အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ “ဟဲလို”

“သုတလား”

ယောက်ျားသံ အက်ရှုရှုမို့ သုတ မျက်မှောင်တွန့် သွားသည်။ ဒယ်ဒီကလွဲ၍ သုတဆီ ဖုန်းဆက်မည့် ယောက်ျား လေးမရှိပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ချာတိတ်လေး ... ကိုယ်ပါ”

“ဟင် ... ခင်ဗျားကြီး”

“ခွပ်”

“တူ ... တူ ... တူ”

“ဟဲလို ... ချာတိတ်၊ ဟဲလို ... ဟာကွာ”

တက်နေ မချင်မရဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး ဖုန်းကို တပွဲပွဲ
ပွဲမ ခေါ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သုတက ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်
လိုက်ပုံရသည်။ သူ လက်လျှော့ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားသော်
လည်း မရ။ သူ့အတွေးအာရုံမှာ သူမ မျက်နှာနီထွေးထွေးလေး
ကသာ တရစ်ဝဲဝဲ နေရာယူလျက်။

အဲဒီညက သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ သူနဲ့သုတက ချစ်သူ
တွေတဲ့။ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးပြီး အိပ်မက်ကို သတိရကာ
ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူ သူမကို သိပ်ကို
တွေ့ချင်နေတာပါပဲ။

နောက်ရက်တွေမှာ ပိုပိုကို သင်တန်းလိုက်ပို့ရင်း
သုတကို ရှာမိသော်လည်း မတွေ့ရ။ သုတ သင်တန်းလာမတက်
တော့ဟု သိရသည်။ ပိုပိုမှာလည်း တမိုင်းမိုင်း ဖြစ်လာသည်။
သူကလည်း သူမကို အလွန်အမင်း တွေ့ချင်လာသည်။

အရင်တုန်းက အမှတ်တမဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့ သူမပုံရိပ်တွေ
က မတွေ့ရတာကြာတော့ အမှတ်တရ ဖြစ်လာသည်။ ရွှေအိုရောင်
Crown ကားလေးတွေ မြင်တိုင်းလည်း သူမများလားဟု ကြည့်
ရတာ အမော။

ဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်း သူ့အသံကြားတာနဲ့ ချပစ်သည်
သာ။ ပိုပို ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ ပိုပိုလို ပေါ်တင်လည်း
မတမ်းတရဲတဲ့ တက်နေမှာ ရင်ထဲ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ရင်း ခံစားမှု
အဆောက်အအုံက ထုထည်ကြီးမားလာသည်။

တစ်ရက်တော့ ပိုပိုက ပိတောက်ဆီမှာ သုတလိပ်စာ သွားမေးချင်သည်ဆို၍ နှစ်ယောက်သား ပိတောက်တို့အိမ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပိတောက်တို့ခြံရောက်တော့ တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်မိသေးရဲ့။

“ဟယ် ... ကိုတက်နေပါလား၊ မလာစဖူး၊ အိုး ... ပိုပိုရော ပါလာတာကိုး ... လာ လာ”

ပိတောက်က ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုရှာသည်။ ပိုပိုကလည်း အလိုရှိနေတော့ ပိတောက်ကို မျက်နှာချိုသွေးရသည်။

“မပိတောက်ကို မေးစရာရှိလို့”

“အင်း ... ဆိုပါဦး ပိုပိုရဲ့၊ အထူးအဆန်းပါလား၊ ဘာလဲ ဗြူတီပါလာတွေ ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားလာပြီလား”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ ... မပိတောက်နဲ့ သုသု၊

အင်း ... သုတနဲ့ ခင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... သုတလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ... သူနဲ့ ပိုပိုက သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူက ပုလဲကွန်ဒိုမှာ နေတယ် ဆိုတာတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အခန်းမှန်း မသိလို့၊ ဖုန်းကလည်း ဆက်လို့မရတာနဲ့ ပြီးတော့ ဒီဘက်လာရင်း လမ်းကလည်း ကြုံနေတာနဲ့ မပိတောက်ဆီ သုသုလိပ်စာ လာမေးတာ”

“အင်း ... သုတက သူငယ်ချင်း သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပိုနဲ့ ဘယ်လိုခင်သွားတာလဲ”

“သင်တန်းတက်ရင်း ခင်တာ”

“ဪ”

မပိတောက် ရွတ်ပြသော အခန်းနံပါတ်ကို စာအုပ်

လေးထဲမှတ်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပါပဲ မပိတောက်ရယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ခရီးသွားမယ် ပြောတယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ မသိဘူး၊ သူက အဲလိုပဲ စိတ်ကူးပေါက်ရာ သွားတတ်တာ”

“ဟုတ်လား”

“နေဦး၊ တို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မပိတောက် ဖုန်းသွားကနေတုန်း ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေနှင့် အန်တီသိန်းက ဧည့်ခံပါသည်။ တက်နေကို အလုပ်အကြောင်းတွေ လိုက်မေးနေသဖြင့် တက်နေမှာ ဒိုင်ခံဖြေနေရသည်။ အန်တီသိန်းပုံစံက သူနဲ့ ပိတောက်ကို တစ်မျိုးထင်ထားပုံရသည်မို့ သူ့မှာ သက်ပြင်းသာ မသိမသာချလျက်။ ပိတောက် ဖုန်းဆက်ပြီးသွားတော့ ...

“ခုပဲ သူ ဒီကိုလာနေပြီတဲ့၊ ညနေတော့ မန္တလေးသွားမယ် ပြောတယ်”

“ပိုတို့ရောက်နေတာ ပြောလိုက်သေးလား”

“မပြောလိုက်ဘူး၊ လာတော့မှ အံ့ဩသွားအောင်လို့၊ ကံ ကော်ဖီသောက်ကြဦး၊ အန်တီသိန်း ကိုတက်နေကို ဘာတွေ ဗျူးနေတာလဲ”

“ဟိုဟိုဒီဒီလေးတွေပါ”

“အဟင်း ... ကိုတက်နေရေ ကြည့်ဖြေနေော်၊ ဒီစာနယ်ဇင်း က မကောင်းတာမှန်သမျှ ပြန်ဖွဲ့မယ့် စာနယ်ဇင်းမျိုး”

“အင်း ... ကြည့်ဖြေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်မှာက ကောင်း တာတွေချည်းပဲဆိုတော့”

“အံ့မယ် ... အဟွန်း”

ထိုအခိုက်မှာပဲ တိုက်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာသော ရွှေအို ရောင်ကားလေး။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူလေးကိုကြည့်ပြီး တက်နေ ရင်တွေခုန်လာသည်။ အထိအတွေ့လေး တစ်ခုကို သတိရသွားမိပြီး သူမလေးကို မျက်နှာတွေ ပူနေသည်။

သူမက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ ခေါင်းငုံ့ဝင်လာပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားပုံမှာ သူ့အိမ်သူ့ရာအတိုင်း။ ထမင်း စားခန်းအဝန်းအရောက် ...

“သုတ”

“ဘာလဲ မ၊”

“ဒီမှာ ရှင်ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ဟင် ... ပိုပို”

“သုသု ... အီး ... သုသု မကောင်းဘူး၊ သုသု အကျင့် ပုပ်၊ ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူး၊ ခုပဲ အခန်းကို လိုက်လာတော့ မလို့၊ မပိတောက်ဆီ လိပ်စာလာမေးတာ၊ သင်တန်းလည်း လာမတက်တော့ ပိုပို တစ်ယောက်တည်း တက်နေရတယ်၊ ပိုပိုကို မခင်တော့လို့လား၊ ပြောပါဦး သုသုရဲ့ ... ဟင် ဟင်”

“ဟာ ... မငိုနဲ့လေ၊ ကလေးကျနေတာပဲ”

“ကလေးပဲကို”

“အေးပါ ကလေးတော့ ကလေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငိုရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တာ”

“ငိုတာပဲ အရွယ်ရွေးနေရဦးမှာလား၊ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် ငိုစရာရှိရင် ငိုမှာပဲ”

“ကဲ ... သုတတို့တော့ ခုမှ လူနိုင်မိတာဟေ့၊ ကျုပ်တို့ ကိုဆို သူက အနိုင်ယူနေကျ”

“မနိုင်ပါဘူး အန်တီသိန်းရာ၊ ကျွန်တော်က အရာရာတိုင်းကို ပြီးတော့ လူတိုင်းကို အရှုံးပေးထားရတဲ့သူပါ။ လောကမှာ သုတ ဖြစ်ချင်တာက ဘယ်တော့မှ မဖြစ်လာပါဘူး။ သုတက ကိုယ့်ဆန္ဒကိုတောင် ပြန်အရှုံးပေးထားရသူပါ”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကလေးရယ်”

“ဟင် ... ခင်ဗျားကြီး”

နဲ့ မျက်နှာက ပျက်သွားကာ ...

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့ ... နေပါဦး”

“နေဦး သုသု၊ ဟိုနေ့က သုသုကို ကိုလေး ဘာပြောလိုက်လဲပြော”

“မပြောပါဘူး”

“မပြောရင် ဘာလို့ ပိုပိုကို ရှောင်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်အင်း ... ကိုလေး သုသုကို ဘာပြောထားလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပိုပိုကို မခင်တော့တာလဲ၊ ဘာလို့ ပိုပို ဖုန်းဆက်ရင် မကိုင်တာလဲ၊ ဘာလို့လဲ ပြောလေ သုသုရဲ့၊ ပိုပို”

ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ရင်လည်း လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ပိုပိုကို မခင်ချင်တော့လို့ပါလို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“ပြောပါ ... ပိုပိုကို တစ်ခွန်းတော့ ပြောသွားပါ၊ မခင်လို့ပါလို့ ပြောသွားလိုက်ပါ”

“ကိုယ် ပြန်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့မလား။ လာ ... ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ သေချာတာ တစ်ခုက မင်းကို ကိုယ် ရောင်းမစားဘူး၊ ယုံရင်လိုက်ခဲ့”

“သုသု ဘယ်လိုတွေ ပြောနေတာလဲ”

တက်နေမှာ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ဖြင့် ...

“ပိုပို လိုက်ချင် လိုက်သွားလေ၊ ညနေ ကိုလေး လာကြိုမယ်၊ ကြိုစရာမလိုဘူး ဆိုရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုပိုက သုတနောက် ပါသွားပြီး ပိတောက်မှာက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုတက်နေ”

“ပြောလေ ပိတောက်”

“သုတဟာ ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပိုပိုသိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဟို ... တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ အကြောင်းမသိတဲ့ သူဆို သူ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားလေးလိုပဲ ထင်မှာ”

ပိတောက်ရဲ့အပြောမှာ သူ ထူပူရှိန်းဖိန်းသွားသည်။

တကယ် ထင်တာက သူပါ။

“တကယ်က သုတလေးက သနားစရာလေးပါ၊ ပြိုကွဲပျက် စီးနေတဲ့ မိသားစုမှာ သုတက မြေစာပင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ပိတောက်တို့ မိသားစုက သွေးသား ရင်းချာ တစ်ယောက်လို ကြင်နာခဲ့တယ်။ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ ရတဲ့ပုံစံက မှားယွင်းနေတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပိတောက် အပေါ် ခင်တွယ်မှုကို ပုံစံတစ်မျိုး ထင်နေတယ် ...

သူ့ကို မချစ်တော့မှာ၊ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ကြင်နာမှု တွေ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးသွားမှာကို သူ အရမ်းကြောက်နေ တယ်။ တကယ်တော့ သုတဟာ မေတ္တာငတ်မွတ်နေရှာ တာပါ။ ပိတောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုတက်နေနဲ့ ပိတောက်

ကို အထင်လွဲနေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုတက်နေကိုလည်း သူ လိုက်နှောင့်ယှက်မယ် ထင်တယ်။ သူ့ကိုယ်စား ပိတောက် ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်ကို ဘာမှမနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ တကယ် လို့ နှောင့်ယှက်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်အတွက်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ပိတောက်ရယ်၊ ကဲ ... ကိုယ်သွား ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုတက်နေ၊ ဪ ... နေ့လယ်ကတောင် ခင် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ သူတို့ ငွေဆောင်ရောက်နေတယ်တဲ့”

“ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တာလား”

“ဆန်းနိုင်က ပုသိမ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာလို့ ပြော တယ်၊ အဲဒါ ခင်ပါ လိုက်သွားပြီး ငွေဆောင် ဆက်သွား ကြတာတဲ့”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ပိတောက်ရော ဘယ်တော့စားရမှာလဲ”

“အင်း ... လာမယ်၊ ကြာမယ်၊ မျှော် ... ကိုတက်နေ ရော”

“ကိုယ်လား၊ အမြန်ဆုံး ရှာဖွေလိုက်ဦးမယ်လေ၊ ဟဲ ဟဲ ... ခင်တို့ကို အားကျလို့”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ စိတ်စာလေး စောင့်နေပါမယ်”

“ဟား ဟား ... ကဲ ... သွားပြီ ပီတောက်ရေ၊ ဪ ... အန်တီသိန်းကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ ပီတောက်တို့ခြံထဲက ထွက်လာပြီး စိတ်တိုက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။ ညနေ မြန်မြန်စောင်းပြီး ပိုပို ပြန်လာ မယ့်အချိန်ကိုပဲ မျှော်နေတော့သည်။

ဒီနေ့ သူတ မျက်နှာလေးကို မြင်ရတာ အရင်က လို လန်းဆန်းတက်ကြွခြင်းတွေ မရှိဘဲ မှုန်မှိုင်းနေသည်။ သူ့ကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူဖွေးသွား ပုံလေးက သနားစရာပင်။

တက်နေမှာ တုံးလွန်းတဲ့ သူ့ကိုယ်သူပဲ အကြိမ် ကြိမ် အပြစ်တင်နေမိတော့သည်။

“တောင်းပန်ခွင့်လေးတော့ ရချင်ပါသေးတယ် ကလေးရယ်”

“ကိုလေး ဒီနေ့ လိုက်ပို့ရုံပဲပို့ လာမကြိုနဲ့တော့၊ သင်တန်း ပြီးရင် သုသုနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက် လိုက်သွားမလို့”

“အင်း ... သူ မန္တလေးသွားမလို့ဆို”

“ပိုပို ရအောင်တားလိုက်တယ်၊ သူက မန္တလေးကို အလည် သက်သက် သွားမှာလေ၊ သူ သွားရင် ပျင်းစရာကြီး၊ အဲဒါကြောင့် မသွားပါနဲ့ဆိုပြီး ဆွဲထားလိုက်တာ၊ ဪ ... ကိုလေး သူ့ကို ဘာတွေပြောလိုက်လဲ၊ အဲဒီအကြောင်းမေး တာနဲ့ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြေဘူး၊ ဘာတွေ ပြောလိုက်လဲ”

“သူက ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ပိုပို မယုံပါဘူး၊ ဘာမှမပြောဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ နေ့က ကိုလေး ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာ”

“ဒေါသဖြစ်မိသွားလို့ကို ဘာမှမပြောမိတာပါကွာ၊ ကဲ... ပိုပို ဘာမှထပ်မမေးနဲ့တော့၊ ကိုလေး ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မဖြေနိုင်တော့ဘူး။”

“ဟွန်း ... ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး။”

သူတို့ကားက သင်တန်းရှေ့ကို ရောက်လာပါပြီ။ ရွှေအိုရောင်ကားလေးကိုတွေ့တော့ သူမကို တွေ့ချင်စိတ်တွေက ထိန်းမရ။ အနီးအနားတစ်ဝိုက် ဝေဝဲရှာကြည့်မိသော်လည်း သူမကို မတွေ့။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ပိုပိုကို သင်တန်းပုံမှန် လိုက်ပို့ဖြစ်သော်လည်း သူတကိုတော့ မတွေ့ရပါ။

ဖုန်းဆက်ရင်လည်း သူ့အသံကြားတာနဲ့ ချပစ်သည် မို့ သူ့ အသည်းယားလာသည်။

အရင်တုန်းက တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ ဖျတ်ခနဲ တွေ့နေကျ မျက်နှာလေးကို ခုချိန်မှာ တကူးတက လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့။

သူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သူမ နေထိုင်ရာ ပုလဲကွန်ဒို ဘက်သို့ ထွက်လာမိသည်။ ပုလဲကွန်ဒိုအောက်ရှိ Asia Light ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်ကလည်းမဆင်း ငူငူငေးငေး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် Asia Light ထဲမှ ထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်ပြင်နေသော သူတကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သူ ခပ်မြန်မြန် ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူမနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာမိတော့သည်။

ဓာတ်လှေကားနား ရပ်နေသော သူမက ဘေးဘီကို လုံးဝမကြည့်။ သူမနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့ကိုလည်း သတိထားမိပုံမရပေ။

ဓာတ်လှေကားထဲရောက်မှ သူ့ကိုတွေ့သွားပြီး ပြန်ထွက်ရန် ပြင်နေ၍ သူ သူမလက်ကလေးကိုဆွဲကာ ကမန်းကတန်း တားထားရသည်။

“နေပါဦး သုတရယ်”

“အို ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့် လက်ကို လွှတ်ပါ၊ ဖယ်ပါ”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ် အဲဒီစကားပြောချင်လို့ သုတကို ရှာနေတာ”

“အို ... မသိဘူးဗျာ၊ ဖယ်”

“ကိုယ် တကယ်တုံးတယ် ကလေးရာ၊ မင်းကို ကိုယ် ယောက်ျားလေးလို့ပဲ ထင်လိုက်မိတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် အပြုအမူအတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်

ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ပါ ကန်ပေါင်ပေါ်က အဖြစ်အပျက် အတွက်”

“တော်ပါတော့ ... မပြောနဲ့၊ ခုလည်း ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထားပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုလည်း ထပ်တောင်းပန်တယ်၊ သုတ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်လို့ မပြောမချင်း လက်ကိုမလွှတ်ဘူး”

ဓာတ်လှေကားက အောက်ဆင်းလိုက် အပေါ်တက်လိုက် ဖြစ်နေသော်လည်း သူက တစ်ယောက်မှ ဝင်မလာ၍ တော်သေးသည်။

“လွတ် ... ဖယ်ပေး”

“.....”

“ကဲဟာ ... မလွှတ်ဦး”

သူက ဘယ်လက်ကို ကိုင်ထားသဖြင့် ညာဘက်လက်ရဲ့ လက်သီးတွေက မိုးပျံလာသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့လက်သီးချက်တွေက အပြင်းသား။

သူ ရုတ်တရက် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် နမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဖြန်း ... ဖြန်း”

“အဲဒါ စော်ကားဦး”

သူ့ပါးနှစ်ဖက်လည်း ဘယ်ပြန် ညာပြန် လည်သွားပြီး ပူထူသွားကာ ရုတ်တရက် သူမလက်ကလေးကို လွှတ်အပေးဓာတ်လှေကားကလည်း အောက်ဆုံးထပ်ကိုရောက်ပြီးအပွင့် သူမဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

Asia Light တံဆိပ်ဖြင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်လည်း ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

“အင်း ... ပါးရိုက်တတ်လာပြီဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး၊ မိန်းကလေးစိတ်လေးတော့ ရှိနေသားပဲ”

သူ့ ပါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပြီး သူမကျကျန်ခဲ့သော အိတ်လေးကို သူမ အခန်းရှေ့မှာ သွားချထားပေးလိုက်သည်။

ပိတောက်ဆီမှ တစ်ခါသာကြားဖူးထားသော အခန်းနံပါတ်လေးကို ဦးနှောက်ထဲမှာ အထူးပိုင်အဖြစ် အော်တို save (သိမ်း)ထားပြီးသား။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ရဲ့ နူးညံ့မှုကိုလည်း သူ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားမိပြန်သည်။

“ကလေးရေ ကိုယ်လည်း L ဆိုင်းဇီ လိုပဲ မင်းအထိ အတွေ့မှာ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ငြိတွယ် ခွင့်လေး ပေးစေချင်တယ် ချစ်ရသူလေးရယ်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး တက်နေဟာ သုတကို ရူးသွပ်စွာ ရှာဖွေနေခဲ့ရသူ ဖြစ်သွားရှာသည်။ ဘယ်တော့မှ မကိုင်ပေမယ့် ပုံမှန်ဖုန်းဆက်မြဲပင်။ သုတကလည်း ဖုန်းချသွားမြဲပင်။

ပိုဆိုးတာက ပိုပိုက သင်တန်းပြီးသွား၍ ပြည်ကို ခဏပြန်သွားသဖြင့် သူ့မှာ သူမကို ရှာဖွေဖို့လမ်းစမရှိ ဖြစ်နေ သည်။ သူမလိပ်စာ ရှိသော်လည်း သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်မည်စိုး၍ မသွားချင်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်ကနေ လ၊ချီလာတော့ သူ မနေနိုင် တော့။ သူမရှိရာ ပုလဲကွန်ဒိုသို့ သွားမိပြန်သည်။ ပုလဲကွန်ဒို ရောက်တော့ Basement ရှိ ကားပျံခံကင်သို့ ဝင်လာလိုက်ပြီး သူမကားလေးကို အရူးအမူး ရှာဖွေမိပြန်သည်။

ကားကိုတွေ့တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ တက်နေ ကံဆိုးတာက ထိုနေ့က နေသာစောင်းသွားရော သုတက ဆင်းမလာ၊ အခန်းအောင်းနေပုံရသည်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ တစ်နေ့ကုန် စောင့်ကြည့် တော့ဘဲ သူမကားပေါ် နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့် တင်ထားခဲ့လိုက် သည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့် သွားရောက်ဆက်သ၊ နေမိသည်။

ကိုယ်ပေးတဲ့ပန်းကို မင်းမနမ်းရင်တောင် မင်းမထိ မကိုင်ရင်တောင် မင်း မြင်တွေ့တယ် ဆိုရုံနဲ့ ကျေနပ်နေပါတယ် ကွယ်။

နေ့တိုင်း ပန်းဆက်သမားဘဝ ခံယူရင်း တစ်နေ့
တော့ သုတနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ သရဲဇွဲ
တွေ့သည့်အလား။ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ သူ ကြောင်
နေပြီးမှ ကမန်းကတန်း သူမနောက် လိုက်သွားမိသည်။ သူမကို
မိတော့ လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး သုတရယ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဖယ်ပါ၊ ဖယ်ပေးဗျာ၊ လွတ် ... လက်
ကိုလွတ်”

“မလွတ်ဘူးကွာ၊ ခဏလေးပဲ ပြောစရာရှိလို့ ခဏပဲ”

“ဟာ ... ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကြားမှာ ဘာမှပြောစရာ
မရှိဘူး”

“မင်း မရှိလည်း ငါ့မှာရှိတယ်”

ကားပါခံကင်နေရာက မှောင်ရိပ်သမ်းပြီး လူကလည်း
ရှင်းနေသဖြင့် တော်သေးသည်။ သူမ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး သူ
ကားဆီ ဆွဲခေါ်လာမိသည်။

သုတက အတင်းရုန်းနေသော်လည်း အားချင်းက
မမျှသဖြင့် သူ ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာတော့သည်။ ကားနောက်ခန်း
တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို ကားထဲဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး သူပါ
ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

တစ်ဖက်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းဖို့ကြံနေ
သဖြင့် သူမ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
ရသည်။ သူမ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ခင်ဗျားနော် ... လွတ်”

“ကိုယ် လွတ်လိုက်ရင် မင်း ဆင်းပြေးသွားမှာပေါ့။ ကိုယ်
ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်မယ်ဆိုရင် လွတ်ပေးမယ်၊
ဒါပေမဲ့ မင်း ဆင်းပြေးရင်လည်း မလွတ်ဘူးနော်၊ ဘယ်
လိုလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်မှာလား”

“ခင်ဗျားက ယုံရမှာလား”

“ကိုယ် လူကြီးပါကွာ၊ ကတိပေးပါတယ်”

“လူကြီးမို့လို့ တော်တော့တယ်”

“အဟွန်း ... ချစ်တာကိုးကွ”

“အာ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ တော်ပါတော့”

“တော်လို့ မရဘူးလေကွာ၊ ကိုယ် အခုပြောမှာက မင်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်းလေ”

သူမလက်က ကားတံခါးပေါ် ရောက်သွားသဖြင့်...

“မင်း ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမမခံနော်”

“ခင်ဗျား အနိုင်ကျင့်တယ်”

“ထင်လို့ပါကွာ၊ တကယ်က ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်နေတာပါ”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကိုယ်နဲ့ပိတောက်ကို အထင်လွဲပြီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေတည်းကလည်း ကိုယ် မင်းကြောင့်စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ တကယ်”

“တော်ပါဗျာ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လား မဖြစ်လား ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားပဲ သိမှာပေါ့၊ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပိုပိုကို တွဲပြီးတွေ့လိုက်တော့ ခင်ဗျား ဒေါသတွေ

ထွက်နေတာလေ၊ အဟင်း ... ဒေါသထွက်ချင်ယောင် ဆောင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ ဘာကို ကိုယ်က ဒေါသထွက်ချင် ယောင်ဆောင်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ် ... အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းက ကိုယ့်ကို နှောင့်ယှက်ရုံတင် အားမရဘဲ ညီမလေး ကိုပါ နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ထင်ပြီး ဒေါသထွက်သွားခဲ့တာ ...

အဟွန်း ... ကိုယ်ကလည်း ညံ့ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ကို ယောက်ျားလေးလို့ပဲ ထင်ထားတာ၊ ဆောရီးကွာ ... အဲဒီနေ့က အဖြစ်အတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးလို့ ထင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဒေါသထွက်ပြလိုက်တာလေ၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပါပဲ ...

ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းတယ် သိလား၊ ကျွန်တော်သာ တကယ်ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း ခုလို ကျွန်တော့်ကို စော်ကားအနိုင်ကျင့်လို့ မရဘူး၊ ခုတော့ ...”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ အဲဒီနေ့ကအပြစ်ကို ကိုယ် တကယ် တောင်းပန်တယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးကို ကိုယ်တကယ်ချစ် တာပါ”

“ဘာလဲ ... မိန်းကလေးဆိုတာနဲ့ ချစ်သွားတာပဲလား။”

“ဟေ့ ... မင်း ကိုယ့်ကိုမစော်ကားနဲ့၊ ကိုယ်က မိန်းမမြင် တိုင်း ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အေး ...

မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ မင်းကို ယောက်ျားလေးလိုထင် နေပေမယ့် မင်း နှောင့်ယှက်သမျှကို အပြစ်မမြင်ခဲ့တာ မသိစိတ်က မင်းကို ချစ်နေမိတာပဲ ဖြစ်မယ် ...

မင်းဟာ မိန်းကလေးပါလို့ သိလိုက်တဲ့အချိန်ကစ၊ ပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အရှိန်အဟုန် မြင့်မား နေခဲ့တာ မင်း မယုံချင်နေပါ၊ မစော်ကားပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မှတ်ထားလိုက်၊ ကိုယ်ဟာ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမအတွက်မှ အဲလို မခံစားခဲ့ရဖူးဘူး၊ မင်းတစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက် ပထမဆုံး အချစ်ပဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ...

“သွားလို့ရပြီ၊ ကိုယ့်စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတက ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားပြီး သူမကားဆီ သွားကာ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားသည်။ တက်နေ မှာတော့ နေရာမှာတင် သက်ရှိကျောက်ရုပ် ဖြစ်သွားပြီလား အောက်မေ့ရသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ငြိမ်သက်လျက်။ ကားဒက်ရှ်တုတ် ပေါ်မှ နင်းဆီဖြူပွင့်လေးကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တက်နေ ကို ကြည့်နေသလိုပင်။

“ကဲ ... ကိုတက်နေ ပြော၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်ကစပြောရမှန်းကို မသိဘူး ပိတောက်ရယ်”

“ဪ ... ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့ပါဆိုပြီး ပြောစရာကို တော့ စီမထားဘူးပေါ့လေ”

“ပြောစရာတွေက ရင်နဲ့အပြည့်ပဲ၊ စကားလုံးတွေတောင် လျှံကျမှာ စိုးရတယ်”

ပိတောက်ရဲ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသလို မျက်နှာလည်း အနည်းငယ်ငုံ့သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တက်နေမှာတော့ သူ့အရှိန်နဲ့သူမို့ သတိမထားမိပေ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ...

“ပိတောက်မှာ ချစ်သူရှိလား”

“ဟင် ... မရှိပါဘူး၊ ကိုထက်နေကလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“သူငယ်ချင်းပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးကျတော့ ဒိုင်လျှိုတတ်ကြတယ်လေကွာ၊ ပိတောက်မှာ ရှိချင်ရှိနိုင်လို့ မေးကြည့်တာလေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပြောမယ့် စကားက အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တယ်လေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ပိတောက်၊ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ပိတောက် အမြင်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ပိတောက် မသိဘူး”

“ပိတောက် ရင်ထဲမှာ ဥပမာကွာ တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတာမျိုးရော ရှိလား”

“မရှိဘူး”

“အင်း ... ကိုယ်လည်း အရင်က အဲလိုပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အလုပ်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရယ်၊ ပြည်အိမ်ကမိသားစုရယ်၊ ဒါပဲရှိခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး ရှိနေတာက ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဒီထက်အောင် မြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒါပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာ၊ ခုအဲဒါတွေ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ကို ပျောက်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ အချစ်တွေက နေရာယူလာလို့ပေါ့၊ ပိတောက်ရယ် ... ကိုယ် အရမ်းခံစား နေရတယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မိတ်ခံစားနေခဲ့ တာ မခံနိုင်တော့ဘူး ...

ကိုယ့်ကို ကယ်ပါဦး၊ အင်း ... ယောက်ျားတန်မဲ့ ဒီလိုပြောရတာ တော်တော်ဆိုးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင် ထဲမှာ တကယ်ကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး ပိတောက်ရယ်၊ နောက်ဆုံး ကိုယ်စဉ်းစားမိတာက ကိုယ့်ခံစားမှုတွေအတွက် ကူညီနိုင်တာ ပိတောက်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ပိတောက် ကူညီလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်”

“အို ... ကိုတက်နေကလည်း”

“ဟင်”

သူ အဲဒီတော့မှ ပိတောက် မျက်နှာကို ကြည့်မိတော့ သည်။ သွားပြီ ... သွားပါပြီ။

ပိတောက် မျက်နှာမှာ နီရဲနေပြီး ခေါင်းငုံ့နေတာက လည်း စားပွဲနဲ့မျက်နှာပင် အပ်တော့မည်။

အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ပိတောက်က သူမကို ရည်းစားစကား ပြောတယ်လို့ ထင်နေပြီ။ အဲဒါကို သူက ခုမှ သုတကိုပြောပေး ပါဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

အခြေအနေက ချောက်ကမ်းပါးထိပ် ရောက်နေပြီး ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်း မရတော့။ သူ ချွေးပင်ပြန်လာသည်။

သူ ငြိမ်နေသဖြင့် ပိတောက်က မော့ကြည့်လာ သည်။ ပိတောက်ကို မချီသွားဖြီ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ...

“အဟဲ ... စားလေ ပိတောက်”

“ဟင် ... ပိတောက်က ဘာကိုစားရမှာလဲ”

အဲ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေ တာက ကော်ဖီဆိုင်။ ရှေ့မှာ ကိုယ်စီရှိနေတာက ကော်ဖီခွက်တွေ၊ သူ ပြောရမှာက သောက်လေဟု ပြောရမှာ။ အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့ စားလေဖြစ်သွားရသည်။

မှန်တောင်မမှာမိဘဲ ကော်ဖီကို အရသာခံ သောက် နေတာမို့ ကော်ဖီခွက်ကလွဲရင် စားပွဲပေါ်မှာ ဘာစားစရာမှမရှိ။ တက်နေလည်း မျက်နှာနီလာပြီး ...

“ဪ ... ပိတောက် တစ်ခုခု မှာစားပါလားလို့ ပြောတာ”

“ဟို ... တော်ပါပြီ”

“ခင်တို့ရော ငွေဆောင်က ပြန်လာပြီလား”

“လာပြီထင်တယ်၊ ပိတောက်လည်း မသိဘူး”

“သူတို့ အဆင်ပြေကြလား မသိဘူး”

“ရှင် ဘာကိုလဲ”

“ဪ ... ငွေဆောင်သွားကြတာကို ပြောတာပါ။ သွားရေးလား”

“ဪ ... ကိုတက်နေကလည်း ဘာမပြေစရာရှိလဲ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်သွားတာပဲ”

“အင်း ...”

စကားဝိုင်းခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြီး ဟိုအကြောင်းရောက် ဒီအကြောင်းရောက်ဖြစ်ကုန်သည်။ တက်နေကလည်း အချစ်ဆိုတာကို မစမိအောင် ကြိုးစားပြီး စကားတွေ လိုက်လွှဲပြောနေသည်။ စိတ်ထဲကလည်း နီဒါန်းအချိကောင်းတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။

ပိတောက်မှာလည်း တက်နေ လွှဲသောစကားတွေနဲ့ အဆုံးသတ်သွားကာ လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာလိုက်ကြတော့သည်။ တက်နေမှာ ကားမောင်းရင်း သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်ရင်း... “သူတရေ ကိုယ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကို မသိတော့ဘူး”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“အန်တီသိန်း ဝင်ခဲ့လေ”

“ဟဲ ဟဲ ... လာပြီ၊ အန်တီသိန်း လာပြီ တူမလေးရဲ့”

“ဟင် ... သုတ ကြည့် လူကြီးကို နောက်စရာလား”

“ဪ ... မ,တောင် လူကြီးဖြစ်သွားရှာပြီကိုး”

“သုတနော်”

“နေပါဦး မ, အခန်းအောင်းနေတယ်ဆို၊ နေမကောင်းလို့ လား”

“နေကောင်းလို့ အောင်းနေတာဟေ့”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

“မ, မျက်နှာကြီးကလည်း မှိုရတဲ့မျက်နှာကြီး၊ ပြောလေ ဝမ်းသာစရာဆိုလည်း ဝေမျှခံစား ဝမ်းသာပါရစေ”

“ရှင်ကတော့ ဝမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဝမ်းသာမှာပါ ပြော”

“ရှင် မကြိုက်တာကြီးဆိုတော့ မပြောချင်ဘူး”

“မ, ယူ မညစ်နဲ့ကွာ၊ ကံ ... ပြောစရာရှိတာပြော၊ ပြီးရင် သုတလည်း မ,ကို ပြောစရာရှိလို့”

“အန်တီသိန်း မပိတောက်ကော”

“ရှိတယ် သုတလေးရေ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လာတယ် မသိဘူး၊ ပြန်လာပြီးတည်းက အခန်းအောင်းနေတာ”

“ဟုတ်လား နေများမကောင်းလို့လား”

“လတ်တော့လတ်သေးတယ် သုတလေးရဲ့”

“ဟာဗျာ ... အန်တီသိန်းကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ ကျွန်တော် မ,ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး ... ပြီးရင် အန်တီသိန်း လက်ဖက်သုပ် လာပို့ ပေးမယ်”

“အို ... ဝွဒ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ”

သုတ မပိတောက်အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ...

“ဒေါက်”

“ဟင် ... ဒါဆို သုတ အရင်ပြော”
 “ဟင်အင်း ... မ, အရင်ပြော”
 “ဪ ... အငယ်ကို ဦးစားပေးတာပါ”
 “အငယ်ကို ဦးစားပေးရင် အငယ်က တောင်းဆိုတာကို လက်ခံပေးရမယ်လေ၊ မ, အရင်ပြော”
 “အင်း ... ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်၊ ငါလည်း ရှက်သားတဲ့ သူ့လိုပဲ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်”
 “ဟင်း ... ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲ၊ မ, ရည်းစားများရလာ ပြီကား မသိဘူး”
 “ရည်းစားတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဟဲ့”
 “ဒီလိုကိုး ဒါကြောင့် မျက်နှာကြီးက မှီရသလိုကြီးပါလို့ ထင်နေတာ၊ ဒါနဲ့ပဲ အခန်းအောင်းပြီး ဖိလ်တက်နေတာ ပေါ့လေ”
 “ဟင်း ... ဖိလ်မတက်ပါဘူး၊ ရယ်ချင်နေတာ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “မသိဘူး၊ သူ့ရဲ့ အိလည်လည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ကဘောက်တိကဘောက်ချာဖြစ်နေပုံတွေကို ပြန်မြင်ယောင် ပြီး ရယ်ချင်နေတာ၊ ငါကလည်း ရှက် သူကလည်းရှက်နဲ့

ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး၊ အဟဲ ... အဲဒါနဲ့ သူလည်း ဟို လျှောက်ပြော ဒီလျှောက်ပြောနဲ့ ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ပြော တဲ့ဆီ မရောက်လိုက်ဘူး”
 “အင် ... ဇာတ်လမ်းကလည်း အဖျားရှူးသွားတယ်”
 “ဟုတ်တယ်၊ ပထမပိုင်းက သူက အချစ် အချစ်နဲ့ ထပ် တလဲလဲ ရေရွတ်နေတော့ ငါ့မှာ ရှက်တာရော ရင်ခုန်တာ ရော ကဘောက်တိကဘောက်ချာနဲ့ သေတော့မယ်၊ နောက် မှ သူလည်း ငါ ဖြစ်နေပုံကို သတိထားမိသွားပြီး ဘရိတ် အုပ်သွားတာ”
 “အင်း ... အပျိုကြီးတွေများနော်”
 “အဲမယ် ... ကျုပ်အသက်က အပျိုကြီးစာရင်းမဝင်သေးပါ ဘူးနော်”
 “ဪ ... အပျိုကြီးဖြစ်မှာ တော်တော်ကြောက်နေတယ် ပေါ့လေ၊ ဆွဲဆောင်အားတွေ ကောင်းနေတာ မပိတောက် နှလုံးသားကို ထုတ်ချင်းပေါက်သွားအောင် ပစ်နိုင်တဲ့ လေးညှို့ရှင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”
 “ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်လဲ”
 “မသိဘူးလေ”

“အဟိ ... ရှင့် အချစ်တော်ကြီးလေ”

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲ အချစ်တော်”

“ကိုတက်နေပေါ့ကွယ်”

“ဟင် !! ...”

“အဟင်: ... မ, ရည်းစားထားရင်လည်း သုတလေးအပေါ်မှာ အချစ်မလျော့ပါဘူး သုတလေးရယ်၊ နော် ... မ,ရဲ့ ရှေ့ရေးအရ မ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်း တွေ့ရင်တော့ စဉ်းစားရမှာပဲလေ၊ ကိုတက်နေက သုတလေးကိုလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်နိုင်မှာပါ၊ ပိတောက်ညီမလည်း သူ့ညီမပေါ့၊ ပြောသာပြောရတာ သူတော့ ခလုတ်တိုက်နေ မလားမသိဘူးနော်၊ တို့တွေ သူ့အကြောင်းပြောနေလို့လေ”

“မပိတောက် သူ့ကို သဘောကျနေလား”

“ငြင်းစရာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ပဲလေ၊ မ,ဘဝအတွက် သူဟာ လက်တွဲဖော်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

“ဒါဆိုရင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို လက်ခံဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟေ့ ဒီအကြောင်းကို ရှင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောတာနော်၊

ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောနဲ့နော်၊ ကဲ ... ပြော သုတလေး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး”

“ဟောတော့ ခုနတော့ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အခု မရှိတော့ဘူး”

“ဟွန်း ... အမျိုးမျိုးပဲ”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မမလေး လက်ဖက်လာပို့တာပါ”

“အေး အေး ... ဝင်ခဲ့လေ”

“ကဲ ... လက်ဖက်က မိုးကုတ်ချဉ်စပ်လေ၊ သုတ အကြိုက်ပဲ”

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ ဖြုန်းစားကြီး ဒီမှာ သူ လာလို့ အန်တီသိန်းက လက်ဖက်လာပို့တာကို”

“မစားတော့ဘူး မ,ရာ၊ ကဲ ... သွားပြီ”

“ဟဲ့ ... သုတ ခြောက် ... ဒီကလေးကတော့ နေပါဦးဆို တာကို”

မပိတောက် အခန်းမှထွက်လာတော့ အန်တီသိန်း

က ...

“သုတလေး ဘာယူမလို့လဲ”

“ပြန်တော့မလို့ အန်တီသိန်း”

“ဟဲ့ ဪ ... အန်တီသိန်းက လက်ဖက်ရှယ်သုပ်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တာ မစားသွားတော့ဘူးလား”

“နောက်မှပဲ စားတော့မယ်၊ သွားစရာရှိတာကို မေ့နေလို့ အန်တီသိန်းရဲ့”

“အင်း ... ဖြစ်ရမယ်”

“သုတ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ မလည်း ပျင်းနေလို့၊ သုတနဲ့ အပြင်ကို လိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

“အာ ... မလိုက်ပါနဲ့၊ ကိစ္စရှိလို့သွားမှာ”

“အဲမယ် ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ အရင်ကဆို သူက အတင်းခေါ်နေတဲ့လူက ဒီနေ့တော့ ငြင်းနေပါလား”

“ကဲ ... သွားပြီ၊ အန်တီသိန်း သွားပြီ”

“အေး ... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုတ မပိတောက်ဆီက ထွက်လာပြီး ဘယ်သွားရ မှန်းမသိ။ ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာမိရင်း ကန်ပေါင်နား ရောက်လာသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ် သွားရင်ကောင်းမလား စဉ်းစား

ရင်း ကန်လမ်းထိပ်ရောက်တော့ စိတ်ကူးပြောင်းကာ Moon Bakery ထဲသို့ ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

Moon မှာထိုင်ပြီး မိနူးစာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ကာ ဘာမှာရမှန်းမသိ။ တစ်ဖက်ဝိုင်းဆီ အကြည့်ရောက်သွားတော့ ဦးတက်နေ ပါလား။ ဦးတက်နေကလည်း သူမကို လှမ်းတွေ့ သွားကာ ...

“ကလေး”

ပြီးတော့ လူက ချက်ချင်း သူမနား ရောက်လာသည်။

“ကလေး ... မုန့်လာစားတာလား”

ဦးတက်နေတို့ စားပွဲမှာ ဘီယာပုလင်းတွေ ထောင်ထားတာ တွေ့သဖြင့် သူမ အရွဲတိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ...

“ဘီယာ လာသောက်တာ”

“ဘာ ... မိန်းကလေးက ဘီယာသောက်စရာလား၊ မင်း ကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ”

“ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယောက်ျားလို့ပဲ ထင်တာပေါ့၊ တချို့ တချို့တွေသာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ယုတ်ယုတ်မာမာ လိမ်ညာလှည့်ဖြား တတ်ကြတာ”

ထိုစကား ပြောနေသော သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် ကြည်တွေ ဝဲရစ်လို့၊ သူ့ကို မှိုချိုးမျှစ်ချိုးကို ဖဲ့ရွဲနေတာပါလား၊ သူ ဘာများ ညာမိပါလိမ့်။

“ကိုယ် ဘာမှမညာဘူး၊ ကိုယ် ဘာညာလို့လဲ၊ ကလေးအပေါ် ဆို ပိုတောင်မညာရက်ပါဘူး၊ ကလေး ဘာတွေအထင်လွဲ နေတာလဲ”

ရပ်တည်ကြီးနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒီယောက်ျားရဲ့ လျှာဖျားပေါ်က စကားတွေ ကိုလည်း ကြောက်တောင် ကြောက်လာမိသည်။ ဟိုနေ့ကပဲ သူမ ကို ချစ်တယ်ပြောခဲ့သူ၊ ခုကျတော့ မပိတောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့ ကြိုးစားပြန်သတဲ့။ သူမမှာတော့ သူ့ကြောင့် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကာ ရင်တွေဘာတွေခုန်လို့။

စိတ်တွေတောင် မိန်းမပီသချင်လို့။ သူ့အကြောင်း တစ်ခွန်းစဉ်းစားမိရင်း ညဘက်ဆို အိပ်ရေးတွေတောင်ပျက်လို့။ ခုကျတော့ ...

သူမမျက်နှာ ဖုပုပ်ပုပ်လေးကို ကြည့်ရင်း တက်နေ ချောတော့ ချစ်သည့်စိတ်တွေ ဒီဂရီတက်လို့ သားရေကွင်းဖြင့် ဖြစ်သလိုစည်းထားသော သူမဆံပင် ထူအိအိလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ

ထိကြည့်မိတော့ သူ့လက်ကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။ သူ့လက်တစ်ခုလုံး ကျင်တက်သွားပြီလား အောက်မေ့ရ သည်။ ညင်သာပျဲ ကလေးမရယ်။

တစ်ဖက်ဝိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန် ကြသည်။ အရှက်က ကွဲပြားရင်း ကွဲပဲ။

ထို့နောက် သုတက ကားသော့ကောက်ကိုင်ကာ ထထွက်သွားပြီမို့ သူလည်း ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်ရတော့ သည်။

“ကလေး ပြန်တော့မလို့လား၊ ကော်ဖီလာသောက်တာမို့ လား၊ သောက်လေ ... နေပါဦး”

သူမ ပြန်သွားမှာစိုး၍ မရှက်နိုင်စွာ လိုက်လံတား ဆီးမိတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ပင် ထွက်လာပြီ။

“ဒီမှာ ဦးတက်နေ၊ ခင်ဗျား လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ခု ချိန်မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေလို့”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းအထွက် ကန်လမ်းထဲကို ရုတ်တရက် ကွေ့ဝင်လာသော ကားတစ်စီးနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်သံက အရှိန်ပြင်းပြင်း ...

“ကျွီး”

“ဟာ ... တိုက်ပြီ”

သုတရဲ့ကားလေးက လမ်းဘေးအုတ်တံတိုင်းကို မျက်နှာမူပြီး ထိုးရပ်သွားပြီ။ တက်နေ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သွားပြီ ...။ လူတွေဝိုင်း အံ့နေရာဆီသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်သွားကာ သုတရဲ့ကားတံခါး ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ စတီယာတိုင်ကို မျက်နှာအပ်ကာ ငြိမ်သက် နေသော သူ့ရဲ့နှလုံးသားလေး။

“သုတ”

သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့လိုက်မိသည်။ အသက်ရှူ သံမျှင်းမျှင်းလေး ကြားရသည်မို့ ...

“ဟာ ... မသေဘူး၊ သုတလေး ဘာမှမဖြစ်ရဘူးနော်”

သူ့ရဲ့ အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်နေတာကို

မကြည့်ရက်သော လူတစ်ယောက်က ...

“ဘယ်လိုလုပ် သေမှာလဲဗျာ၊ ကားချင်းမတိုက်မိခင် တစ် ဖက်ကားက ဘရိတ်ခံကို အရနင်းထားလိုက်တာကို ပြီးတော့ ဒီကလေးကလည်း သူ့ဘာသာ လမ်းဘေးဆွဲကွေ့လိုက်ပြီး ဘရိတ်ခံအုပ်ပစ်တာပဲ၊ အုတ်တံတိုင်းနဲ့လည်း မထိပါဘူး။”

လန်ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွားတာနေမှာ၊ သတိရအောင် ပြန်ပြုစု လိုက်ဦး”

ထို့နောက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော ကိုနိုင်တို့ ပြေးဆင်းလာကာ ...

“သုတ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သတိလစ်နေတယ်”

“နေဦး ... မင်း ကားကိုရွှေ့ပေးလိုက်ဦး၊ တစ်ဖက်က လမ်းကြောတွေ ပိတ်ကုန်ပြီ”

သူ သုတကို နောက်ခန်းထဲပို့ပြီး ကားလေးကို ပုလဲကွန်ခိုသို့ မောင်းလာလိုက်တော့သည်။

သူမကားကို ကားပါးကင်တွင်ထားပြီး သူမကို ပွေ့ချီကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်သို့ တက်လာလိုက်သည်။ သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်တွေ့သော သော့ကလေးနဲ့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူမကို ဧည့်ခန်းရှိ ဒရပ်ဘက်ခံပေါ် သွားချပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အခန်းထောင့်ရှိ ရေခဲသေတ္တာကို သွားဖွင့်လိုက်ပြီး ရေခဲရေပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စနိုးတာဝါကတစ်ခု။

ရေခဲစိမ်စနိုးတာဝါ အေးအေးလေးကို မျက်နှာအနံ့လိုက်သုတ်ပေးလိုက်၊ နောက်တစ်ခုထပ်ယူကာ နှဖူးပေါ်တင်ပေးလိုက်၊ ရေခဲရေစက်ကလေးတွေဖြင့် မျက်နှာကို တောက်ပေးလိုက်လုပ်နေမိသည်။

“သတိမြန်မြန်ရပါတော့ ကလေးရယ်၊ ကိုယ်စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်”

စနိုးတာဝါအသစ်တစ်ခုနဲ့ မျက်နှာကိုထပ်ကပ်ပေးချိန်မှာတော့ သူမကိုယ်လေးတွန့်ပြီး မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားကာ မျက်လုံးပွင့်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ ဟာ ... ကျွန်တော် ကားတိုက်မိတာပဲ ... ကျွတ်”

တညည်းညည်း တညူညူနှင့် သူမ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်၊ ကားရော”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကားကလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တိုက်မှမတိုက်မိတာ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော် သတိလစ်သွားလို့ ခင်ဗျားလိုက်ပို့ရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ပြန်တော့”

မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် သူ့ကို နှင်ထုတ်နေပုံက ရိုက်ချင်စရာ။

“ကျေးဇူးရှင်ကို အဲလိုနှင်ထုတ်ရလား။”

“ကျေးဇူးရှင် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးကို မြင်ရတာ နေလို မီးလို ပူလွန်းလို့ ပြန်ပါတော့”

“နေပါဦး၊ ဘာလို့ ဒီလောက် နှင်ထုတ်နေရတာလဲ၊ ကဲ... မပြန်ဘူးကွာ”

သူ စိတ်တိုပြီး ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမက ဒရင်းဘက်ခံပေါ်မှ ထလာကာ ...

“မထိုင်နဲ့ ... ပြန်၊ ခုပြန်၊ ဒီအခန်းမှာ လူလိမ်လူညာတွေ လက်မခံဘူး ... ပြန်”

သူ့ကို အတင်းဆွဲထူကာ တွန်းထုတ်နေတာမို့ ရင်ထဲမှာလည်း အောင်နေအောင် ခံစားရသည်။ သူ့အပေါ် ခါးသီးလှသော ကောင်မလေးကိုလည်း အသည်းယားလှပြီ။

“နေပါဦး၊ ငါ ဘာညာလို့လဲ၊ ငါ မင်းကို ဘာတွေမျှ ညာပြောခဲ့မိလဲ၊ ဟမ် ... ငါ မင်းကို ချစ်တယ်၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ ငါဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ကဲ ... အဲဒါ ညာတာလား”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ၊ မပိတောက်ရဲ့ ညီမဆို ပြီး ချစ်တာလား၊ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မနမ်းသင့်ဘူး၊ သွားတော့ ခင်ဗျားကို မုန်းတယ်”

“ဘာ ... ပိတောက်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ဘာဆိုလို့ ပိတောက်က ပါလာရတာလဲ”

“ဆိုလား မဆိုလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိမ့်မယ်”

“ငါက ဘာကို သိရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့ပဲ မပိတောက်ကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြိုးစားလာတယ် မဟုတ်လား၊ အလကား လူလိမ်လူညာကြီး၊ လူရှုပ်ကြီး၊ ဘာလဲ ကျွန်တော် အရင်က ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်ခဲ့လို့ ကလဲစားပြန်ချေတာလား”

“ဟာကွာ မင်းကို အဲဒီအကြောင်း ဘယ်သူပြောလဲ”

“မပိတောက် ကိုယ်တိုင်ပြောတာ ... ဟင်း ဟင်း”

သူတက အမှုကို ခြေရာခံမိထားသော ဦးရှံစား ပုံစံဖြင့် ရယ်နေသည်။

“အဲဒါ ပိတောက် အထင်လွဲသွားတာ ကလေးရဲ့”

“ဟင် ... ဘာကို အထင်လွဲရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောဦးမလို့လဲ”

“ငါ ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တာပြောဘူးလို့လဲ၊ ငါ့မှာ မင်းကို ဘယ်လိုကြီးစားရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ပိတောက်နဲ့ တွေ့တော့လည်း ရှက်နေတယ်၊ ပြောမထွက်ဘူး ...

အမှန်က မင်းကို ပြောပေးဖို့ကို ပိတောက်ဆီမှာ အကူအညီသွားတောင်းတာ၊ ဟိုရောက်တော့ ငါကလည်း ရှက်နေ သူကလည်း အဲဒါကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲသွားတာ၊ ငါ ထင်တော့ ထင်လိုက်တယ်၊ ပိတောက်တော့ တစ်မျိုးထင်သွားမှာပဲလို့ ...

ဒီထက်ပိုပြီး အခြေအနေ မဆိုးခင် အဖြေပေးလိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား ဟင် ... ဖြေလေ”

“အာ ... မြားဦးက လှည့်လာပြန်ပြီ”

“ပြောကွာ”

“အာ ... အဲဒါတွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အိုကေလေ စိတ်မဝင်စားရင်တော့ ပိတောက်ကိုပဲ သွားချစ်လိုက်တော့မယ်”

“သွားချစ် ... သွားချစ် ... သွား အစကတည်းက ချစ်နေတာမဟုတ်လား၊ သွား ကျွန်တော့်ကို လာစမနေနဲ့၊ သွားလိုက်တော့ ခင်ဗျားသွားလိုက်တော့”

ပါးစပ်က ပြောရုံတင်မကဘဲ လက်ကပါ သူ့ကို အတင်းတွန်းထုတ်နေသော ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ မျက်ရည်မြစ်နှစ်စင်းက တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်။ သူ သုတကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲထည့်ကာ သူမ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် သုတ်ပေးနေမိသည်။ သူ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာတောင် စိတ်ကြီးနေသေးသော ထိုကောင်မလေးသည် သူ့ကို တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်နေသေးတော့သည်။

“ကလေးလက်တွေ နာမှာပေါ့ ကလေးရယ်။ ကိုယ်ချစ်တာ ကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပါ၊ ကိုယ့်အတွေးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးက သုတ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးပဲ၊ ကိုယ် ပိတောက်ကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး ...

ရွန်းရမိမိုး

ဟိုးအရင်တည်းက သုတ ဆိုတာ ကိုယ်မသိခင်
တည်းကလည်း ပိတောက်ကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။
ချစ်တတ်တဲ့နဲ့လုံးသားတစ်ခုက သုတနဲ့တွေ့မှ မွေးဖွားသန့်
စင်လာတာပါ။ သူ့ကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလား ကလေး
ရယ်နော် ...

ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါကွာ၊ ကလေးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေနဲ့ပဲ ပြည့်နေစေရမယ်လို့ ကိုယ်
ကတိပေးပါတယ်။ ကလေး ဘဝတစ်လျှောက် ကလေးရဲ့
လိုအင်ဟူသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ အနားမှာ တစ်သက်
လုံးနေခွင့် ပေးပါလား ကလေးရယ်နော်”

သူမလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်လိုက်

“ဖြေစရာလိုသေးလို့လား၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို အသက်ရှူ
လို့တောင် မဝချင်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးလွှတ်ပေး
ဖို့ စိတ်ကူးဦး”

“ဟင့်အင်း ... တစ်သက်လုံး မလွှတ်ပေးတော့ဘူး”

“မလွှတ်လို့မရဘူး၊ အခုလွှတ်ပေး”

“ဟင့်အင်းကွာ”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“အာ ... လွှတ်ပါဆို၊ အပေါ့သွားချင်လို့ မအောင်နိုင်တော့
ဘူး”

“ဟာကွာ ... အဲ”

“အို”

သူ မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်နှင့် နောက်ဆုံး သူမ
ပါးလေးကို ခပ်ဖိဖိလေးနမ်းလိုက်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သုတ
အခန်းထဲ ဝင်ပြေးလိုက်တာ တန်းနေသည်။ ဘယ်အချိန်ကများ
အောင်ထားရသည်မသိ။ တက်နေမှာ ပါးစပ်နားရွက်ချိတ်တော့
မည့်အလား၊ ရင်ထဲက အပျော်ကလည်း တက်နေ ဘဝမှာ ပထမ
ဆုံး ခံစားမိသည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုးပင်။ သုတက ရှက်နေပုံဖြင့် ပြန်
ထွက်လာပြီး ...

“ဘယ်နှနာရီထိုး ... ဟင် ရှစ်နာရီ၊ ညရှစ်နာရီလား မသိ
ဘူး၊ ဟုတ်ပါရဲ့”

“အင်း ... ရှစ်နာရီတောင်ထိုးပြီပဲ၊ ကိုယ်လည်း သတိမထား
မိဘူး”

“အင်း ... ပြန်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ”

“မပြန်လို့ မရဘူးလားဟင်”

“ဟာ ... မရဘူး ပြန်”

“ဟဲ ဟဲ ... စိတ်မချလိုပါ”

“သွားပါ ... သွားပါ အစတုန်းကတော့ ရုပ်တည်ကြီးမို့
လို့ အထင်ကြီးနေတာ”

“ခုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ရုပ်က ပြောင်စပ်စပ် ဖြစ်တတ်၏တဲ့
မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင်း ... မကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာလေ”

“ဟာ ... အကောင်းမှတ်လို့ ... သွား”

“သွားမှာပါကွာ နှင်လိုက်တာ၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်ရဲ့လား၊ အဖော်လေး ဘာလေး ခေါ်မထားဘူးလား
ကွာ”

“ကျွန်တော် အဲလို အထီးကျန်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီပဲ
ဦးတက်နေရယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိကွဲတည်းကပဲ”

“ကလေးရယ်”

သူမလေးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ထားပြီး သူမ ဆံပင်လေး
တွေကို သပ်တင်ပေးကာ ...

“ကိုယ် ကလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ စိတ်မချ
ဘူး၊ ကိုယ် ကလေးကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်၊ ကိုယ့်
ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထားချင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်
ကလေးဘဝ ဘယ်တော့မှ အထီးမကျန်ဘဲ ခိုပြည်နေစေရ
မယ်၊ ပျော်ရွှင်တဲ့မိသားစုဘဝလေးကို ကိုယ်တို့ အတူတည်
ဆောက်ကြမယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ကိုယ် စီစဉ်လိုက်မယ်နော်”

“လက်ထပ်ပြီးရင်ရော ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့လို ပြိုကွဲသွားမှာ
လား၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်နေရမှာလား
ဟင့်အင်း ... လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်၊
ကျွန်တော် အရမ်းကြောက်တယ်”

“ဟာ ... ကလေးရယ်၊ ဘာလို့ ပြိုကွဲရမှာလဲ၊ ကိုယ်
ဒီလောက် ကလေးကိုချစ်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအခြေ
အနေပဲရောက်ရောက် ကလေး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ရှိနေ
ရမယ်၊ ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွာခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေး
ထွက်သွားချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ် သေမှပဲ ထွက်သွား
လို့ရမယ်”

ရွန်းရမိမိုး

“အို ... ဘာလို့ သေရမှာလဲ”

“ကဲ ကဲ ... ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်နော်”

တွေဝေပုံလေးနှင့် သူ့ကို ကြည့်နေသောကြောင့် သူမ ခေါင်းလေးကို သူ့လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေးဖိပြီး ညိတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမနဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ကိုးနာရီထိုးသွားပြီ၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်၊ တံခါးကို သေချာပိတ်နော်၊ အင်း ... ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ကလေးကို အပြည့်အဝဂရုစိုက်လို့ရသွားပြီ၊ ကိုယ် သွားမယ်နော်”

“တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့မယ်”

“အိုကေ”

တံခါးနားရောက်ကာနီး သူမကိုယ်လေးကို အတင်းဆွဲဖက်ထားပြီး မျက်နှာအနံ့ နှမ်းနေမိသည်။ သူမလေးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကို ခပ်ဖွဖွသိုင်းဖက်လာပြီး ...

“ဦးတက်နေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါကလေးရယ်၊ ကဲ ... ကိုယ် သွားပြီ”

ကွန်းခိုရမဲ့

သူမကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့။ ကားပါနင်ရောက်တော့ သူမဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကလေး တံခါးကို သေသေချာချာပိတ်နော်၊ ပြီးရင် အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်တော့”

“ရေချိုးဦးမှာ”

“ညဘက်ကြီးကွာ၊ နေမကောင်းဖြစ်ဦးမယ်”

“မရဘူး၊ မချိုးရင် အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး အေး ... ရေပူရေအေးစပ်ချိုးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်သွားပြီနော်”

“တုတု”

“အင်း အင်း ... တုတုနော်”

တက်နေမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မက်မက်နေတုန်း ဖုန်းမြည်သံက အဆက်မပြတ်။ သူ အိပ်မက်နေလို ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်နေပြီး လန့်နိုးသွားသည်။ ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ် မြည်လာပြန်သည်။

“ဟဲလို”

“ဦးတက်နေ”

“ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဦးတက်နေကို သတိရလို့”

“တစ်ရေးနိုးလာတာလား”

“အင်း”

“သုံးနာရီပဲရှိသေးတယ်၊ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး တော်ကြာ မနက် ကျမှ ခေါင်းမူးနေမယ်”

“အိပ်လို့မရဘူး”

“အိုကေ ... ဒါဆို ကိုယ် ပုံပြောပြမယ်၊ ပုံပြောပြီး ချော သိပ်မယ်နော်”

“အင်း”

သူ့မှာ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပုံပြောပြနေရသည်။ နောက် နေ့ကျရင် ပုံပြင်စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်ထားဖို့လည်း သတိရလိုက် မိသေးရဲ့။

“ဟဲလို ... ကလေး”

ခေါ်လို့မရတော့။ သူမလေး အိပ်ပျော်သွားပြီထင် ပါရဲ့။ သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ပထမဆုံးညရဲ့ အတွေ့အကြုံပေါ့။ အရင်ညတွေတုန်းက တစ်ရေးနိုးတဲ့အချိန်မှာ သူမလေး တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းအားငယ်ပြီး အထီးကျန်နေလိုက် မလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကရုဏာဖြစ်ကာ တသွင်သွင်စီးဆင်း နေသည်။ သူမလေးက အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ဒီဘက်မှာ သူက ပြန်အိပ်လို့မရတော့ပါ။ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နဲ့။

မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရေ
မိုးချိုးပြီး သုတဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ပုလဲကွန်နီ ကားပါး
ကင်မှာ ကားရပ်အပြီး သုတဆီက ဖုန်းကဝင်လာသဖြင့် သူ မြီး
လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်လာလိုက်သည်။
ဖုန်းက အဆက်မပြတ်မြည်လျက်ပါပဲ။

သုတ အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ တံခါးဘဲလ်ကို
တီးလိုက်သည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးပွင့်လာပြီး တံခါးပွင့်
သွားကာ ...

“ဖုန်းကို ဘာလို့မကိုင်တာလဲ”

“ဪ ... လူကိုယ်တိုင်ရောက်နေပြီလေကွာ၊ အဲဒါကြောင့်
မကိုင်တော့တာ၊ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပဲကွာ၊ ချစ်သူမျက်နှာ
လေးမြင်ချင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ”

“အဟဲ ... သုတက မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး”

“အိပ်ပုပ်ကလေး ညစ်ပတ်တယ်၊ သွား ... မျက်နှာသစ်”

“သစ်ဘူးဗျာ”

ပြောပြီး သူ့နားကို တိုးလိုက်သဖြင့် ...

“နံတယ် သွား”

“အာ ... ဘယ်မှာနဲ့လို့လဲ သွားဘူး”

“ကဲ ... မသွားရင်လာ”

“သွားပြီ ကြောက်ပါပြီ၊ သွားသစ်တော့မယ် ဦးတက်နေ”

“ဟင်”

“ကားပါးကင်က စောင့်နေနော်၊ ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးဆင်း
ခဲ့မယ်”

“အိုခေ ဘေဘီ”

သူ ကားပါးကင်တွင် စောင့်ရင်း ရန်ကုန်လမ်းညွှန်
စာအုပ်ကြီး ရှေ့မှာချာကာ ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။
သုတက ကားတံခါးလာခေါက်မှပင် သူ့ရဲ့ဖုန်းပြောခြင်းတွေက
ရပ်သွားတော့သည်။

“မိုးမလင်းသေးဘူး ဘယ်ကောင်မလေးဆီ ဆက်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ပါ”

“ဦးတက်နေ ဖုန်းကိုပေးပါ”

သူမက တက်နေဖုန်းကို ယူပြီး အဝင်အထွက်ခေါ်
ထားတာတွေကို စစ်နေသဖြင့် သူ သဘောတကျဖြင့် ကြည့်နေမိ
သည်။

“ဒါက ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီဆက်တာလဲ”

“အဲဒါ ဟိုတယ်ဖုန်းပါ၊ မင်္ဂလာခန်းမ ငှားမလို့ဆက်တာ”

“ဒီဟာက”

“အဲဒါက နာမည်ကြီးဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်း ဝတ်စုံအပ်မလို့”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်အတွက်လား”

“အင်းပေါ့၊ သတို့သမီးဝတ်စုံလှလှလေး ချုပ်ပေးမယ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော်မှ အဲလိုတွေ မဝတ်တတ်တာ၊ မဝတ် ချင်ဘူး၊ မလုပ်နဲ့နော်”

“ကလေးကလည်း မင်္ဂလာဆောင်တော့ ဝတ်ရမှာပေါ့၊ မဝတ်ဖူးလို့ပါ။ ဝတ်ကြည့်ရင် ဝတ်တတ်သွားမှာ၊ တော်ကြာ မှ ကြိုက်လွန်းလို့ နောက်တစ်ခါပြန်ဆောင်မယ် ဖြစ်နေဦး မယ်”

“ဟာ ... မဝတ်ချင်ဘူး၊ အဲလိုမိန်းမဆန်ဆန် အဝတ်အစား တွေ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆို ကလေးကပါ ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံ ဝတ်ပြီး ပွဲထွက်မလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ ကိုယ်က ထိုင်မသိမ်း ဝတ်နေရပါဦးမယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... ရယ်ချင်စရာကြီးနော်”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ကို ထိုင်မသိမ်းဝတ်ခိုင်းမလို့လား”

“ဝတ်ကြည့်ပါလားဟင်”

“သေပါတော့ကွာ”

သူမကတော့ သဘောတကျ ရယ်လို့မဆုံးပေ။ သူ့လေး အမြဲတမ်းပြုံးပျော်နေဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်။

“ကိုယ် လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ ကလေးရဲ့၊ အရင်ဆုံး က မင်း အဖေဆီမှာ သမီးတောင်းရမှာ၊ အဲဒါ အိုခေပြီ ဆိုရင် ကျန်တာအားလုံး လှုပ်ရှားလို့ရပြီ၊ ကိုယ် ညကပဲ ကိုယ့်ဦးလေးကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ သူတို့ ရောက် လာလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်မှာက မိဘမရှိတော့ ဦးလေးကိုပဲ တောင်းခိုင်းရမှာ”

“ပိုပို ဖေဖေလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ပိုပိုရော ပါလာမှာလား”

“အင်း”

“ဝေး ... ပျော်စရာကြီး”

“ဘယ်လိုလေးလဲ ဒီအချိန်မှာ ရင်ခုန်နေရမှာလေ၊ အဖော် လာမယ်ဆိုတာနဲ့ ပျော်နေလိုက်တာ”

“မပျော်ရဘူးလား”

ရွန်းရမိမိုး

“ပျော်ပါဗျာ၊ မင်းလေး ပြီးပျော်နေဖို့ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဦးတက်နေကို ချစ်တာ”

စိတ်လိုလက်ရပြောလိုက်တဲ့ သူမ စကားလေးဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ စိမ့်ပြီးနွေးထွေးအောင် ပြုစားနိုင်လွန်းလှသည်။

“ခု ဘယ်သွားမလဲ”

“ကလေး ဘယ်သွားချင်လဲ”

“မှန်စားသွားမယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်”

“အိုကေ”

“Dimsum (ဒင်းမ်ဆမ်) စားချင်တာ”

“သွားစားကြမယ်လေ၊ ပြီးရင်ရော ဘယ်သွားချင်လဲ”

“ဘုရား”

“ဘုရား ...”

“ဟုတ်တယ် ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဦးတက်နေ ကျွန်တော့်ဘေး

ကနေ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မသွားပါစေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ

ထွက်မသွားပါစေနဲ့လို့ သွားဆုတောင်းမလို့”

“ကလေးရယ် အဲဒီဆုက တောင်းစရာမလိုအောင် ပြည့်ပြီး သားပါ”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“အဲဒါပြီးရင်”

“ဘယ်သွားချင်လဲ”

“Game City တစ်ခုခုပေါ့”

“အင်း”

တက်နေ ထိုနေ့က အလုပ်ကိစ္စတွေအားလုံး ဖျက်လိုက်ရသည်။ သူမလေးဟာ ဖြစ်ချင်တာပဲသိပြီး ကလေးဆန်လွန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း တက်နေမှာတော့ ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး သနားကရုဏာသက်လျက် ...။

လေးငယ်တို့ ရောက်ပြီးနောက် သူမ ဖခင်ဆီမှာ သမီးတောင်းတော့ သူမ ဖခင်က အံ့သြနေသည်။

“သုတက ဘာမှ ကြိုမပြောထားဘူး၊ ဒီနေ့ သုတ အိမ်ကိုလာမယ် ဒယ်ဒီ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို စောင့်နေတာ၊ သမီးက အရမ်းကလေးဆန်တယ်၊ ခုက ကြိုမသိထားလို့ ဘာမှတောင် မစိစဉ်ထားရပါဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဓိကကိစ္စ အထမြောက် သွားဖို့ပဲလေ၊ ကျွန်တော့်တူလေးက ငယ်ငယ်တည်းက မိဘမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကပဲ သူ့မိဘအနေနဲ့ လာခဲ့ရတာပါ ...

ပြီးတော့ ဒီတူလေးအတွက် သူ့တစ်သက်လုံး တစ်ခါသာ လုပ်ပေးရမယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်က လုပ်ပေးရတဲ့

အတွက် အရမ်းဝမ်းသာနေတာ၊ သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သမီးတော်ခွင့်ပေးလိုက်ပါဗျာ ...

ကျွန်တော်တို့ သားကလည်း သမီးလေးအပေါ် တကယ်မေတ္တာရှိလှတာပါ၊ ပြီးတော့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အစ်ကိုကြီးတို့ဘက်က စိတ်တိုင်းကျသာလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါမယ်”

“အင်း ... ဒါက ကျွန်တော့်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးဘူး ခင်ဗျာ၊ သူ့မိခင်ကို ကျွန်တော်က အကြောင်းကြားရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိခင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်လည်း လိုသေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်သဘော တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် နောက်မှ အကြောင်းပြန်ပေးလို့ ရမလားခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကောင်းကို စောင့်နေပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန် သူမဖခင်ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဒေါ်ညိုညို ထွက်လာပြီး ...

“ညိုလည်း ကြိုမသိထားလို့ ဘာမှ မပြင်ဆင်ထားရဘူး၊ ခုမှ အမြန်ထလုပ်လိုက်ရတာ၊ နန်းကြီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံဟင်း ခါးလေး လုပ်လိုက်တယ်၊ ထမင်းစားခန်းကို ကြွကြွပါ ရှင်”

“ညို ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“မလိုပါဘူး ကိုရဲ့၊ ကိုသမီးက ညိုသမီးပဲ၊ ညိုမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်”

တက်နေ စိတ်ထဲမှာ သဘောကျသွားသည်။ ထို အန်တီမှာ ဟန်ဆောင်လောကွတ်ချော်ပုံမျိုး မတွေ့ရ။ သူတကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ မထုံတက်သေးပုံဖြင့် ထိုင် လျက်ပင်။ တက်နေက သူမလေးနားကိုသွားပြီး ...

“ဟေ့ ... အိမ်ရှင်က ခေါ်ဖော်တောင်မရဘူး၊ မကျွေးချင် လို့နဲ့တူတယ်၊ ကိုယ်က ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“သွားစားပေါ့”

“အိမ်ရှင်ကမှ မထတာ၊ လာပါကွာ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ တယ်”

“အို... ဒေါ်ညိုညို လုပ်ထားတာ မစားချင်ပါဘူး၊ ဦးတက်နေ လည်းမစားနဲ့ ခဏစောင့်နေော်၊ ပြီးမှ သုတနဲ့ အပြင်မှာ သွားစားမယ်နော် ဦးတက်နေ ... နော်”

“အင်း ... ဗိုက်ဆာတာတောင် မကျွေးဘူးနော်”

“ခု အပြင်မှာ သွားစားမယ်”

“လူကြီးတွေပါပြန်မှ သွားလို့ရမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို အောင်နေပေါ့”

“အင်း”

“အဲဒါကြောင့် ဦးတက်နေကို ချစ်တာ”

“ကိုယ်တော့ အဲဒီအပြောလေးတွေနဲ့ ကြွနေပြီ”

“အဲမယ် ... အပြောမဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်တွင်းဖြစ်အစစ်အမှန် ပါ”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ မယုံသေးဘူး၊ လက်တွေ့ပြရမယ်”

“ဘယ်လိုပြရမှာလဲ”

“ဒီမှာ”

တက်နေက ပါးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြလိုက် သဖြင့် သုတက မျက်စောင်းထိုးပြီး ဟိုဘက်လှည့်သွားသဖြင့် သူ

ပြီးလိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမလေးကို မိန်းမဆန်လာအောင် သူ တဖြည်းဖြည်း ပုံသွင်းရမှာပဲလေ။

ဒေါ်ညိုညိုက ထွက်လာပြီး ...

“ကလေးတွေ လာစားကြလေ၊ သား ... လာလေ သမီးကို လည်းခေါ်”

ဒေါ်ညိုညို ပြောလိုက်ကာမှ သုတက ကားသော ကောက်ကိုင်းပြီး ထထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ညိုညိုကတော့ တက်နေ ဘက်လှည့်ကာ ...

“အဲဒါသာကြည့်တော့ သားရေ၊ သူက ကလေးဆန်တယ်၊ သား နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှည်ရမယ်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဪ ... အန်တီ သား သူ့နောက် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်ခင်ဗျ”

“အေး အေး ... မင်း အန်ကယ့်လ်ကိုတော့ ဝင်နှုတ်ဆက် လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သူမ ဖခင်က ...

“သုတရော”

“သူ သွားစရာရှိလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားပြီ ကိုရေ၊ အဲဒါ ဒီမှာ သားလည်း လိုက်သွားမလို့တဲ့၊ ခု လူကြီးတွေကို ဝင်နှုတ် ဆက်တာ၊ သား စားသွားပါဦးလားကွယ်”

“အေးလေ ... ကိုတက်ရ၊ စားသွားလိုက်ဦးလေ၊ လေးငယ် တို့လည်း ပြီးရင် ပြန်မှာပဲ”

“သုတကို လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ သား သွားနှင့်လိုက်တော့မယ်၊ အန်ကယ် ခွင့်ပြုပါဦးခင် ဗျာ”

“အေး အေး ... အဲလိုပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးက ဆိုး တယ်၊ သိပ်ပြီး မသိတတ်ဘူး၊ ခုက သူ့ပွဲ၊ သူ မထွက်သွား သင့်ဘူးဆိုတာ သူ နားမလည်ဘူး”

“ငယ်သေးလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ဆိုးကိုဆိုတာ”

သူမဖခင်ရဲ့ ပေါက်ပေါက်ဖောက် ညည်းညူသံတွေ ကျောခိုင်းလိုက်တော့သည်။ သူ့အတွက် အားလုံးထက် သုတကသာ အရေးကြီးလေ။

သုတဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး ...

ရွန်းရမိမိုး

“ကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ် ဘယ်ကို လိုက်ခဲ့ရမလဲ”
 “အင်း ... သိပြီ၊ ခု ထွက်လာပြီ စောင့်နေနော်”
 “ဒါပဲနော် ... တာတာ”

“ကလေး ... ကလေးရဲ့ ဆံပင်တွေက အရမ်းလှတာပဲ၊
 ဖြန့်ချထားကြည့်ပါလား”
 “ဟာ ... မဖြန့်ပါဘူး၊ ခုတောင် စိတ်တွေအိုက်လို့ သွား
 ညှပ်ရရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ”
 “မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကလေးမှာ အဲဒီဆံပင်လေးတွေက
 အလှဆုံးပဲ”
 “ဒါဆို ဆံပင်ကြိုက်တာလား၊ လူကို ကြိုက်တာလား”
 “အကုန်ကြိုက်တာ”
 “သွား”
 “အဟွန်း ... ကလေး ဒီတစ်ခါ ခေါင်းလျှော်ရင် ကိုယ့်ကို
 ခေါ်ပါလား”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ လျှော်ပေးမလို့လား”

“အင်း”

“တကယ်”

“အင်း”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးမှ လျှော်ပေးနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ပေါ့”

“ကလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သင့်တော်လား မသင့်တော်လား ဆိုတာကို ပြောမယ့်သူ ဆုံးမမယ့်သူ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အဆုံးအမနဲ့ကိုယ် ဆင်ခြင်နေရတာ”

“အင်း”

“ကျွန်တော် မိန်းကလေး မဖြစ်ချင်တာ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မိန်းကလေး သမီးလေး ဆိုပြီး ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်မယ့် အမေမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ကျွန်တော့်ကို

အိမ်ရှင်မနေရာ အပြည့်အဝပေးပါနော်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ့ ဆီကမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ ဂရုစိုက် ကြင်နာမှုတွေ ပေးပါနော်”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင်ရော ခုလိုပဲ တစ်ရေးနိုးပုံပြင်တွေ ပြောပြဦးမှာလား”

“ဘာလို့တစ်ရေးနိုးတတ်ရတာလဲ၊ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပါလား ကလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... အိပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့ ဒီတိုက်ခန်းကိုဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတယ်၊ စပြောင်းလာတဲ့ညကဆို လုံးဝ အိပ်လို့မရဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတည်းက ညဘက်တွေဆို တစ်ခါတော့ ပြန်နိုးတယ် ဦးတက်နေရယ်”

“ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ အိပ်စက်နေတဲ့ညတွေမှာ ကလေး တစ်ရေးနိုးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကလေးရဲ့ မာမိဆီက အကြောင်း မပြန်သေးဘူးလားဟင်၊ ကိုယ် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ အမြန် ဆုံးစီစဉ်ချင်လို့”

“မာမိ ခရီးထွက်နေတယ်လို့ပြောတယ်၊ အီးမေးလ်ပို့ထား တယ်လေ”

ထိုအချိန်မှာပဲ သုတ ဖုန်းမှာ နိုင်ငံခြားဖုန်းဝင်လာ

သည်။

“ဟဲလို”

“သုတလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာမိပါ သုတ အိမ်ထောင်ပြုမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဒက်ဒီ စီစဉ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သုတ ဘာသာကြိုက်တာ၊ ပြီးမှ ဒက်ဒီဆီမှာ လာတောင်းခိုင်းလိုက်တာ”

“မင်း ဒက်ဒီကတော့ သဘောကျနေပုံပဲ၊ မဆိုပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်၊ မင်းအသက် ဆယ်ရှစ် နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ကစပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင် တယ်ထင်ပြီး ခွဲနေတယ် ...

မင်း အိမ်ထောင်ဖက်ကိုလည်း မင်းဘာသာ ရွေးချယ် တယ်၊ အဲဒီအတွက် ရေရှည်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးဆက် ကိုလည်း မင်းပဲ ခံစားရမှာနော်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည် ဆောက်လိုက်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး သူနဲ့ပဲ သက်ဆိုင် သွားတယ် ...

ကျန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက လုံးဝ သူစိမ်းတွေ ဖြစ်သွားပြီး ရေရှည်မှာ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေပါ့မလား ဆိုတာ သေချာစဉ်းစားနော်”

“အဆင်ပြေမှာပါ မာမိ၊ ခုအခြေအနေထက်စာရင် အများ ကြီးအဆင်ပြေမှာပါ၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူ မရှိလည်း သုတမှာ နွေးထွေးတဲ့ပတ်ဝန်းကျင် ရှိမနေပါဘူး၊ သုတရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ သုတအတွက် စိမ်းသက်ခါးသည်းလွန်း ပါတယ် ...

သူရှိရင် သုတအတွက် နွေးထွေးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခု ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ သုတ ယုံကြည်ထားတယ် မာမိ၊ သူက သုတကို ဘယ်သူမှ မပေးဘူးတဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေ ကြင်နာမှုတွေ ပေးတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ သုတအတွက်

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အရာတွေပဲ မာမိ၊ သုတအတွက် သူ
မရှိလို့မဖြစ်ဘူး”

သုတရဲ့ ဖုန်းကိုင်ထားတဲ့ လက်ကလေးဟာ တဆတ်
ဆတ်တုန်နေသည်။

သူက သုတ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးဖွေ
ထားမိပြီး နှစ်သိမ့်နေမိပြီ။

“အေးလေ လူဆိုတာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ကြ
တာပဲ၊ ရှေ့ကိုလှောက်ရင် ရှေ့ကိုရောက်မယ်၊ နောက်ကို
ဆုတ်ရင် နောက်ရောက်မှာပဲ၊ သုတ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်
ထားတာဆိုရင်တော့ မာမိ မတားပါဘူး၊ မင်း ဒက်ဒီဆီ
ဖုန်းဆက်ပြီး အင်း ... မဆက်တော့ပါဘူး၊ အီးမေးလ်ပို့
ပြီး သဘောတူကြောင်းပြောလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမိ”

“မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မလဲ”

“အမြန်ဆုံးပေါ့ မာမိ”

“အိုကေ ... ဒါဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲကို ပြန်လာနိုင်အောင်
ကြိုးစားမယ်လေ”

“ဟန့်သဘောပါ၊ သုတဟာ အစတည်းက မိဘမဲ့သာသာပါ
ပဲ၊ မာမိ ရောက်မလာခဲ့ရင်လည်း အမေနေရာမှာ ကွက်လပ်
ထားရုံပဲပေါ့”

“အဲဒီလောက် စိတ်ဓာတ်မနုနဲ့ သုတ၊ လောကကြီးမှာ
အဲလို စိတ်အားငယ်တတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင်မြင်
အောင် နေနိုင်မှာလဲ”

“အောင်မြင်မှုတွေ ပိုက်ပြီး အောင်မြင်မှုနောက်ကိုပဲ လိုက်
နေမယ်ဆိုရင်လည်း သာယာပျော်ရွှင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးတစ်
ခုကို မတည်ဆောက်နိုင်ဘူး မာမိ၊ ဥပမာ မာမိလိုပေါ့”

“ပြောတော့ သုတ လူတိုင်းဟာ ခံယူချက်ချင်းတော့
ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ တန်ဖိုးထားတဲ့ အရာချင်းလည်း တူမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ပေါ့ ကိုယ့်ခံယူချက်ကို ကိုယ်
တိုင် တာဝန်ယူနိုင်ရမယ်၊ မာမိ အောင်မြင်မှုနောက်လိုက်
တယ်၊ မာမိ အောင်မြင်နေတယ်လေ၊ သုတလည်း သုတရဲ့
ခံယူချက်ကို အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားပေါ့၊
အိုကေ ... ကဲ ... သုတ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ဘူး မာမိ”

“အိုကေ ... ဒါဆို မာမိ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် ငိုကြွေးနေသော ချစ်သူလေး၊

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ ကလေး။ ဘာတဲ့လဲ ကလေး မေမေက သဘောမတူဘူးတဲ့လား”

“တူပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ငိုတာလဲ”

“ကိုယ့်သမီးမင်္ဂလာပွဲကိုတောင် ပြန်လာမယ်လို့ ကျိန်းဆွေ မပြောနိုင်ဘူး။ ပြန်လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်တဲ့။ အဖေ အရင်းက သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတာတောင် သုတ မင်္ဂလာပွဲမှာ အမေနေရာက ကွက်လပ်ဖြစ်နေဦးမှာ။ သုတ ကံဆိုးလိုက်တာ”

“ဟိတ် ... ကံဆိုးတယ်လို့မပြောရဘူး။ သုတ ဘေးမှာ ကိုယ်ရှိနေသရွေ့ ကံကောင်းနေစေရမယ်”

“တကယ်လား ဒါပေမဲ့ မာမိ မရှိတာက မရှိတာပဲလေ”

“လို့အပ်ရင် ကိုယ့်ကို သုတ မာမိလို့ သဘောထားလိုက်လေ”

“အဟီး ... ဦးတက်နေကလည်း ရယ်ချင်စရာကြီးဗျာ”

“ဪ ... အကောင်းပြောနေတာ၊ ကိုယ်ဟာ သုတအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ဖြစ်စေရမယ်။ သူ့ငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အဖေအမေလိုပါ သဘောထားလို့ရတယ်၊ ကိုယ့်ကို ရှိကုကာလို သဘောထားပြီး လိုရာသုံးလို့ ရတယ်”

“ဦးတက်နေရယ်”

“ကဲ ... ထားလိုက်၊ ခုချိန်ကစပြီး သုတ ပျော်ပျော်နေကွယ်။ အခု မာမိဆီက ခွင့်ပြုချက်လည်းရ ပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ကြမယ်။ သုတအတွက် အဝတ်အစား သွားအပ်ရအောင်၊ သုတ ဘာရောင်ဝတ်ချင်လဲ”

“မသိဘူး ဦးတက်နေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အဲလိုကြီးတွေ မဝတ်ချင်ဘူး၊ မဝတ်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူးလေ ကလေးရယ်၊ ကလေး တစ်သက်လုံးမှာ ဒီမင်္ဂလာပွဲလေးတစ်ခုပဲ ဒီထိုင်မသိမ်း ဝတ်ခွင့်ရမှာလေ၊ သူများတွေဆို ငွေမတတ်နိုင်လို့ ဝတ်တောင်မဝတ်နိုင်ကြဘူး။ ကိုယ် ကလေးကို အဲဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ မြင်ဖူးချင်လို့ပါ”

“ဦးတက်နေက”

“ရယ်ချင်စရာကြီး ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အရမ်းလှနေမှာ၊ ကလေးက လှတာကိုး”
 “ဦးတက်နေ ဝတ်စေချင်လို့ ဝတ်မှာနော်”
 “ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာကလေးရာ၊ တကယ် တကယ်
 ပါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးသတို့သမီး
 လေး ဖြစ်စေရမယ် သိလား”
 “အင်း ... အဲဒီနေ့ အရှက်မကွဲပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရမှာပဲ၊
 ကျွန်တော် နေတတ်ပါ့မလားမသိဘူး”
 “နေတတ်မှာပါ၊ ကိုယ် အာမခံတယ်”
 “ဦးတက်နေကို ချစ်လို့နော်၊ ကျွန်တော့်သဘောဆိုရင်
 လုံးဝ မဝတ်ချင်ဘူး”
 “ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ်၊ အဲဒီဝတ်စုံဝတ်တဲ့အတွက်ရော
 ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့အတွက်ရော”
 “ကျေးဇူးတင်ရင် ကျေးဇူးဆပ်ပေါ့”
 “ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်ပါမယ်”
 “အို ... သွား”
 “ဘာလဲ”
 “ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”
 “ကိုယ် ဘာပြောလို့လဲ”

“သိဘူး ... သွား”
 “သွားဘူးကွာ”
 “အို ... ဦးတက်နေနော် ကျွန်တော် ...”
 သူမစကားလေးက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တန့်သွား
 သည်။ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံးကလည်း နွေးထွေးပြင်းရှသော
 ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်သုံးနေရသည့်ပမာ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဖို
 သောခံစားချက်တို့ဖြင့်သာ သူမရဲ့ လက်အစုံကလည်း တက်နေရဲ့
 ပခုံးထက်ကို မမိမကမ်း သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ချစ်ခြင်းရဲ့ နွေးထွေးမှု
 ကို ခံစားနေမိသည်။ တကယ်ကို သုတဟာ သူမအတွက် တန်ဖိုး
 မဖြတ်နိုင်သော ဆုလာဘ်တစ်ခုပမာ။
 တက်နေမှာလည်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်တစား
 မရှိခဲ့သလောက် သူမနှင့်ကျမှ အတုံးအရုံး ကျဆုံးသွားတာပါ။
 အနိုင်မဲ့သောပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်သွားဖို့သာ စဉ်းစားထားလျက်
 ပါကွယ်။
 သူမ နှုတ်ခမ်းထက်က ချိုမြိန်မှုကို မက်မက်မော
 မော ရှာဖွေနေမိသလို သူမလေး လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား
 တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိတော့သည်။ သုတကလည်း သူ့ရင်ခွင်
 ထဲသာ ပိုတိုးဝင်လျက် ...

“ဦးတက်နေ”

“ဟင်”

“ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားရဘူးနော်”

“တစ်သက်လုံးအတွက်ပါ ကလေးရယ်၊ ဒီလက်တစ်ဖက်ကို ကလေး ဖြုတ်ချသွားချင်တယ် ဆိုရင်တောင် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မလွှတ်ပေးဘူး စိတ်ချ”

အားငယ်တတ်သော ချစ်သူလေးရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေဟာ ဒီတစ်ခါတော့ ဝမ်းနည်းလို့ကျတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ...!

“ကိုတက်နေ”

“ဪ ... ပိတောက် ဘယ်လာတာလဲ”

“ပိတောက် ကားအတွက် တာယာလာဝယ်တာ”

“ဪ”

“ပြီးတော့ ကိုတက်နေများ ရှိမလားဆိုပြီး”

“ကိစ္စရှိလို့လား ပိတောက်”

“ကိစ္စရှိမှ ခေါ်ရမယ်လား”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုခုများရှိနေလားလို့ပါ”

“ကိုတက်နေ သတင်းကြားတယ်နော်”

“ဘာသတင်းလဲ”

သူ့ကို ပြန်မဖြေဘဲ ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ...

“ကိုတက်နေ အားလား၊ ဆိုင်ထိုင်နေတာလား”

“အင်း ... ဒီနေ့က ကိုယ့်ဂျူတီလေ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ ရပါတယ်၊ ဟိုဘက်ကကော်ဖီဆိုင်လေ၊ ကော်ဖီလိုက်တိုက်မယ်”

“အိုကေ”

ကော်ဖီဆိုင်ရောက်တော့ ...

“ကိုတက်နေက လျှိုတယ်နော်”

“လျှိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ပိတောက်ရယ်၊ ဒီလိုပါပဲ၊ အစီအစဉ်တွေက အမြန်အမြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒီကြားထဲမှာ ပိတောက်တို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တော့ မပြောဖြစ်တာပါ”

“မတွေ့ဖြစ်ဆို လာမှ မလာတာ၊ ခုတောင် ပိတောက်က လာလို့တွေ့သာ”

“အင်း ... အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ၊ မင်္ဂလာကိစ္စတွေကလည်း စီစဉ်ရသေးတယ်၊ သုတက ကလေးဆိုတော့ ဘာမှလုပ်တတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ပဲ စီစဉ်ပေးနေရတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ အင်း ... ပိတောက် ကြားကြားချင်း မယုံနိုင်အောင်ပဲ၊ သုတကို ယောက်ျားလေးစိတ်ဝင်နေတယ် လို့ပဲထင်ထားတာ”

“အဟွန်း ... ကိုယ် ပိတောက်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့အခေါက်ကလေ”

“အင်း”

“ကိုယ် အဲဒီတုန်းက သုတကို လိုက်နေတုန်း အဖြေမရသေးဘူး၊ သုတကလည်း ကိုယ့်ကို ခါးခါးသီးသီးကိုဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ပိတောက်ကို အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုပြီး လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှက်နေတာနဲ့ ပြောမထွက်ပြန်ဘူး”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

“ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာတော့တာ၊ သူ့ဆီက အဖြေရတာနဲ့ အားလုံးကို အမြန်စီစဉ်နေတာ၊ သူ့စိတ်က ကလေးစိတ်ဆိုတော့ စိတ်မချဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စိတ်အေးရတော့မှာလေ”

“အင်းပေါ့”

“ကိုယ်တောင် ပိတောက်ဆီ လာဦးမလို့ပဲ၊ မိတ်ကပ်ကို ဘယ်သူနဲ့ပြင်ပေးရမှန်းမသိလို့ သုတက သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းကလေးဆန်ပြီး ယောက်ျား

လေးလိုနေတော့ သူ့အတွက် စီစဉ်ရတာ နည်းနည်းဦးနှောက် စားတယ်”

“အင်း”

“ဟိုနေ့ကလည်း မင်္ဂလာဝတ်စုံသွားအပ်တာ ကိုယ့်ဘာသာ ကတ်တလော့ဂ် (Catalog) ကြည့်ပြီး မှာခဲ့ရတာ၊ ခုမိတ်ကပ် ကျတော့ ကတ်တလော့ဂ်လည်း ကြည့်လို့မရတော့ဘူးလေ၊ အဲဒါ ပိတောက် ကူညီပါဦး”

“အင်း”

“ကိုယ် သူ့ကို မိန်းကလေးပီသလာအောင် အချိန်ယူပြီး ပုံသွင်းရဦးမှာ ပိတောက်ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ကိုတက်နေ ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား၊”

“အဟဲ ... ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ မပျော်ဘဲနေ မလား”

“ကိုတက်နေနဲ့ သုတ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ပိတောက် ဆုတောင်း ပေးပါတယ်”

“ဘာတွေ ဆုတောင်းပေးနေတာလဲ မပိတောက်”

“ဟာ ... ကလေး လာ”

“သုတ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ သုတပါ၊ ဦးတက်နေကို ဘာတွေ ဆုတောင်းပေးနေတာလဲ”

“ဪ ... ပိတောက်က ကိုယ်နဲ့ကလေးကို ပျော်ရွှင်ပါစေ တဲ့”

“ဦးတက်နေက အခု မပျော်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကလေးရဲ့”

“ကဲ ... ဦးတက်နေက ပျော်နေပါတယ်တဲ့၊ ဆုတောင်းပေး စရာမလိုပါဘူး”

“တော်တော့ သုတ၊ သိပ်ရိုင်းပြမနေနဲ့”

“ပိတောက်ရယ် ကလေးပြောတဲ့စကားကို ဗွေမယူပါနဲ့ ကိုယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ ကလေးလဲ၊ သုတ ကလေးမဟုတ်လို့ ယောက်ျား တောင်ယူတော့မှာ အခုထိ အသိက မရှိသေးဘူး”

“ဒီမှာ မပိတောက်၊ မပိတောက်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင် ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို မပိတောက် ဝေဖန်ခွင့်မရှိဘူး၊ မပိတောက်က ကျွန်တော့်အစ်မလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးမ တာဆိုရင်လည်း ဆုံးမခွင့်မရှိဘူး”

ရွန်းရမိပိုး

“အေး ... သုတ နင် သိပ်တော်တယ်၊ နင်က ပညာတတ်ပါ
တယ်၊ နင့်ရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ မိခဲရတဲ့အတွက် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်တယ်၊ နင့်ရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ
ငါရော ကိုတက်နေရော ပိုပိုရော မိခဲတာပဲ၊ တော်တယ်
သုတ၊ နင့်ကို ငါ လေးစားသွားပြီ”

“လောကမှာ လိုချင်တာရဖို့ပဲ မပိတောက်ရဲ့၊ တစ်ဘဝမှာ
ဒီတစ်ခါပဲ သုတ လိုချင်တာရဖူးတာပါ၊ ဒီတစ်ခါပဲ သုတ
ဘဝမှာ သုခဆိုတာ ရှိလာတာပါ၊ သုတ လိုချင်တာကို
သုတ ရအောင်ယူတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိ
ခိုက်ရင်ပြီးရောလေ၊ မတော်တဆလေးများ မပိတောက်
ကို ထိခိုက်စေခဲ့တယ်ဆိုရင် သုတ အနူးအညွတ် တောင်းပန်
ပါတယ်”

ပိတောက်က ဒေါသတကြီး ထထွက်သွားသည်။

“သုတလည်း ပြန်တော့မယ် ဦးတက်နေ၊ နေခဲ့တော့”

“နေပါဦး သုတရယ်၊ ဘာသောက်မလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ပြန်ချင်လို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မပို့နဲ့”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဦးတက်နေကို တွေ့ချင်လို့လာတဲ့အချိန်
ဦးတက်နေက တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်မောပျော်
ရွှင်နေတယ်လေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဦးတက်နေကို စကား
မပြောချင်တော့ဘူး၊ အဲတော့ ပြန်တော့မယ်”

“ကလေးရယ် ပိတောက်က သူစိမ်းမှမဟုတ် ...”

“သူစိမ်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ဦးတက်နေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေလို့လဲ ပြောပါဦး”

“သူငယ်ချင်းလေ ပြီးတော့ သုတနဲ့လည်း ညီမလိုနေတာပဲ
လေ”

“အဲဒါတွေ သုတ မသိဘူး၊ သုတ သိတာက ဦးတက်နေ
ဘေးမှာ သုတ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေတယ်
ဆိုတာပဲ”

“အလုပ်သဘောအရတို့ လူမှုရေးအရတို့ ရှိသေးတယ်လေ
ကလေးရယ်”

“မသိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

“ခက်တာပဲကွာ”

ရွန်းရမိမိုး

“ဪ ... မပိတောက်နဲ့ စကားပြောပြီးတော့ ကျွန်တော်
က ဦးတက်နေအတွက် ခက်စရာကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ”

“ကဲ ... တော်ပါတော့၊ ဂျီမကျပါနဲ့တော့ကွာ ဟုတ်လား။
ဆက်ပြီးဂျီကျနေရင် လူကြားထဲမရှောင်ဘဲ ဖက်နမ်းပစ်မှာ
နော်”

“နောက်ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ စကားမပြောရဘူး”

“အဲ ... လူမှုရေး”

“မသိဘူး ဘာမှမသိဘူး၊ မပြောရဘူးဆို မပြောရဘူးပဲ”

“ကဲပါကွာ၊ မပြောဘူး ဟုတ်လား”

သူမ သဘောကျ ခေါင်းကိုအညိတ် သက်ဖြင့်

တစ်ရှိုက်ကလည်း ထွက်ပေါက်မဲ့စွာ ...

“ဦးတက်နေကို သုတ ချစ်လို့ပါ သဝန်တို့လို့ပါ”

မင်္ဂလာဝတ်စုံ စမ်းဝတ်ကြည့်တဲ့နေ့ကတော့ အတော့်
ကို ရယ်စရာကောင်းစွာ စိတ်လည်းညစ်ရသည်။ သုတက ထိုင်
မသိမ်းဝတ်ပြီး ထွက်လာတော့ ...

လေးငါးလှမ်းပဲလှမ်းရသေးသည် ထဘီနှင့် တုပ်ကာ
လဲတော့သည်။ ပြန်ထလျှောက်တော့လည်း ထဘီစကို နင်းမိလို့နင်း
မိနှင့် ကြာလာတော့ မျက်နှာလေးရဲကာ ငိုတော့မလိုဖြစ်လာပြီး ...

“အဆင်မပြေပါဘူး ဦးတက်နေရယ်”

“ပြေပါတယ်ကွာ၊ လာ ကိုယ် တွဲလျှောက်ပေးမယ်၊
ကြည့်ပါဦး ကိုယ့်ချစ်သူလေးက လှလိုက်တာကွာ၊ မှန်ထဲ
ကိုကြည့်ပါဦး၊ ဒါတောင် မိတ်ကပ်တို့ ဆံထုံးတို့ မပြင်
ရသေးလို့၊ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးရင် နတ်သမီးလေးတမျှ
လှနေမှာ ကိုယ် အာမခံတယ်”

“လှဖို့မလိုပါဘူး၊ ဦးတက်နေ ဝတ်စေချင်တယ် ဆိုလိုသာ ဝတ်ရတာ”

“အင်းပါကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီအတွက် အရမ်းကျေးဇူး တင်နေတာပါ”

ဒီနိုင်နာအစ်မကြီးက စီးကွင့်ထိုးထားသော ဖိနပ် လေးကို လာချပေးပြီး ...

“ဖိနပ်စီးကြည့်ပါဦး။ တော်၊ မတော်ကြည့်ရအောင်၊ သဲကြီး ကျပ်ရင်လည်း ပြောနော်၊ ညီမလေး ခြေထောက်က ဖောင်း အိနေတော့ သဲကြီးကျပ်ရင် ခြေဖိုးလေးတွေ နာမှာစိုးလို့”

ပုံတော်ဖိနပ်က ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ။ ဝတ်စုံက ကိစ္စမရှိ၊

ထိုဖိနပ်က ပိုဆိုးသည်။ ဘယ်လိုမှ မစီးတတ်ဘဲ ခြေချော်ကျနေ သဖြင့် ဒီနိုင်နာပင် ချွေးပြန်လာသည်။ တက်နေမှာလည်း ရယ်လည်း ရယ်ချင် စိတ်လည်းပျက်နှင့် ...

“ကိုယ်သာဝတ်လိုက်ချင်တော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိ၍ ငိုပါတော့သည်။ အားရပါးရ

ထိုင်ချပြီး ငိုနေသဖြင့် သူ့မှာ မနည်းပြန်ချော့ရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ဖိနပ်ကို တော့ နည်းနည်းစီးကျင့်မှရမယ်၊ ညပွဲအတွက်က ဒေါက်

မြင့်စံ ဟီးလ်စီးရမှာ၊ ဂါဝန်နဲ့ အဲဒါရော အဆင်ပြေပါ မလား”

တက်နေက ခေါင်းကုတ်နေပြီး သုတက ...

“ရပါတယ်၊ သုတ ကျင့်လိုက်မယ်၊ ဦးတက်နေက ဝတ် စေချင်တာကိုး”

“ကလေးရယ် ... မရရင်လည်း နေပါစေတော့၊ ကလေး စိတ်ပင်ပန်းနေမယ်”

“ရပါတယ်ဆို”

“ညီမလေး အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ ဒီက အစ်ကိုက ညီမ လေးကို ချစ်လိုက်တာ၊ နည်းနည်းလောက် စီးကျင့်ရှိအောင် အိမ်မှာ ကျင့်ကြည့်ပါဦး၊ အဆင်ပြေမှာပါ”

“မင်္ဂလာပွဲမှာ ကလေး မလဲစေရဘူးလို့ ကိုယ် အာမခံ တယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ သုတ ကြီးစားမယ်လေ”

“မခက်ပါဘူး ညီမလေးရယ်”

ဒီနိုင်နာဆီက ပြန်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဝင်ကာ ဖိနပ်တွေ ဝင်ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ပင်းစင်တာတွေပတ်ကာ ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးတွေ ဝယ်ပေးသည်။

“သုတ ခြေထောက်က သွယ်စင်းစင်းလေးနဲ့ လှတယ်၊ ခြေဖမိုးကလည်း ဖောင်းအိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခြေသည်းကလည်း ရှည်ပြီးသွယ်တယ်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ခြေထောက်လေးက ဖိနပ်လှလှလေးတွေ စီးလိုက်ရင်”

“ဘာလဲ ဦးတက်နေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးခြေထောက်လို့ ပြောဦးမလို့လား”

“အင်း”

“ထင်သားပဲ”

“ကလေး”

“ဗျာ”

“ရှင်လို့ ထူးပါလား”

“ကြီးစားကြည့်မယ်လေ”

“အခု ထူးကြည့်၊ ရှင်လို့ ထူးကြည့်”

“ရှင် ... အဲ ... လျှာယားတယ်”

“အစမို့လို့ပါ၊ နောက်ဆို ကျင့်သားရသွားမှာ”

“သုတအတွက် ကျင့်သားရစရာတွေ တော်တော်များနေတော့ ဦးတက်နေ စိတ်မပျက်ဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ကိုယ်က သုတကို ချစ်တာကိုး၊ စိတ်ရှည်ရမှာပေါ့”

“သုတကို ယူဖို့ ဦးတက်နေ တော်တော်ပင်ပန်းမှာနော်၊ သုတ နေရာမှာ တခြားသူသာဆိုရင်”

“တော်တော့ ကလေး၊ အဲလိုအတွေးမျိုး နောက်ကို မတွေးရဘူး၊ သုတနေရာမှာ အစားထိုးစရာမရှိဘူး၊ တခြားသူဆိုတာ မရှိဘူး”

ပြောပြီး လမ်းဘေးမှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးတက်နေ”

“ထိုင်ခုံခါးပတ် ဘာလို့ မပတ်တာလဲ၊ ထိုင်ခုံခါးပတ်ပတ်ပေးမလို့”

“ဦးတက်နေက အဲလို ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးရင် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်တယ်”

“ကလေးဆိုလေး”

သူမ နဖူးလေးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်တော့ ပါးကိုပါ ထိုးပေးသဖြင့် ပါးနှစ်ဖက်ကိုပါ နမ်းလိုက်ပြီး ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လာလိုက်တော့သည်။ သုတကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ရောက်တတ်ရာရာ သီချင်းတွေ အော်ဆိုပြီးပါလာသဖြင့် တက်နေမှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးရင်ရော ...။

ပိုပို ရောက်လာတော့ ပိုပိုက သုတနဲ့ သွားနေသည်။

“သုသု”

“ဟင်”

“ကိုလေးကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချစ်သွားတာလဲ”

“အစတည်းက ချစ်တာ”

“တကယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ဆိုတော့ မပိတောက် သူငယ်ချင်းဆိုပြီး စတွေ့ဖူးတည်းကပဲ”

“ဪ ... ဒါနဲ့များ မပိတောက်ကို ကြိုက်တယ်ဆို”

“ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ Twist လေ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ပေါက်သွားပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးတက်နေက မပိတောက်ကို ကြိုက်ရင်ကြိုက် မှာ ပြောလို့မရဘူး၊ မပိတောက်ကလည်း ဦးတက်နေကို သဘောကျတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦးတက်နေနဲ့ မဆုံလည်း ဆုံအောင်လိုက်လုပ်၊ နောင်ယုက် တာတွေ လုပ်ခဲ့တော့ ဦးတက်နေက ကိုယ့်ကို သတိထားမိ လာတယ်”

“ဟိတ် ... ပိုပို သိပြီ၊ သုသု ပိုပိုကိုလည်း တမင်လာပေါင်း တာမို့လား”

“အဟိး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေါင်းကြည့်တော့ တကယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်သွားတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်မှပြောနော်”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက မပါလို့က တော့ လုံးဝဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ပိုပိုလည်း သိသားပဲ”

“သုသု”

“ဟင်”

“ကိုလေးကို တကယ်ချစ်တာလား”

“မြင်မြင်ချင်း သဘောကျခဲ့တာတော့ ဝန်ခံတယ်၊ ပြီးတော့ မပိတောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အရမ်းမနာလိုဖြစ်တယ်၊

မကြိုက်စေချင်ဘူးပေါ့နော်၊ ကိုယ်က သဘောကျတဲ့အဆင့်ပဲပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ဦးတက်နေနဲ့ ကိုယ် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ ဦးတက်နေရဲ့ အကြင်နာတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးရဖူးတဲ့ အရာတွေ ကိုယ် သိပ်မက်မောတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတယ် ...

အဲဒီတော့ ခုချိန်မှာ ကိုယ် အရူးအမူး ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကျန်တဲ့အရာတွေ အားလုံးမရှိလို့ ရတယ်။ ဦးတက်နေ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။

“ကိုလေး ကြားရင် ထခုန်မှာ သေချာတယ်”

“အဟင်း ... ကိုယ့်ဘက်က စကြိုးစားခဲ့ရတာကို သူ မသိစေချင်ဘူး၊ ကိုယ် ရှက်လို့”

“နှုတ်ပိတ်က မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချ”

“ဒါနဲ့ ဒီဖိနပ်တွေက ဘာလုပ်တာလဲ၊ အများကြီးပဲ”

“အဲဒါတွေက စီးကျင့်နေတဲ့ ဖိနပ်တွေလေ၊ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဖိနပ်စီးလို့ အဆင်မပြေရင် အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ စီးကျင့်နေတာ”

“ဪ ... အချစ်အတွက် အရာရာ ပြောင်းလဲသွားသော သုသုပေါ့နော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲ၊ ကိုယ် အဲဒါကို သဘောပေါက်စွာ လက်ခံထားတာ ကြာပြီ”

“ပိုပို စီးကြည့်မယ်၊ စီးတတ်မယ် မထင်ဘူး”

“စီးကြည့်ပြီးရင် ပိုပို သံတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးမလား”

“No ပါ၊ အဲဒါတော့ အဆင်ပြေမယ် မထင်ပါ”

“ဘာလို့လဲ ပိုပိုရဲ့”

“ကိုယ်လည်း ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲကျမှ ဒီခိုင်း ပြောင်းတာပေါ့”

“အဲမယ် ... ပိုပိုက ဒါတွေတောင် တွေးနေတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သုသုရာ၊ သုသုကို စနေတာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဖိနပ်တွေ စီးကြည့်လိုက်၊ လဲရင် ရယ်လိုက်နဲ့ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာသည်။ ပြီးတော့ သုတက တက်နေ မသိအောင် မင်္ဂလာပွဲအမီ နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်သင်တန်း တစ်ခုမှာ သွားတက်နေသည်။

ဦးတက်နေ ပြောသလို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး သတို့သမီး မဟုတ်ရင်တောင် မင်္ဂလာပွဲမှာ အဆင်ပြေစေချင်ပါ သည်။

ဗြူတီပါလာတွေသွားကာ အလှပြင်နည်းတွေ စပ်စု တတ်လာသလို ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတွေကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်တတ် လာသည်။ ဒါတွေကို တက်နေ လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပေ။

သုတနဲ့ပိုပိုပဲ ကျိတ်ပြီးလုပ်နေတာဖြစ်သည်။ တက်နေ မှာလည်း မင်္ဂလာကိစ္စ အဝဝကို စီစဉ်နေရသဖြင့် သူမကိုသတိမ ထားမိ။ သုတနဲ့ တက်နေ ညနေဘက်တိုင်း တွေ့ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်မှာ ...

Blazon သို့ ရှေ့ပင်းထွက်မိသော သုတ၊ ပိုပိုက လည်း မပါလာသည်မို့ တစ်ယောက်တည်း သုတ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်နေသော ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေး တစ်ယောက်။

“မ၊စတိုင်လ်က အရမ်းမှိုက်တယ်ဗျာ၊ အဖြောင့်ပဲ ရင်ထဲကို တကယ်မှန်တယ်”
“.....”

“မ၊ ဘာဆေးတွေစားလို့ လှနေတာလဲဟင်”
“မ၊ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်သွားလို့ ဖုန်းနံပါတ်လေးပေး လို့ ရမလား”

“.....”

“မ၊ကိုင်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးက ချစ်စရာလေး၊ မ၊ဝတ်လိုက် ရင် အဲဒီအင်္ကျီလေး ခုထက်ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းသွားမှာ သေချာတယ်”

“ကဲ ... ဒီမှာ နှောင့်ယှက်လို့ဝ၊ရင် ကြွတော့၊ သိပ်ရှုပ် တယ်”

“အဲလို သဘောမထားပါနဲ့ မ၊ရယ်၊ နှလုံးသားခံစားချက် ကို ဥပေက္ခာမပြုပါရစေနဲ့လား”

“မင်း ... ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“ကဲတာမဟုတ်ပါဘူး မ၊ရယ်၊ မ၊ပေါ်မှာ တိမ်းညွတ်နေ တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကလေးကို အားနာသောအားဖြင့် အလို လိုက်ထားတာပါ”

“ကဲ”

“ပြောလေ”

“ကြွတော့”

“ဖုန်းနံပါတ်လေးတော့ ပေးပါ”

သုတ ဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်အထွက် လက်ဖိုက်
ရပ်ကြည့်နေသော ဦးတက်နေ ...

“ဟင် ... ဦးတက်နေ”

သူမ ဦးတက်နေ အနား အပြေးသွားကာ လက်
မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်ချိတ်လိုက်ရင်း ချာတိတ်ဘက်လှည့်၍...

“ဒါ ကိုယ့်အမျိုးသားပဲ”

“အို ... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီလား”

“သေချာတာပေါ့”

“So sorry”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မီးနီနေတာကို စည်းကမ်းတကျ ရပ်လိုက်
ရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“သွားပြီ မ၊ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အိုကေ”

ထိုကောင်လေး ထွက်သွားတော့ ...

“ဦးတက်နေက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ဒီနားကဖြတ်တော့ သုတကား ရပ်ထားတာတွေ့လို့ ဝင်
လာတာ”

“ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေတာလဲ၊ သုတကိုတွေ့ရက်
နဲ့ မခေါ်ဘူး၊ ပစ်ထားရက်တယ်”

“ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခေါ်မလို့လုပ်တုန်း သုတ
က အရင်မြင်သွားတာနဲ့ ဒါနဲ့ သုတတို့က စွဲသွားသေးတာ
ပဲနော်”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်နေမိသည်။ သူမလေးဟာ
အနည်းငယ်တော့ ပြောင်းလဲလာသလိုလိုပင်။

သုတ သင်တန်းရောက်နေတုန်း ဦးတက်နေဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ကလေး ခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“မြို့ထဲမှာပဲ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှော့ပင်း”

“အိုခေ ... ဒါဆို ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ရှိလို့”

ပါးစပ်ထဲရှိတာ လျှောက်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဪ ... ရတယ်၊ ရတယ်၊ ဒါဆိုလည်း ညနေမှတွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။ သင်တန်းက ထွက်လို့မရ၊ သင်တန်းပြီး အိမ်ပြန်ရေချိုးပြီးရင် မြို့ထဲကို ပြန်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“အခု ကျွန်တော် အရမ်းလှချင်နေပြီ ဦးတက်နေရော ဦးတက်နေအတွက် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ပြုံးစိစိနဲ့ ရေရွတ်နေမိသည်။

သင်တန်းဆရာမက သုတ အနား ရောက်လာပြီး ...

“ဟိတ် ... ဘာလို့ နားနေတာလဲ”

“သုတ ဖုန်းလာလို့ပါ”

“ဪ ... သုတကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

“သုတ ဒီသင်တန်းကို ဘာကြောင့် လာတက်တာလဲ”

“သုတ လှလှပပ နေတတ်ချင်လို့ပါ”

“သုတ ဒီခိုင်းလေးက ဝင်ပါတယ်၊ မျက်နှာဆိုလည်း ထူးခြားပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ့နော်။

ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိရုံလေးနဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်မော်ဘယ်
 တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”
 “မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါပါဘူး”
 “သေချာစဉ်းစားပါဦးလား သုတရယ်၊ သုတသာ စိတ်
 ဝင်စားတယ်ဆိုရင် စင်ပေါ်ရောက်သွားတဲ့ အထိကို လုပ်ပေး
 မှာပါ၊ သုတလို ရုပ်ရည်မျိုးက ရှားပါးပြီး ပေါက်နိုင်တဲ့
 အလားအလာ ရှိလို့ပါ”
 “ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ပြီးတော့
 ကျွန်တော်ကလည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ၊
 အမျိုးသားကလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”
 “အို ... အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လား၊ နှမြောစရာကွယ်”
 “ခုလို ငြင်းရတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး ဆရာမရယ်”
 “ဪ ... ရပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတော့ ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”
 သင်တန်းက ပြန်လာပြီး ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ကြေးအိုး
 ဝင်သောက်သည်။ ကြေးအိုးဆိုင်မှာက ထမင်းစားချိန် ဖြစ်နေပြီ
 လားမသိ။ စားပွဲတစ်လုံးပဲ လွတ်တော့သည်။ ထိုစားပွဲမှာတောင်
 ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှိနေသေးသည်။ မတတ်နိုင်တော့
 ထိုစားပွဲမှာပဲ သွားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရေစက်ပါပဲလား မ၊ရယ်”
 “ဟင်”
 ဟိုနေ့က ချာတိတ်။ ထိုင်ပြီးမှ ပြန်မထချင်တော့။
 ပြီးတော့ တခြားစားပွဲတွေကလည်း တစ်လုံးမှ မလွတ်။
 “ကြေးအိုးတစ်ပွဲ”
 “မ၊”
 “ဘာလဲ”
 “မ၊က ဟိုနေ့ကထက် ပိုပြီးလှလာသလိုပဲ”
 “လက်သုံးစကားလား”
 “ဟင့်အင်း ... မြောက်ပြောတာပါ၊ ကြေးအိုးဖိုးများ ရှင်း
 သွားမလားလို့”
 “တို့ ဗိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာလည်း တို့စားတဲ့တစ်ပွဲစာပဲ ရှင်း
 ပို့ရှိတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာပဲ”
 “ပြောရတာတောင် ရှက်သွားပြီ”
 “အဟင်း”
 “မ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 “ရန်ကုန်မြို့မှာ”
 “အဲဒါတော့ သိတာပေါ့ မ၊ရဲ့၊ ရန်ကုန် ဘယ်နားမှာနေ
 တာလဲ”

“လေရှိတဲ့နေရာမှာ”

“အာ ... မ,ကလည်း၊ တော်ပြီး မေးခွန်းပြောင်းမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“သုညခြောက်လုံး”

“ဟန်းဒ်ဖုန်းကရော”

“သုညကိုလုံး”

“တွန့်တိုလိုက်တာဗျာ၊ မ,နာမည်ကရော မသုညပဲလား”

“နည်းနည်း နီးစပ်တယ်”

“ဆလံပါပဲ”

အပြင်မှာ ရပ်ကြည့်နေသော တက်နေကိုတော့ သုတ မတွေ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆိုင်အဝင်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေသော်လည်း နှစ်ယောက်သား စကားများနေကြသဖြင့် ဆိုင်ပင်ကို သတိမထားမိပါ။

တက်နေ စိတ်ထဲမှာတော့ မွေးနေ့ပွဲ သွားမယ်ဆိုပြီး ဟိုနေ့က ချာတိတ်လေးနဲ့ ကြေးအိုးလာစားနေသော သုတကို နားမလည်နိုင်ပါ။ စိတ်နဲ့ကိုယ် ပြန်မကပ်ခင်မှာ လူက သုတနားရောက်သွားပြီးပြီ။

“ဟင် ... ဦးတက်နေ”

“အင်း ... ကလေးကို တွေ့လိုက်လို့ ဝင်လာတာ”

သုတမှာ မွေးနေ့ပွဲ သွားမယ်ဆိုပြီးမှ အညာမိသွားသဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တက်နေမှာလည်း သုတမျက်နှာပျက်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ချာတိတ် စားပြီး ငွေရှင်းကာ ထ,ထွက်သွားသည်။

“မ, သွားပြီနော်”

သုတ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိရင်း ...

“သုတ မွေးနေ့မသွားဖြစ်တော့တာနဲ့ ဒီမှာ ကြေးအိုးဝင်သောက်တာ၊ နေ့လယ်စာ စားချိန်မို့လား မသိပါဘူး ဦးတက်နေရယ်၊ စားပွဲအလွတ်က မရှိတော့ဘူး၊ ဒီစားပွဲပဲ လွတ်တာ၊ လာထိုင်မိပြီးမှ အဲဒီကောင်လေးကိုတွေ့တာ”

“အင်း ... စားလေ၊ စကားတွေများနေတာနဲ့ မစားဖြစ်တော့ဘူး”

“တော်ပြီ၊ ဝပြီ”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်လေ”

“ဟုတ်”

ငွေရှင်းတော့ ...

ရွန်းရပ်မိုး

“ရှင်းပြီးပြီ အစ်မ၊ ခုန အစ်မနဲ့အတူထိုင်နေတဲ့ အစ်ကို
လေး ရှင်းသွားတာ”
“ဟင်”

တက်နေမှာ ထိန်းထားရင်းက မျက်နှာကြီး မဲနေ
သည်။ သုတဆီကလည်း အသံထွက်မလာတော့။

နာမည်ပင် မသိသော ထိုချာတိတ်နဲ့ ဆုံစည်းရခြင်း
ဟာ ပြဿနာတွေရဲ့ အစလို့သာ သိခဲ့ရင် သုတ သူနဲ့မဆုံအောင်
ကြိုးစားမိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏဆိုသလို အမှတ်တမဲ့ ဆုံနေ
ရသော ထိုချာတိတ်ဟာ ဒီနေ့လည်း သုတကားနောက်မှာ
တကောက်ကောက် ပါလာပြန်သည်။

သုတက ဦးတက်နေအိမ်သို့ထမင်းသွားစားမည်မို့
ဦးတက်နေ အိမ်ရှိရာ ခုနစ်မိုင်ကို ထွက်လာခြင်းပါ။ ချာတိတ်
ကားက သုတ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းပေါ် ရောက်ကတည်းက
ပါလာတာပါ။ အင်းလျားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ သုတကားက
ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဟာ ... အနှောင့်အယှက်ပဲကွာ၊ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ
မသိဘူး၊ ဒေါသထွက်လိုက်တာ”

“မ, ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ဆီကုန်တာလား”

“တို့ အဲဒီလောက် မပေါ့ဆဘူး”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ် မ,”

သုတ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့သာ ထိုင်နေမိတော့ သည်။

“ဆီပိတ်သွားတာပါ၊ မ, စက်နိုးကြည့်ဦး”

စက်က တစ်ချက် နှစ်ချက် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ နိုးသွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ် မ, ကျွန်တော့်နာမည် ညီညီပါ၊ မ, နာမည်ရော သိခွင့်ရှိမလား မ,”

“လိုအပ်လို့လား”

“မ, လို့ပဲ ခေါ်စေချင်တော့ မပြောနဲ့လေ”

“တို့နာမည် သုတပါ”

“သုတ ... ချစ်စရာကောင်းတဲ့နာမည်လေးပဲ၊ မ, Wedding (မင်္ဂလာပွဲ)က ဘယ်တော့လဲ”

“ရှေ့လဆန်း”

“အတွေ့နောက်ကျလေခြင်းလို ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေတယ် မ, ရယ်”

“ရင်ထုလိုတောင် မနာဘူးဆိုတော့ ရောဂါသိပ်မပြင်းသေး ပါဘူး”

“မရတော့ဘူး၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ အမြစ်တွယ်နေပြီ”

“ဆွဲနုတ်လိုက်ကွာ”

“အသက်သွေးကြောနဲ့ ဆက်နေတယ် မ, ရဲ့၊ ဆွဲနုတ်လိုက် ရင် အသက်ပါ ပါသွားမှာ ကြောက်တယ်”

“အဟွန်း ... မင်းက စကားတောင်းစားပဲ”

“ရင်တွင်းဖြစ်တွေပါ မ, ရယ်”

“မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့က သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“သွားလေ မ,”

“မင်း ဆက်မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့”

“ဒါဆို မ, ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးခဲ့ပါလား ဟင်”

“အကျပ်ကိုင်တာလား”

“အသနားခဲ တောင်းဆိုတာပါ”

“ခဏ ခဏတော့ မဆက်နဲ့ 0951 xxxxx ”

“So Thanks ပဲ မ,ရယ်”

သုတ မောင်းထွက်လာတော့ ချာတိတ်က ထိုနေရာ မှာပဲ ရပ်ပြီးကျန်နေခဲ့သည်။ ခုနစ်မိုင်ရောက်တော့ ...

“နောက်ကျလိုက်တာ သုတရယ်”

“ကားဆီပိတ်နေလို့ လှုပ်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာ ဦးတက်နေရဲ့၊ ထမင်းစားဖိတ်တာ ဘာဟင်းကောင်းတွေများ ရှိလို့လဲ”

“ပြည်ကလေး ယုန်သား ရှားရှားပါးပါးရလို့ဆိုပြီး ပို့လိုက်တာ၊ ရှယ်ချက်ထားတယ်၊ သုတ မစားဘူးတဲ့ တောစာလေးတွေနဲ့ ကျွေးမယ်”

“ဘယ်သူချက်တာလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“ဟေ့ ... ကိုယ်ပဲရှိတာလေ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ ဘယ်သူက လာချက်ပေးမှာလဲ”

“နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ပေးမယ်လေ”

“ကိုယ်က ကလီထိုးရင်တောင် သိပ်မရယ်တတ်ဘူးကွ၊ တခြားပြက်လုံး ပြောင်းပြီးပြော”

“အံ့မယ် ... လူကို အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ”

“အထင်မသေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အထင်လည်းမကြီးဘူး”

“ဟွန် ... ဦးတက်နေနော်”

“ကဲပါကွာ ... တော်ပါပြီ၊ မစ,တော့ပါဘူး၊ လာ ... ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီ၊ ပိုပိုက သင်တန်းသွားတာလား”

“အင်း ... သင်တန်းရှိလို့တဲ့၊ သင်တန်းပြီးရင် ဒီလိုလာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပိုပို မလာခင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပိုပို မလာခင်”

“ထမင်းစားနှင့်မယ်လို့”

“စားမယ်၊ ခိုက်ဆာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် ပြင်ပြီးပါပြီ၊ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ဦးတက်နေ”

“ပြောလေ ကလေး”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ပျော်စရာကောင်းမှာပါနော်”

“ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့ ကလေးရယ်၊ ကိုယ်က ကလေးကို ပျော်အောင်ထားမှာပါ”

“ပြီးတော့ နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေး”

“အင်း ... သားတွေ သမီးတွေနဲ့ပေါ့”

“ဟာ ... ဦးတက်နေကလည်း”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ကလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟိုးထား ဆရာရေ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းအရင်စားပါရစေဦး”

“တစ်ခါတည်းပါ”

“အို”

နောက်ဆုံးတော့ သုတဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့အနမ်းတွေထဲမှာ မျောပါသွားရပြန်တာပါပဲ။

“အရမ်းချစ်တယ် ကလေးရယ်”

“ဗိုက်ဆာနေပြီဆို”

“ကဲပါဗျာ လာပါ၊ သွားစားမယ်၊ ကိုယ်က ကလေးမျက်နှာမြင်တာနဲ့ ပြည့်နေတာ၊ ကလေးကတော့ ဆာနေမှာပေါ့၊ လာ ... လာ”

ထမင်းဝိုင်းက စိုပြည်လှသလို ဦးတက်နေ လက်ရာကလည်း စားကောင်းလှသည်။

“ဦးတက်နေ လက်ရာကတော့ ရယ်ပဲနော်”

“စားလို့ကောင်းလား”

“အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်”

“ကိုယ်နဲ့အတူ စားရလို့နဲ့ တူတယ်နော်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဟဲ ဟဲ ... တော်ကြာ ပိုပိုအတွက်တောင် မကျန်ပဲ နေမယ်”

“အို ... စားသာစားစမ်းပါကွာ၊ အထဲမှာ အများကြီးကျန်သေးတယ်”

“တီ တီ ... တီ တီ”

“ဖုန်းလာတယ်၊ ကလေးဖုန်းနဲ့တူတယ်၊ နေဦး ကိုယ်သွားယူပေးမယ်”

ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ သုတ မသိတဲ့ နံပါတ်တစ်ခု။

“ဟဲလို”

“မ ... ဘု ... တ”

“ဘယ်သူပါလဲ”

“ညီပါ”

“အို ... ဘယ်က ညီလဲ”

“ဟာဗျာ၊ မ,ကို ခုနကပဲ နာမည်ပြောလိုက်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ညီညီပါလို့”

“မျိုးကျော့မြိုင် သိချင်းလား”

“အဟွန်း ... အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ထမင်းစားနေတယ်”

“ဟာ ... ဆောရီး မ,ရာ”

“အိုကေ ... တို့ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ် ... နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ဖုန်းပြောပြီး ထမင်းဆက်စားတော့ အရသာမရှိ တော့။ မစားချင်တော့၍ လက်စသတ်လိုက်တော့ ဦးတက်နေက ကြည့်ပြီး ...

“ဝပြီလား”

“အင်း ... ထမင်းစားရင် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်စားရင် မစားတတ်တော့ဘူး၊ စားလို့မကောင်းတော့ဘူး”

“ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုချာတိတ်ပါ၊ ခုနက လမ်းမှာကားဆီပိတ်နေတော့ သူ လုပ်ပေးလိုက်တာလေ၊ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလို့ အားနာတာနဲ့ ပေးလိုက်တယ်”

“ဪ”

“ဦးတက်နေ ပန်းသီးရှိလား၊ ပန်းသီးစားချင်တယ်”

“အင်း ... ရှိတယ်၊ ကိုယ် လှီးပေးမယ်၊ ခဏလေး”

“မလှီးနဲ့ အလုံးလိုက် ကိုက်စားရတာက ပိုကောင်းတယ်”

“အိုကေ ... ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိတယ်”

သူမလေးကတော့ အပူအပင်မဲ့စွာ ပန်းသီးတစ်လုံး

နဲ့။ တက်နေမှာတော့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေက အလုံးအရင်းနှင့်။

သူမကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို တွေးတောင်မတွေးရဲ။ ချာတိတ်ရဲ့

ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး ပိုစိတ်မချနိုင်။ သုတက ကလေးဆန်သလို

ထိုချာတိတ်ကလည်း ငယ်ရွယ်ပြီး ဇွတ်တရွတ်ပုံလေး။ လက်ထပ်

ဖိုက ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့ပေမယ့် သူ သုတကို လုံးဝ စိတ်မချ

တော့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကျိတ်ပြီးဆွဲနေမိသည်။

“ပိုပို”

“ဗျာ ... ကိုလေး”

“သုတ ခုတလော ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ငါမေးလိုက်တိုင်း မအားဘူးချည်းပဲ ပြောနေတယ်”

“ဘာ ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ကိုလေးရဲ့”

ပိုပို ပုံစံကလည်း တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလို

မျိုးဖြစ်နေ၍ သူ့ရဲ့သံသယစိတ်က ပိုပြီးကြီးထွားလာသည်။

“ပိုပို ... နင်နဲ့ ငါက မောင်နှမနော်၊ နင် ငါ့ကို ဖုံးမထားနဲ့၊ ပြော”

“ကိုလေးကလည်း မရှိပါဘူးဆို၊ သုသုကို မေးကြည့်”

“ဪ ... သူ့ကိုမေးရင်တော့ ဘယ်အမှန်အတိုင်း ဖြေပဲ၊ မလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ပိုပို ဘာမှမသိဘူး”

“အေး ... ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင်မဆင်းရဲနဲ့ ဟုတ်လား”

သူ ပိုပိုကို မေးလို့မရသဖြင့် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို အခု သူ ဘယ်သွားလဲ”

“ရန်ကင်းစင်တာ ဆိုလားပဲ”

သူ ရန်ကင်းစင်တာကို ထွက်လာလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ရန်ကင်းစင်တာရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကား။ သူ အထဲကို ဝင်ခွဲလိုက်သည်။ Season ဆိုင်ရဲ့ထောင့်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော သုတနဲ့ ချာတိတ်။

ဟိုချာတိတ်က ဘာတွေပြောနေသည် မသိ။ သုတက ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာရဲရဲနဲ့ တစ်ချက် တစ်ချက်မှ စကားပြန်ပြောသည်။

“တောက်”

တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ ပုံမှန်မဟုတ်။ သူ ပြန်ထွက်လာကာ သုတ ကားနားမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ အထဲမှာ သုတကလည်း ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ညီညီ၊ တို့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာလို့ ညီညီကို ပြောပြီးပြီလေ၊ တို့ မင်္ဂလာပွဲက ရက်ပိုင်းလေးပဲ လိုတော့တာပါ”

“လူကြီးတွေ ပေးစားတာလား မ၊ မ၊ သူ့ကို မချစ်ဘူး မို့လား”

“မင်း လူကဲခတ် အရမ်းညံ့တယ်၊ တို့က သူ့ကိုချစ်လွန်း လို့ကို လက်ထပ်မှာ ညီညီရဲ့၊ တို့ဘဝမှာ သူ မရှိလို့မဖြစ် ဘူး၊ တို့ရဲ့အနာဂတ်တွေဟာ သူ မရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့တဲ့အထိပဲ ...

တို့ အဲဒီလောက်အထိ သူ့ကို လိုအပ်တယ် ညီညီ တို့ ရင်ဘတ်ထဲ၊ တို့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကွက်လပ် တွေကို သူတစ်ယောက်ကပဲ ဖြည့်ပေးနိုင်တယ် ...

ပြီးတော့ တို့ရဲ့အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း သူ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားချင်တယ်၊ တို့ သူ့ကို သိပ်ချစ် တယ် ညီညီရဲ့”

“သေချာစဉ်းစားပါဦး မ၊ရယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းရှူးသွပ် နေပြီ မ၊ရဲ့”

“အင်း ... ညီညီလိုပဲ တို့လည်း သူ့ကို ရူးသွပ်နေတာပါ၊ ကဲ ... သွားမယ် ညီညီ၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံနိုင်ရင်တော့ ဆောရီးပဲကွာ၊ တို့ ယူ့ကို သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ... တို့သွားနှင့် ဖြ”

ညီညီက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ သုတ ကတော့ ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရ၍ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရှင်း လင်းပေါ့ပါးလျက် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ...

ကားနားရောက်တော့ ...

“ဟင် ... ဦးတက်နေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက် ...”

“ငါ ဒီမှာ စောင့်နေတာ တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်သုံးမိနစ်ရှိပြီ၊ ငါ သွားစရာရှိလို့ လာခေါ်တော့ မအားဘူးဆို၊ မင်းမအား တာ သူနဲ့ ကော်ဖီသောက်ဖို့လား၊ ငါ အလိုက်မသိ ခေါ်မိ တာ ဆောရီးပဲ”

“နေဦး ... ဦးတက်နေ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြ ...”

“မရှင်းပြနဲ့၊ မင်း ရှင်းပြမှာကို ငါ ကြောက်လွန်းလို့၊
 မရှင်းပြပါနဲ့၊ ဘာလဲ ... မင်း သူ့ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေ
 ပြီလား၊ ဟုတ်လား၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဖိတ်စာတွေပေး
 နေမှ မင်း နောင်တရနေပြီလား”
 “ထင်ချင်သလိုထင်၊ ဒါလား ချစ်တာ၊ ဒါလား ညာတာ
 တာ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိမှန်း စောစောစီး
 စီး သိလိုက်ရတာ ကောင်းတယ်၊ သွား ... ခင်ဗျားကို
 စကားမပြောတော့ဘူး”
 “အေး ... ငါ့ကို ဘယ်ပြောမလဲ၊ မင်းပြောချင်တဲ့သူနဲ့
 ဝ၊အောင်ပြောခဲ့ပြီးပြီကိုး၊ သွားပြော ... သွား၊ ငါလည်း
 သွားပြီ”

ပြောပြီး သူ့ကားရှိရာ လျှောက်သွားကာ ဒေါသ
 တကြီး မောင်းထွက်သွားသည်။
 သုတကလည်း ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ ငိုပစ်လိုက်
 သည်။ ယိုနေ့ကစပြီး တက်နေနဲ့ အဆက်အသွယ် မရ။ ဘယ်သွား
 လို့ သွားမှန်း မသိရ။
 မင်္ဂလာပွဲရက်က တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ သုတမှာ
 လည်း ဒေါသလည်းထွက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ လုပ်ရက်လေ
 ခြင်းဟုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

အထင်လွဲရက်လေခြင်းဟုလည်း စိတ်နာသည်။
 နောက်ဆုံး ဟန်းဒ်ဖုန်းကို အချိန်ပြည့် ဖွင့်ထားကာ သူ ဖုန်းဆက်
 လာမယ့်အချိန်၊ သူ ပြန်ဆက်သွယ်လာမယ့် အချိန်ကိုပဲ စောင့်
 မိတော့သည်။

ကွန်းခိုရာမဲ့

“ဘယ်က ညီညီလဲ”

“ငါ့ကို လိုက်အိနေတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါ သူနဲ့လက်ထပ်တော့မှာ၊ ငါ ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်မယ့်အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ဖိတ်စာတွေတောင် ဝေပြီးပြီ၊ အဲဒါကို ငါက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလား... သူ မစဉ်းစားဘူး၊ တကယ်ဆို အဲဒီနေ့ကလည်း ငါက ညီညီကို အပြတ်ငြင်းလိုက်တာပါ၊ အဲဒါကို ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်း မမေးဘူး၊ ရှင်းပြခွင့် မပေးဘူး၊ နားလည်မှု မရှိဘူး”

“ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုသွားတာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ၊ ဟိုနေ့က ပိုပိုကို လာမေးသေးတယ်၊ သူ့ဘာတွေလုပ်နေလဲတဲ့၊ ပိုပိုက မသိဘူးချည်းပဲ ပြောနေလို့ ပိုပိုကို စိတ်တိုသွားသေးတယ်”

“ထားလိုက်ပါ”
“အခု ပိုပို ဟန်းဒီဖုန်းကို ဆက်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်”

“မဆက်နဲ့ ပိုပို၊ အခုပြဿနာကို သူ ရှင်းမပြနဲ့လို့ ပြောတဲ့အတွက် ကိုယ် လုံးဝရှင်းမပြဘူး၊ သူ့စိတ်ထဲက အလိုလို

“ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ သုသုရယ်၊ ခု ကိုလေးကလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်သွားနေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

“မင်းအစ်ကိုက ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာပါကွာ၊ ငါက သင်တန်းတွေ သူ မသိအောင် တက်နေတော့ သူ လှမ်းခေါ်လို့ ငါက သင်တန်းရောက်နေတဲ့ အချိန်ဆို ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့မရဘူး ...

ငါ ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေတာ သူ မသိစေချင်သေးဘူး၊ တစ်နေ့ သူ့စိတ်ကြိုက် ငါ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အချိန်မှ သူ့ကို အံ့သြဝမ်းသာစေချင်တာပါ ...

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ငါ့ဘက်က ပျက်ကွက်မှုတွေကို သူ အထင်လွဲနေတယ်၊ အဆိုးဆုံးက ညီညီနဲ့ ငါ့ကို အထင်လွဲတာပဲ”

ရွန်းရမိပိုး

နားလည်သွားတာမျိုးပဲ လိုချင်တယ်၊ သူ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်သင့်တယ်”

“အဲဒီလို လုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သုသုရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲ က တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တယ်လေ”

“အို ... သူ မလာလည်း မင်္ဂလာပွဲကို ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ ကျင်းပလိုက်မယ်၊ ပိုပိုကိုလည်း မှာထားမယ် နော်၊ သူ့ကို အဆက်အသွယ်ရလည်း ပိုပို သိထားတဲ့ အကြောင်းတွေကို လုံးဝရှင်းမပြရဘူး ...

တို့လိုချင်တာက သူ့စိတ်ထဲက အလိုလို နားလည်မှု ပဲ၊ ပိုပို တို့ကို ကတိပေးနိုင်မလား”

“မဟုတ်တာ၊ မင်္ဂလာပွဲ နီးနေလို့ မာနတွေထားမနေပါနဲ့ တော့ သုသုရယ်”

“ဪ ... တို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ သူ မရှိလည်း တို့ တစ် ယောက်တည်း ကျင်းပမှာပါလို့၊ နော် ... ပိုပိုက လိမ္မာ ပါတယ်ကွာ၊ တို့ကို ကတိပေး ... ပေးဆို”

“အင်းပါ သုသုရယ်၊ ကိုလေးသာသိရင် ငါ့ကိုထူးမယ်၊ သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သား လုပ်ရလား ဆိုပြီးတော့လေ”

“လုံးဝမထုစေရဘူး၊ စိတ်ချ”

ကွန်းခိုရာမဲ့

“ဪ ... ဒါနဲ့ သုသုမာမိ လာဖြစ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲက တနင်္ဂနွေနေ့၊ မာမိက သောကြာ နေ့ ရောက်လိမ့်မယ်၊ မာမိကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုရင် ပိုပိုပါ လိုက်ခဲ့ပေးနော်”

“လိုက်ပေးမယ်လေ”

“အင်း ... ကိုယ် မာမိမျက်နှာကိုတောင် သိပ်မမှတ်မိချင် ပါဘူးကွာ၊ ဓာတ်ပုံနဲ့တိုက်ပြီး ကြိုရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“သုသုရယ်”

“ကိုယ်က ကံမကောင်းပါဘူး ပိုပိုရယ်၊ မိခင်ရင်း ဖခင် ရင်းတွေရှိရက် ကိုယ်ဟာ မိဘမဲ့တစ်ယောက်လို အထီး ကျန်နေရတယ်၊ ချစ်သူက ကျတော့လည်း နားလည်မှု မပေးဘဲ ထားသွားခဲ့ပြန်တာပဲ”

“အားမငယ်ပါနဲ့ သုသုရယ်၊ ကိုလေးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာ နေမှာပါ၊ သူ ပြန်လာမှာပါ၊ မင်္ဂလာပွဲအမိ တော့ ပြန်လာမှာပါ၊ ဒါနဲ့ သုသုရဲ့ ဖိနပ်စီးလေ့ကျင့်မှုကြီး ရော အောင်မြင်သွားပြီလား”

“အင်း ... မဆိုပါဘူး၊ လာ ... ကိုယ်လျှောက်ပြမယ်”

“သုသု လျှောက်တာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ လဲကျတာတို့ ပုံမကျ ပန်းမကျတာတို့ ဆိုရင်တော့ အော်ရယ်ပြီးသားပဲ”
 “အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊ ကြည့်လိုက်ဦး၊ ပြီးမှအထင် သေး၊ ဟုတ်လား”

သုတက မှန်တင်ခုံရှေ့ သွားထိုင်ကာ သူမ ဝယ် ထားသော ကော့စမတ်တစ်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြီး မျက်နှာကိုခပ် ပါးပါးလေး ခြယ်သလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပန်းနုရောင် ခပ်ပျော့ပျော့ အရိပ်ပွင့်လေး တွေပါသာ စကတ်ရှည်က ပျော့ပျော့လေးမို့ သုတ ကိုယ်ပေါ်မှာ နွဲ့နှောင်းစွာ လှပနေသည်။

ပြီးတော့ လက်၊ လည်ပင်းနားနဲ့ ခါးနားတစ်ဝိုက် မှာ အတွန်လေးတွေပါသော အနက်ရောင်အင်္ကျီလေးက သုတ အသားဖြူဖြူနဲ့ ထင်းနေသည်။

ပြီးတော့ အမြဲစည်းထားနေကျ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချ လိုက်ပြီး အနက်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကို စီးလိုက်တော့ စမတ်တကျ လှပနေသော သုတ။ ပြီးတော့ နွဲ့နှောင်းစွာ လှပ ကြော့မော့စွာ လျှောက်လာနေသော သုတကို ပိုပိုက ဝေးကြည့် နေပြီး ...

“လှလိုက်တာ သုသုရယ်၊ သုသုလို့တောင် မထင်ရဘဲ တခြားတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်နေတယ်၊ နာမည်ကြီးမော် ဒယ်လ်တွေတောင် ရှုံးသွားနိုင်တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးနော်၊ မိုက်တယ်၊ အဟိ ... ပိုပိုတောင် ဝတ်ချင်လာပြီ”

“တကယ်တော့ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲပဲ ကောင်းပါတယ် ပိုပို ရယ်၊ မိန်းမဟာမိန်းမပါပဲ၊ ဒီတော့ မိန်းမပီသစွာ နေထိုင် သွားဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘယ်လိုနေရင် မိန်းမပီသတာလဲ”

“ဣန္ဒြေရှိရမယ်၊ ဣန္ဒြေရမယ် ဆိုတာက ရင်ဖုံးဝတ်မှ ချိတ်ထဘီဝတ်မှ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခေတ်နဲ့အညီ ဝတ်စား ဆင်ယင်တာဟာ ကောင်းပါတယ် ...

ဒီခေတ်ကကွာ ကမ္ဘာနဲ့ရင်ဘောင်တန်းနေရတာ၊ မိန်းမဆိုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနေကြတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ ဘူး၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထဘီတကားကားနဲ့ သွားလုပ်နေလို့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်မီတာ ခေတ်ဆန်တာနဲ့ သရုပ်ပျက်တာ မတူဘူးနော်”

“သုသု တော်တော်ကို စာတတ်သွားပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအစ်ကို ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာလေ”

“သူ့အရမ်းလှတယ်၊ ကိုလေး သူ့ကို အရမ်းချစ်သွားမှာ၊ ပိုပြီးစိတ်မချ ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ မင်းအစ်ကိုက ငါ့ကို ပစ်သွားတယ်လေ”

“ဪ ... ဒါကလည်း ချစ်လွန်းလို့ သဝန်ဘိုပြီး ဖြစ်သွားတာမျိုးပါကွာ၊ ပြန်လာမှာပါ”

“ပိုပိုနော် ကတိတည်နော်၊ လုံးဝမပြောရဘူး။ တို့ရဲ့အချစ်စစ်မှန်ရင် တို့လိုချင်တဲ့ နားလည်မှုကို အလိုလျောက် ရရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းတယ်”

“ကိုလေး ပြန်လာမှာပါ”

“သူ ပြန်လာတာထက် သူ့ဆီက နားလည်မှုကို ပိုပြီးလိုချင်မိတယ်”

“ရမှာပါ၊ ကိုလေးနဲ့ သူ့က ချစ်လို့ဖြစ်သွားကြတာပါ၊ ကိုလေးကလည်း သူ့ကိုချစ်ပြီး အထင်လွဲ သဝန်တိုတယ်၊ သူ့ကလည်း ကိုလေးကိုချစ်လို့ အံ့ဩဝမ်းသာသွားစေချင်လို့ ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားတာကို ပေးမသိဘူး၊

အဓိကက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လို့ ဖြစ်ကြတာပါ”

“အဲတော့ အချစ်မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ အဲဒီအချစ်ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ ပိုပို”

“သူ့ကို သုသုရဲ့နှလုံးသားထဲက ခဏနှင်ထုတ်လိုက်၊ နင့်အပြစ်တွေ ကျေအောင်လုပ်ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်”

“ဟင့်အင်း ... မနှင်ထုတ်ရက်ဘူး၊ အချစ်က ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးသွမ်းနေပါစေ အဲဒီအချစ်ကို မစွန့်ပစ်ရက်ဘူး၊ ခဏလေးတောင် မစွန့်ပစ်ရက်ဘူး ပိုပိုရဲ့”

“Right အဲဒါ အချစ်စစ်ပဲ”

“အဲမယ် ... ပိုပိုက အချစ်ကို ကျကျနန ဒဿနဖွဲ့နေတာ မရိုးတော့ဘူးနော်၊ ဘာလဲ တွေးနေပြီလား၊ ပိုပို ငယ်သေးတယ်နော်”

“ဟာဗျာ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကိုရီးယားကားထဲက စကားလုံးတွေ ခိုးချပြီး ပြောနေတာ”

“ဟယ် ... ပိုပိုစုတ်၊ ငါက အကောင်းပြောနေတယ်မှတ်လို့၊ သူက ငါ့ကို လာနောက်နေတာကိုး”

“ရှက်ပါတယ်၊ ကရော်... ကရော်... ဟဲ ဟဲ ... ဒေါသုတ ဒီတစ်ခါတော့ ခံလိုက်ရပြီမို့လား”

“ဒေါသုတ ... အဟိ ရယ်ချင်စရာကြီးနော်”

“သုတ နာမည်ကလည်းနော်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သုတတဲ့ မှည့်တယ်”

“အမှန်တော့ ဦးသုခနဲ့ ဒေါ်တတိုင်းမွေးတို့ရဲ့သမီးမို့လို့ သုတလို့ မှည့်တာတဲ့။ ဒယ်ဒီနာမည်နဲ့ မာမီနာမည်ပေါင်း ပြီး အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိတာနဲ့ သုတလို့ မှည့်လိုက်တာတဲ့”

“ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး ဒေါသုတရယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ခေါ်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ”

“အေး ... လာပြီ”

“ဟေး ... မလုပ်နဲ့ ကြောက်ပြီ”

သုတက ခါးလိုက်တို့နေသဖြင့် ပိုမို အခန်းထဲမှာ ပတ်ပြေးနေသည်။ ပြေးလွှားရယ်မောနေသော်လည်းပေါ့ ...။

“မာမီ”

“သုတ ... အို ... သုတ လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ မာမီသွား တုန်းက ကလေးပုံကိုပဲ မြင်ယောင်နေတာ။ အင်းလေ ... သုတ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာပဲ လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့”

“မာမီ ... ဟင် ဟင် ... ဟီး”

“ဟိတ် မငိုနဲ့လေ၊ ယူ ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ”

“မာမီ တော်တော်အသည်းမာတယ်၊ အသည်းမာလို့လည်း သုတကို ထားခဲ့ရက်တာပေါ့”

“လူဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ထားပြီးရင် အောင်မြင် အောင် လုပ်ရတယ် သုတ၊ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကို ဘယ်လို အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးမှ မဝင်စေနဲ့”

“သုတဟာ အနှောင့်အယှက်လို့ ထင်ရင် မာမိ ဘာလို့ မွေးခဲ့ရတာလဲ”

“သုတကို အနှောင့်အယှက်ကို မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မာမိ ထားခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း အဖေအရင်းရဲ့ ရင်ခွင် မှာ ထားခဲ့တာပါ။ သုတကို လက်လွတ်စပယ် ပစ်ထားခဲ့ တာမှ မဟုတ်ဘဲ ...

သုတကို ထားခဲ့တာနဲ့ ခေါ်သွားတာ ဘယ်ဟာပို ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ ထားခဲ့တာက ပိုအဆင် ပြေမယ်ထင်လို့ မာမိ ထားခဲ့တာ၊ ကဲပါ ... ဟိုတယ် ရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“ဟင် ... မာမိက ဟိုတယ်မှာ တည်းမှာလား၊ မတည်း ရပါဘူး၊ သုတ အခန်းမှာ လိုက်တည်းပါ။ သုတ တစ် ယောက်တည်း နေရတာ၊ အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ”

“ဪ ... ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေရတာ ကောင်းတာ ပေါ့ကွယ်”

“ဟင်အင်း ... သုတကတော့ မိသားစုနဲ့ သိုက်သိုက်ကန်း ဝန်းပဲ နေချင်တာ၊ ကဲ ... မာမိ သုတ အခန်းပဲ လိုက်ခဲ့ နော်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ သုတ အမျိုးသားရော မပါဘူးလား၊ သူ အလုပ်များနေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ သူ အရေးကြီးအလုပ်ကိစ္စ ပေါ်လာလို့ တဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ဒါက သူ့ရဲ့ညီမလေးလေ ပိုပို တဲ့ မာမိ၊ သူက သမီးတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလိုဆို ပြီး ပိုပိုကို သမီးနဲ့ ထားပေးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ကဲ ... မာမိက ပိုပိုကိုလည်း လက်ဆောင် တွေပေးမယ်၊ သုတဖို့လည်း မာမိ စီစဉ်လာတယ်”

“ဘာများလဲ မာမိ”

“စပယ်ရှယ် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့”

“မလိုပါဘူး မာမိ၊ သုတကို နွေးထွေးတဲ့ မိခင်မေတ္တာ တစ်ခုပဲ ပေးပါ”

“မိခင်မေတ္တာကြောင့် ပေးတာပေါ့ သုတရယ်၊ သမီးလေး ကိုချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် တဖွဖွသာ ပြောနိုင်ပြီး ဘာမှမလုပ် ပေးနိုင်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ၊ မာမိကတော့ လက်တွေ့ပဲ၊ သမီးကို ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ သမီးအတွက်၊ သမီးဖို့ကြီး စားခဲ့တယ် ...

ဒါမှန်သောစကားပါ။ သုတ မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မာမိက လက်တွေ့သမားပဲ။ ပြီးတော့ မာမိချစ်တဲ့ သမီးကို အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရာပေးချင်တယ်။ အဲဒါ မာမိအချစ်ပဲ။ မာမိအချစ်ဟာ သုတကို နွေးထွေးမှုမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်တောင် သုတကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြည့်စုံမှုတွေ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“သုတ လိုချင်တာ ငွေမဟုတ်ဘူး မာမိ”

“သုတ အဲလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ မာမိ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေက ကိစ္စတော်တော်များများကို ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်လေ။ ငွေ လုံးဝမရှိရင် အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး သုတရယ်။ ဒါဟာ မာမိ ငွေစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လက်တွေ့ဝါဒတစ်ခုကို ပြောပြတာပါ”

“မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီ သုတမင်္ဂလာပွဲမှာ တွဲပြီးပွဲထွက်ပေးမှာလားဟင်”

“ပွဲလုပ်မှတော့ ပွဲထွက်ရမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး သုတရဲ့။ သူနဲ့ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ရလို့ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။ အဲ ... သူ့သာ သူ့အမျိုးသမီး ခွင့်ပြုမပြုဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သမီးမင်္ဂလာပွဲဆိုတော့ ညိုကလည်း ပြောမယ်မထင်ဘူး”

“သုတကလေ အဲဒီ ဒေါ်ညိုညိုကို လုံးဝကြည့်မရဘူး။ သုတကို ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်တာ ဒေါ်ညိုညိုပဲ”

“အို ... သုတရယ် ညိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွယ်။ သုတ အမြင်စောင်းနေတာပါ။ သုတ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ ကွာရှင်းလိုက်တာဟာ မာမိတို့ဘာသာ စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်ရုံ သက်သက်ပါ ...

မာမိတို့က ချစ်လွန်းလို့ ယူထားကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မိဘပေးစားလို့ မယူချင်ဘဲ ယူထားရတာ။ ယူပြီးတော့ စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်ကြဘူး။ အစတည်းက စိတ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ညှိယူဖို့လည်း မကြိုးစားချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုမတိုက်ဆိုင်တာမျိုးလဲ မာမိ”

“သူက အိမ်ရှင်မ ပီသတဲ့ဇနီးမျိုးကို လိုချင်တာ။ မာမိက အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ကုတ်နေရတာမျိုးထက် သွက်လက်တက်ကြွစွာပဲ နေချင်တယ်။ ခေတ်နဲ့ရင်ဘောင်တန်းပြီး အောင်မြင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ ...

သားသမီး သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးပေါင်းခဲ့ပေမယ့် မာမိတို့ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ကြဘူး။ အဲဒါ

ကြောင့် လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ သူလည်း သူလိုချင်တဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်သွားတယ် ...

မာမိလည်း မာမိလိုချင်တဲ့ဘဝကို ရတယ်။ မာမိ တို့နှစ်ယောက်လုံး အဆင်ပြေသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုတ ဘက်ကို ကြည့်ရင်တော့ သုတက မာမိတို့နှစ်ယောက် ကြားက ဓားစာခံလို ဖြစ်သွားရတာပေါ့ ...

မာမိ သမီးကို သနားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သမီး ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ပေးဆပ်မယ်လို့ မာမိ တွေးထား တယ်။ သုတ အခု ဘာလိုချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ မာမိ လုပ်ပေးနိုင်တာ မှန်သမျှ လုပ်ပေးမယ်။ မာမိရဲ့ပျက်ကွက် မှုတွေအတွက်ပေါ့ ...

ပြီးတော့ ညိုညိုကို အပြစ်မမြင်ပါနဲ့။ သုတ ဒယ်ဒီ က သူလိုချင်တဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ညိုကိုလက် ထပ်ခဲ့တာ ...

အလကားသက်သက် သူတစ်ပါးအပေါ် မကောင်း မြင်တတ်တဲ့စိတ်မျိုး သုတမှာ မရှိစေချင်ဘူး”

“အခုလို ပြောပြနေတာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးလား မာမိ”

“ဟင့်အင်း ... မရှိဘူး။ သုတ အရွယ်ရောက်ပြီမို့ သုတကို သိထားစေချင်လို့ ပြောပြရုံလောက်ပဲ။ ပြီးတော့ သုတ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ အစစအရာရာ သေချာ စဉ်းစားစေချင်လို့ပဲ”

“မာမိ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးလား၊ ချစ်သူလိုမျိုးလေ”

“မချစ်ဖူးဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရွယ်ရောက်ရုံနဲ့ မိဘ တွေက အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ထောင်ကွဲသွား တော့လည်း မြန်မာအမျိုးသမီး ပီသစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ မာမိ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုမှ အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ စေ့စေ့မကြည့်ဖူးဘူး ...

အဲဒီအတွက် မာမိမှာ အချစ်မရှိဘူး သုတ။ ဒီအိမ် ထောင်ရေး ပြိုကွဲရတာဟာ မာမိရော မင်းဒယ်ဒီရော ဖောက်ပြားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သေသေချာချာ မှတ်ထားပေး ...

ကဲ ... အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုကြစို့။ ရေ မိုးချိုးပြီးရင် မာမိကို မြန်မာအစားအစာ လိုက်ကျွေးကြ၊ ပြီးတာနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားကြမယ် ...

ကဲ ... ဒီအထုပ်ထဲမှာ အလှပြင်ဖစ္စည်းတွေရယ်၊ မိန်းကလေးဝတ် အင်္ကျီပုံဆန်းလေးတွေရယ်၊ ပိုပို ကြိုက်တာယူ၊ ဒီဘက်တစ်ထုပ်ထဲမှာလည်း ရှိသေးတယ်၊ သုတနဲ့ ပိုပို ခွဲယူလိုက်ကြ၊ မာမိ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”
“မာမိ ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဒယ်ဒီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“သုတ သဘောပဲကွယ်၊ သူဟာ မာမိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် သုတ အတွက်က ဖခင် ဖြစ်နေတာကိုး၊ မာမိဘက်ကလည်း သုတရဲ့ဒယ်ဒီပါလား ဆိုတာလောက်တော့ တွေးထားရမှာပေါ့”

ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသော မာမိကိုကြည့်ကာ သုတ အံ့ဩနေသည်။ အသည်းမာလိုက်တာဟုလည်း တွေးနေမိသေးရဲ့၊ တစ်ဆက်တည်း အသည်းမာစွာ ထားခဲ့ရက်သူကြီးကို သတိရမိသွားပြီး ... ..”

ဟိုလူကမေး ဒီလူကမေးနဲ့ ...

“တက်နေ ဘယ်မှာလဲ၊ တက်နေ ဘယ်သွားလဲ၊ တက်နေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဝေးရာကိုသာ ပြေးထွက်သွားချင်မိသည်။ မင်္ဂလာပွဲက ရက်နီးလာလေလေ စိတ်ထဲမှာ စိုးရွံ့အား ငယ်မှုတွေ ပြည့်ပြည့်လာသလို ခံစားရသည်။

မနက်ဖြန် တက်နေနဲ့ သုတတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး သုတ အချိန်ပြည့် မျှော်နေခဲ့သည်။ ဖုန်းသံကြားတိုင်းလည်း ရင်ခုန်နေရသည်။

သို့သော်လည်းပေါ့ ...

ညနေစောင်းတော့မည်။ မျှော်လင့်သောဖုန်းက မဝင်လာဘဲ တက်နေကိုမေးသော ဖုန်းတွေကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဖြေနေရ

သဖြင့် ဖုန်းကို ပိတ်ထားချင်စိတ် ပေါက်လာသော်လည်း သူများ ဆက်ခဲ့ရင်ဆိုသော အတွေးကြောင့် မပိတ်ဖြစ်။

မာမိက ...

“သုတ ကောင်လေးက အခုထိ ရောက်မလာသေးဘူးလား၊ မနက်ဖြန်ပဲ မင်္ဂလာပွဲ စတော့မှာ၊ အချိန်မီရောက်ပါမလား”

“ရောက်မှာပါ၊ သူ ပြန်လာမှာပါ”

“တစ်ခုခုများ ပြဿနာ ဖြစ်ထားလား သုတ”

“မဖြစ်ပါဘူး မာမိ၊ သူ ပြန်လာမှာပါ”

ည မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သွားသည့်တိုင် ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ ညက အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ငိုနေမိသည်။ ပိုပိုမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဦးတက်နေ မရှိတာ တစ်ခုကလွဲရင် လုပ်စရာရှိတာ အားလုံး လုပ်ကြသည်။

“ဦးတက်နေ အချိန်မီ ရောက်လာမှာပါ၊ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားနော်”

ဧည့်ခံပွဲလုပ်မည့် အချိန်က ကိုးနာရီ၊ ဟိုတယ်ကို သုတ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားသည်။ မိတ်ကပ်ပြင်နေတော့ မျက်ရည်က ကျလာသည်။ မာမိတွေက ...

“အို ... မငိုပါနဲ့ သတို့သမီး၊ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ဒီအချိန်က ပျော်ရမှာလေ သတို့သမီးရဲ့။ ငိုတော့ အလှပျက်တာပေါ့၊ မငိုရင် နတ်သမီးလေးလို လှသွားမှာ၊ တို့များဆို အဲလို လှလှပပလေးဝတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ချင်လိုက်တာမှ၊ ကဲ ... တိတ်တော့နော်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး သတို့သမီးလေး ဖြစ်သွားပြီ”

ထိုအချိန်မှာပဲ မာမိက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မာမိက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ချောမောနုပျိုလှသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ကြိုးကြိုးချိတ်ကို ဝတ်ထားသော်လည်း မာမိပုံစံက မတ်တကျနှင့် လှပတင့်တယ်ခြင်းတို့အပြည့်။

“သုတကို မာမိက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ လာပေးတာ၊ သုတ မင်္ဂလာပွဲမှာ မာမိ စိန်စီပေးပါရစေ”

“အို ... ဒါ သတို့သမီးရဲ့အမေ၊ ကြည့်ပါဦး၊ သတို့သမီး လှတာလည်း မပြောနဲ့၊ အမေကကို နတ်သမီးတမျှပဲကိုး၊ မသိရင်တော့ ညီအစ်မပဲ”

မာမိပေးသော ကတ္တီပါဘူးကိုအဖွင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းလက်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။ စိန်တစ်ဆင်ဆာရဲ့ တောက်ပမှုကို အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး မှင်သက်ငေးမောလျက်။

မြေပဲစေ့ခန့်ရှိသည့် စိန်အဖြူအသန့်တွေချည်း စိထားသော ဆွဲကြိုး
လက်ကောက်၊ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ ရင်ထိုး။

အို ... အားလုံးဟာ ဖျိုးဖျိုးပျပ်ပျပ် လက်နေသည်။
ကျပ်သိန်းပေါင်းများစွာတန်သော မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး
သတို့သားက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ။

“အို ... မငိုနဲ့လေ၊ မျက်ရည်မကျစေနဲ့၊ မိတ်ကပ်တွေ
ပျက်ကုန်မယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... သတို့သမီးကို စိန်စိမယ်”

သုတမှာ ဂူငူငိုငိုငို ဖြစ်နေရှာသည်။ မျက်လွှာချ
လျက် ရင်တွေလည်း ပူလှပြီ။ သူက အခုထိ ရောက်မလာသေး။
လက်ဝတ်လက်စားတွေဆင်ပြီး နောက်ဆုံး လက်စွပ်ဝတ်တော့
မဆိုသလောက်လေး ကျပ်နေသည်။

“နည်းနည်း ကျပ်နေသလိုပဲ၊ နာနေလား ကလေး”

“ဟင်”

သုတ နားကြားမှားတာလား၊ ငုံ့နေသောခေါင်းက
အလိုလို မော့ကြည့်လျက်သား။ သတို့သားဝတ်စုံပြည့်နှင့် သူ။
သုတ သူ့ကို တအားဖက်ထားပြီး ...

“ဦးတက်နေ ... ဦးတက်နေ မကောင်းဘူး ... လူဆိုးကြီး
ဟီး”

“ဟင် မငိုနဲ့လေ၊ နတ်သမီးလေး အလှတော့ ပျက်တော့
မှာပဲ၊ ပွဲချိန်နီးနေလို့ မငိုပါနဲ့တော့၊ တို့များ ရှိခိုးဆိုရင်
တောင် ရှိခိုးပါ့မယ်”

တက်နေက သုတ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွလေး ငဲ့နမ်း
လိုက်ပြီး ...

“မငိုနဲ့နော်”

ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်ရည်တစ်စက လွင့်စဉ်သွား
လျက်။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိုကို ယှဉ်လျက်
တွေ့ရသည်။ သုတ နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံး
လိုက်မိသည်။ တက်နေက လှည့်ကြည့်ပြီး ပျော်လားဟု တိုးတိုး
လေး မေးလိုက်သည်။

“ပျော်တာ မပျော်တာထက် စိတ်ထဲမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့
ခံစားမှုက ကြီးစိုးနေတယ်၊ လွတ်ဟာနေခဲ့တဲ့ ရင်ခွင်ကွက်
လပ်ကြီး ပြည့်စုံသွားသလိုပဲ၊ မပြောတတ်တော့ဘူး”

သူမ မိဘနှစ်ပါးရှေ့ရောက်တော့ အသာရပ်ပြီး ...
“ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိုကို သုတ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သုတ
ဒီလိုဂုဏ်ပကာသနပွဲကို မလိုလား မနှစ်သက်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲလုပ်ရင် သုတ မိဘတွေဟာ သုတမိဘနေရာ
မှာ ရှိနေမှာပဲ ...

ပွဲချိန်သုံးနာရီအတွင်းမှာ သုတဟာ သုတမိဘတွေ
ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် သုတဒီလို
ဂုဏ်ပကာသနပွဲကို လုပ်ခဲ့တာပါ ...

ကွန်းခိုရာမဲ့နေတဲ့ သုတ နှလုံးသားလေး သုံးနာရီ
လောက် ကွန်းခိုခွင့်ရနေဖို့ ဒီပွဲမျိုး လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကူညီ
ပါရမိဖြည့်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သုတ ... သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီ သမီးကို ချစ်ပါတယ်”

“သုတ ဆိုတာ မာမိဦးနှောက်ထဲမှာ အချိန်ပြည့် မြည်နေ
တဲ့ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းတစ်ခုပါကွယ်”

မင်္ဂလာပွဲက ငြိမ်ငြိမ်သဲသဲ စည်ကားလျက်။

မြေဇာပင် ဖြစ်ခဲ့သော နှလုံးသားတစ်ခုကို စိန်နဲ့စီ
ပြီး ကုစားလို့ မရနိုင်ပါလားလို့ ဒေါ်တတိုင်းမွေး နားလည်လိုက်
သလို ...

မိမိတို့ရဲ့ မာနပြိုင်ပွဲမှာ သုတရဲ့မျက်ရည်တွေက
အထူးဆု ဖြစ်ခဲ့ပါလားလို့ သိလိုက်ရသော ဦးသုခသည်လည်း ...။

မင်္ဂလာပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသလို ဧည့်သည်တွေအားလုံး ရှင်းလင်းသွားချိန်မှာတော့ တက်နေက သူဝယ်ထားသော အင်းလျားလမ်းက တိုက်သစ်ကြီးဆီသို့ သူမကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီ။

ညဝတ်ဂါဝန်လှလှလေးဖြင့် ဆံပင်ပျော့စင်းစင်းလေးတွေ ဖားဖားဝေနေပြီဖြစ်သော ထိုကောင်မလေးကို မမြင်ဘူးသလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

နဲ့နဲ့လေး လျှောက်လာနေသော သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆဲသွင်းမိရင်း ...

- “ကလေး အများကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်”
- “အဲဒါ ဦးတက်နေကို ချစ်လို့ပေါ့”
- “တကယ်လို့ ဒီနေ့ ကိုယ်ပြန်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပွဲထွက်လိုက်မှာပေါ့။ သတို့သား ခရီးလွန်နေပေမယ့် ဒီမင်္ဂလာပွဲ အထမြောက်ပါတယ်လို့ ကြေညာလိုက်မှာပေါ့”

“တကယ်”

“အင်း ... ပြီးရင် ဦးတက်နေကို ကျွန်တော် ပိုင်သွားပြီလေ။ ကျွန်တော် ကွန်းခိုခွင့် လိုချင်လို့ပါ။ ဒီရင်ခွင်ကို ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ။ ခိုလှုံစရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ဦးထက်နေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ကလေးရယ်၊ တစ်သက်လုံး ပေးမယ်၊ တစ်သက်လုံး”

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
ကွေးညွတ်စွာ ပြုံးခဲ့လေသော
သူမနှုတ်ခမ်းဟာ
ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အချို့ပြန်ဆုံး။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
ကွန်းခိုရာမဲ့ခဲ့လေသော
သူမနှလုံးသားဟာ
ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး။

ဘဝဆိုတာ
ဆေးစက်ကျရာ
အရုပ်ထင်တဲ့
ပန်းချီကားမှ မဟုတ်တာ။

ထုဆစ်သမျှ
အရုပ်ပေါ်ရ
ပန်းပုသားမှ မဟုတ်တာ။

သိပ္ပံနည်းကျ
မျှတရတဲ့
ပုံသေနည်းမှ မဟုတ်တာ။
ကံကြမ္မာ ဇာတ်ခုံပေါ်က
ထို ... ထို ... ထိုသော
ဘဝတွေမှာ
တချို့ တချို့တို့သည်
ကွန်းခိုရာမဲ့ ... ..။